

UNIREA DESTINELOR

Lorena Lenn

Lorena Lenn

UNIREA DESTINELOR



Jessica știe că meritase așteptarea imediat ce îl văzu cum dansează. Jack Connor era cel care dădea o reprezentare în fața femeilor venite la selecție pentru a avea șansa să devină partenera sa în viitoarele spectacole. Privindu-l cum execută perfect mișcările de dans atât de senzuale, înțelese de ce se număra printre cei mai buni coregrafi din țară. Închise ochii preț de câteva secunde, imaginându-și că se află pe scenă, alături de el, dansând cu el... Ar fi fost un vis împlinit. Își dorea de atâția ani să-l revadă și să aibă ocazia să fie aproape de el. Deschise ochii, încercând să revină la realitate. În afară de ea, mai erau nouăzeci și nouă de participante la selecție. Avea o șansă atât de mică să-i atragă atenția, încât se temu, pentru o clipă, că făcuse drumul în zadar. Își trecu o mână prin păr, încercând să și-l aranjeze cât de cât. Se simțea epuizată: așteptase două ore ca să intre în sala de dans, iar când, în sfârșit, intrase, îl văzuse dansând tocmai pe el. Era, totuși, hotărâtă să încerce. În fond, nu avea nimic de pierdut. Poate doar inima... prea târziu, însă: o pierduse deja cu trei ani în urmă, în ultimul an de liceu, când îl cunoscuse pe Jack. El se transferase la liceul din San Diego în urma mutării întregii lui familii în oraș. Fusesse unul dintre cei mai apreciați băieți din liceu, fiind și cel la care visau aproape toate fetele: brunet cu ochi căprui — exact genul ei. Dacă pe atunci Jessica abia îndrăznise să-l privească, visând la el în taină, Jack se apropiase de ea treptat, purtându-se cu totul altfel decât ceilalți. În timp, ajunseseră să fie amici și să aibă încredere tot mai multă unul în celălalt.

Jessica își amintea și de frații lui Jack: Logan, cel mai mare dintre ei, și Noah, fratele mijlociu. Toți trei erau niște băieți nu doar atrăgători, ci și inteligenți, care atrăgeau privirile fetelor din oraș. Jessica nu putuse uita clipa în care Jack o invitase la balul de absolvire, la care o și însoțise. Tocmai pe ea, vecina lui cuminte și timidă.

Cel mai important moment din noaptea aceea a fost cel în care au dansat împreună, în văzul tuturor. Mai mult decât atât, atunci când o condusesese acasă, Jack o sărutase, nebănuind că-i oferă primul sărut din viața ei. Și azi ținea minte felul în care îi șoptise numele: Jessie... Numai el o numise astfel, fiindcă, în general, lumea îi spunea pe numele întreg. Momentul acela fusese singurul care putea fi numit doar al lor, fiindcă în ziua următoare el plecase la Los Angeles, pentru a studia dansul, coregrafia. Nu-l mai văzuse de atunci decât foarte rar, când venea acasă în vacanță, însă în zilele acelea, dacă se întâmpla să se întâlnească, nu schimbau mai mult de câteva cuvinte politicoase. La început, reacția lui o duruse, însă cu timpul se obișnuise. În fond, tot ce putea să facă era să-l privească de la distanță și să-l viseze. Nu se putea abține, chiar dacă știa că nu era realist ceea ce făcea. Cuceritor de felul său, Jack venea însoțit de fiecare dată de altă fată, mai frumoasă și mai superficială, în opinia Jessicăi, care nu putea fi decât pătinoare când venea vorba de el.

Într-o zi, mergând să-i transmită mamei lui Jack un mesaj din partea mamei sale, îl găsisese

singur acasă. Reacționase atât de rece la vederea ei, încât aproape că se simțise alungată. Plecase abia stăpânindu-și lacrimile. Nu i-a înțeles deloc reacția, mai ales că, într-o vreme, s-au înțeles foarte bine. Își tot promitea să și-l scoată din inimă, fiindcă nu-i merita sentimentele, însă nu reușea. Toate eforturile ei fuseseră în zadar. Inima ei refuza să accepte adevărul dureros, și anume faptul că el nu-i va împărtăși sentimentele niciodată. Tocmai din acest motiv luase decizia de a încerca să devină coregraf, ca el, nutrind o pasiune pentru dans, însă una și mai mare pentru el. Acela era primul pas al planului ei, fiindcă după aceea voia să-l cucerească.

Jessica nu se putea abține să nu-l privească admirativ. La urma urmei, avea ce să admire: Jack era un coregraf și un dansator minunat, iar frumusețea și carisma îi completau profilul masculin. Oricare dintre participantele la competiție ar fi fost norocoasă să fie partenera lui, și nu numai. Și ea venise cu gândul de a-și încerca norocul. Sigur că principalul motiv era dorința de a-l revedea, deși era posibil ca el s-o fi uitat cu desăvârșire. Avea convingerea că nimeni altcineva nu-l putea privi așa cum o făcea ea în timp ce-și aștepta rândul la dans.

Jack își schimbase din nou partenera, luând o altă fată din cele prezente în sală. Deși îi plăcea enorm să danseze, abia aștepta să se termine selecția și să plece acasă. Urma să-și întâlnească mama și frații pe care nu-i mai văzuse de o lună, de la ultimul spectacol. Avea nevoie de o

parteneră nouă, fiindcă cea anterioară îl anunțase că urma să aibă un copil. Era pus astfel în situația oboșitoare de a organiza o selecție pentru a găsi o dansatoare pe măsura exigențelor lui.

Făcu un semn aprobator, care însemna că poate să i se alăture următoarea participantă.

Jessica își simți inima bătându-i cu putere în timp ce se îndrepta spre el. Arăta atât de atrăgător în pantalonii aceia negri, lejeri și tricoul alb care îi completa ținuta! Își purta părul negru prins în coadă, iar cerceul din ureche îi dădea un aer rebel.

Își dădu seama că o recunoaște. O privi cu surprindere, dar și cu drag. Însă Jack era genul care se uita astfel la toate fetele, își spuse ea, înaintând și întinzându-i mâna. Jack o prinse în brațe, după care o roti de mai multe ori în jurul său, în ritm de rumba, dansul ei preferat. Jessica îl urmărea cu încântare, bănuindu-i și anticipându-i mișcările, fixându-l cu privirea nu numai fiindcă o cerea dansul, ci și fiindcă îi făcea plăcere. Timp de două minute, Jack fu din nou numai al ei, își spuse ea, visătoare. Aproape că nu mai avea aer din cauza succesiunii de mișcări, uneori rapide, alteori lente și senzuale, dar se simțea minunat. Era din nou în brațele lui și numai asta conta. Încerca să-i transmită din priviri și mișcări ceea ce simțea pentru el. I se părea că lumea se oprișe în loc pentru ei. La un moment dat, palmele lui Jack îi cuprinseseră șoldurile. O ridică în aer și o țină astfel câteva secunde, apoi o coborî încet de-a lungul corpului său, spre deliciul spectatorilor.

Jessica ajunsese astfel cu picioarele întinse pe podea, în timp ce-și sprijinea capul, dar și o mână, de piciorul lui.

Jack întinse mâinile, ajutând-o să se ridice la același nivel cu el, privind-o de parcă ar fi fost într-adevăr cu totul absorbit de ea. O întoarse apoi cu spatele la el, trecându-și palmele de-a lungul brațelor ei, într-o mângâiere prelungă.

Câteva secunde mai târziu, Jessica se întoarse spre Jack, mângâindu-i obrazul și unindu-și mâna cu a lui. Se lăsă condusă de el și umplură amândoi scena cu mișcări circulare.

Finalul dansului îi aduse unul în brațele celuilalt, cu chipurile foarte apropiate și privirile intens intersectate. Rămaseră astfel câteva secunde în plus după terminarea melodiei, dezlipindu-se unul de celălalt numai când auziră aplauzele celor din jur.

— Jessie... ce te-a făcut să vii aici? o întrebă Jack, apropiindu-și buzele de urechea ei, căci aplauzele încă răsunau în sală.

— Cred că mi-a fost dor să dansez cu tine... îi spuse ea adevărul sub o formă mai jucăușă, zâmbindu-i cu drag.

— Să știi că mă bucur să te văd. A trecut ceva timp...

— Da... Și eu mă bucur că te văd... îi mărturisii Jessica.

— Poți să aștepti acolo până termin cu proba asta. Vorbim după aceea, bine? rosti el, strângându-i ușor mâna înainte de a-i da drumul.

— Da, bine... răspunse ea, lăsându-l singur în mijlocul sălii.

Se așeză pe o bancă, urmărindu-l cum dansează cu celelalte fete. Încă simțea legătura pe care o trăise în timpul dansului, deși știa că acela era un lucru normal între doi parteneri de dans. Ceva îi spunea însă că nu orice pereche de dansatori se bucură de o asemenea apropiere. Sau cel puțin așa îi plăcea ei să creadă. Deși respira cu greutate în urma dansului, era fericită. Nu se mai simțise de mult timp astfel. De trei ani, mai exact... Spera să fie capabilă să-și îndeplinească visul, fiindcă mai presus de a fi partenera lui de dans, își dorea să fie partenera lui de viață. Își propusese ceea ce nicio altă fată nu reușise: să-l facă pe Jack Connor să se îndrăgostească de ea și s-o iubească cel puțin la fel de mult cum îl iubea ea.

Le privea cu tristețe pe celelalte fete care dansau cu el. Îi venea să le spună că n-au nicio șansă, fiindcă ea urma să-l cucerească în întregime.

După câteva minute, la încheierea dansurilor, Jack rămase în mijlocul sălii, privindu-le cu entuziasm pe fetele care îi așteptau decizia.

Jessica avea mari emoții. Știa că era o ocazie unică de a fi mai mereu în preajma lui și-și dorea din toată inima să aibă parte de acest lucru.

— În primul rând, dați-mi voie să vă mulțumesc tuturor pentru prezența voastră aici. E important să participați la orice competiție, să nu uitați asta. Deși multe dintre voi sunt foarte talentate, nu pot să aleg decât una pentru a-mi fi parteneră. Prin urmare, câștigătoarea e concurenta cu numărul 17. Jessica, vino aici,

lângă mine, te rog, o invită el, cu zâmbetul care încălzea inima tinerei femei de fiecare dată.

Jessica merse spre el. O bucurie imensă-i inunda inima. Își dorise atât de mult să reușească, încât acum i se părea că i se întâmplă altcuiva. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină și să realizeze că făcuse deja primul pas al planului ei.

— Mulțumesc... reuși să-i spună, sorbindu-l din priviri.

— Cu plăcere, însă totul se datorează talentului tău, îi spusese Jack, luând-o de mână. Jessica, spune-ne, te rog, cum ți s-a părut experiența prin care tocmai ai trecut? Sunt convins că și celelalte participante sunt foarte curioase să știe acest lucru.

— Acum nu pot să spun decât că nu s-a comparat cu nicio altă experiență de-a mea de până acum... îi răspunse ea, privindu-l în ochi, după care își îndreptă atenția asupra celorlalte concurente.

După alte câteva minute, sala de dans se goli, iar Jack luă o sticlă cu apă și se așeză pe bancă.

— În sfârșit, liniște... rosti, apoi bău.

— Jack Connor... ție îți plac gălăgia și aglomerația. Sau, cel puțin, îți plăceau, vorbi Jessica, așezându-se lângă el.

— Știi... până și un gălăgios ca mine are nevoie de momente de liniște și singurătate.

— Mi se pare mie sau ai devenit mai sentimental, odată cu trecerea anilor? îl întrebă Jessica pe un ton ironic.

Așteptă însă cu nerăbdare răspunsul lui.

— Îți pot arăta exact cât de sentimental am devenit, dacă dau drumul la muzică și te țin aici câteva ore, ca să dansăm.

— Nu cred, ești prea obosit...

— Ai dreptate, dar poate ți-aș cere să dansezi singură, iar eu să stau aici și să te privesc... Doar trebuie să faci tot ce spune coregraful, nu?

— Asta numai până când voi fi la fel ca tine...

— Știi, Jessie, ar fi cu adevărat ciudat să fii la fel ca mine...

— De ce? Eu mă refer la domeniul în care lucrezi... vreau să fiu coregrafă, și încă una foarte bună. Nu e nimic rău în asta și nici ciudat.

— Așa, deci, vrei să-mi faci concurență? o întrebă el, râzând.

— Cineva trebuie să facă și asta...

— Atunci, sper că ai venit pregătită, căci avem mult de lucru. Încă o dată, mă bucur că te văd, Jessie...

— Și eu... și te asigur că sunt pregătită. Vei fi mândru de mine, sunt convinsă.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Ești una dintre cele mai hotărâte persoane pe care le cunosc.

— Dar tu?

— Eu?

— Da, tu. Ești hotărât să mă înveți tot ce știi? Îl întrebă, sperând că nu-i simțise glasul tremurând.

— Bineînțeles. Doar de asta te afli aici, nu? Ai să înveți de la cel mai bun, o asigură el, privind-o ușor încurcat.

— O, n-am nici cea mai mică îndoială în privința asta.

— Perfect.

— Vreau să aud muzica, Jack. Vino aici, îi ceru ea, ridicându-se de pe bancă și mergând în mijlocul sălii.

— Acum? Abia m-am așezat, încercă el să scape de provocare.

— Da, acum. Doar nu vrei să mă lași să aștept, nu-i așa?

— Bine, dar îți promit că vei suferi. Treaba asta se va lăsa cu o febră musculară serioasă...

— Nu-ți face griji în privința mea. Sunt odihnită. Tu ești cel care a dansat mai bine de două ore...

Jack apăsă butonul telecomenzii, făcând astfel ca muzica să răsună din boxele puternice. Veni apoi lângă Jessica, împletindu-și mâinile cu ale ei și începând să danseze.

— Doar un dans pentru seara asta, bine? Nu de alta, dar mâine dimineață plec spre San Diego și vreau să am timp să mă odihnesc, îi spuse Jack, aducând-o spre el.

— Ce întâmplare... și eu merg mâine acasă. Am putea merge împreună, ce spui? Propuse fata.

Deși inima îi bătea cu putere, nu mai putea să dea dovadă de reținere și timiditate. Trebuia să fie hotărâtă, dacă voia să obțină ceea ce-și dorea. Și numai ea știa cât îl dorea...

— Bine... dar ce va spune Rebecca, mama ta, când te va vedea însoțită de mine? Nu crezi că i se va părea puțin neobișnuit?

— Nu e nimic neobișnuit, Jack. Doar suntem vecini și prieteni. Lucrurile astea nu s-au schimbat, îi explică, venind în spatele lui și plimbându-și mâinile pe pieptul și abdomenul său. Putea să jure că, preț de o clipă, îl simțise tresărind. Asta nu era decât o mică parte din ceea ce voia să-l facă să simtă. Rămase surprinsă când Jack se întoarse spre ea, îi cuprinse mâinile într-ale lui și se întinse pe podea, aducând-o deasupra sa.

— Ai dreptate, Jessie. Nu e nimic neobișnuit în asta...

— Nu. Absolut nimic... îi răspunse Jessica, răsucindu-se și aducându-l deasupra ei.

Dansau pe ritmul melodiei, în poziția aceea și privindu-se de parcă se descopereau unul pe altul. Simțeau totuși fiori puțin neobișnuiți.

Jack rămase câteva secunde deasupra ei, după care se ridică în grabă. Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice și ea.

— Cred că am dansat suficient pentru azi... îi spuse, privind-o cu atenție și eliberându-i mâna. Te pot conduce acasă, dacă vrei, numai să-mi spui adresa.

Nu voia decât să fie protector, mai ales că Jessica nu era o necunoscută.

— Mulțumesc, Jack, apreciez gestul tău. Mama ta a avut grijă să facă din voi trei niște adevărați cavaleri... îi spuse Jessica, mângâindu-i brațul, deși ar fi vrut mult mai mult decât atât - să-l sărute și să-i spună ce mult însemna pentru ea.

— Mulțumesc... se pare că ni s-a dus vestea. În orice caz, noi suntem cavalerii ei, iar ea e cea mai importantă ființă pentru noi, vorbe Jack, devenind serios.

Jessica îl privea cu drag. Cunoștea motivul seriozității lui. Cei trei frați au trecut printr-o întâmplare nefericită, fiind părăsiți de tatăl lor la o vârstă fragedă și rămânând doar în grija mamei, o femeie minunată, care încercase să le asigure un trai pe cât de bun posibil.

Jack o conduse acasă, după care merse la apartamentul său, meditănd asupra întâmplărilor de peste zi. Abia aștepta să-și revadă mama și frații care, deși mai în vârstă ca el, îi erau mereu alături, iar dacă făcea vreo prostie, încercau să-l aducă pe calea cea bună.

*

— Am închis! spuse Logan, aranjând niște produse pe raft.

— Sper că te pot convinge să te răzgândești...

Logan se răsuci spre ușă, surprins de îndrăzneala pe care o sesizase în glasul acela feminin. Era hotărât s-o expedieze rapid pe necunoscută, însă, preț de câteva secunde, privirea îi rămase ațintită asupra femeii. Aerul sfidător, dar și felul în care arăta îl derutau. Era atrăgătoare: nu foarte înaltă, cu ochi căprui care păreau să ascundă o ușoară vulnerabilitate, cu buze roșii apetisante, toate completate de un corp armonios. Logan ridică ușor o sprânceană. Văzuse multe roșcate frumoase, însă niciuna nu

avusese părul de nuanța aceea. În plus, femeia părea decisă să se facă bine înțeleasă.

— Domnișoară... Sunteți sigură că aveți aptitudinile necesare pentru a lucra în barul meu?

— Lindsay Greystone e numele meu, Logan, se prezentă ea, întinzându-i mâna.

— Bine, Lindsay. Deci?

Nu o întrebă de unde îi știe numele, fiindcă sigur i-l citise pe sigla barului.

— Am mai lucrat pe un post asemănător, dar într-un bar cu totul diferit de al tău, deci cât de greu poate fi?

— Mă mai gândesc...

— Sper că nu prea mult, totuși... Să nu-mi spui că ai și alte opțiuni, îi zise ea, zâmbind.

— Cum de ai ales barul meu? o întrebă Logan.

— Am o prietenă care locuiește în apropiere. Ea mi-a spus despre tine, iar mie îmi trebuie un job. Ca orice om, am impozite de plătit...

— Cine e prietena ta?

— Nu-ți spun până nu-mi dai o șansă. Nu vreau ca decizia ta să fie influențată de numele ei.

— Deci o cunosc... Acum chiar m-ai făcut curios...

— Îți voi spune cine e, dacă-mi zici că pot să vin mâine seară. Pune-mă la încercare. Nu vreau probleme, doar să câștig niște bani.

Logan se concentrează din nou asupra ei, încercând să observe vreun eventual impediment, însă nu-l găsi. La prima vedere, Lindsay părea în regulă, chiar dacă vestimentația ei era puțin cam îndrăzneată pentru gustul lui. Cum nu asta conta,

încercă să analizeze lucrurile cât mai rațional. Doar el era cel mai mare dintre frați, trebuia să fie astfel.

— Mâine seară, la ora 20:00. Dacă întârzii chiar și cinci minute, poți să uiți de discuția asta, o anunță el pe ton categoric. Acum, spune-mi cine e prietena aceea misterioasă.

— Am înțeles. Voi fi aici la ora stabilită. Tot atunci vei afla și cine e prietena mea. Noapte bună, Logan.

— Noapte bună și ție, Lindsay, îi răspunse el, urmărind-o cum pleacă, numai fiindcă trebuia să închidă barul și să meargă acasă.

O văzu apoi pe alee, alături de o femeie, probabil prietena misterioasă. Curios era însă faptul că el n-o cunoștea pe bruneta care o însoțea. Lindsay putea foarte bine să-l fi păcălit, dar nu-l interesa. Îl interesa însă foarte mult imaginea și reputația familiei și afacerii sale. Logan se urcă în mașină și plecă spre casă, simțindu-se extenuat. Cu siguranță avea nevoie de ajutor în bar, iar dacă Lindsay urma să se dovedească necorespunzătoare, până la urmă tot avea el să găsească pe cineva potrivit.

*

— Nu fac așa ceva. Nu antrenez femei, îi spuse Noah cu glas tăios celei care aștepta un răspuns de la el.

Își scoase mânușile de box și le puse în dulap, întorcându-se apoi spre ea, încercând să pară cât mai dur cu puțință. N-avea nevoie de probleme, cu atât mai puțin dacă acestea veneau din partea

unei femei. Nu-și dorea să audă văicăreli din cauza unei unghii rupte sau a vreunui fir de păr mutat de la locul lui.

— Nici dacă te rog frumos? insistă bruneta, hotărâtă să obțină ce-și dorea.

— Nu! Asta e o sală pentru bărbați, nu pentru femei.

Părea atât de fragilă, încât nu și-o putea imagina practicând un astfel de sport.

— Asta e discriminare! Nu înțeleg de ce refuzi ocazia de a fi plătit foarte bine pentru ceea ce faci.

— Spune-i cum vrei. Asta e sala mea și astea sunt regulile mele. Femeile n-au ce să caute aici...

— Și dacă ți-aș spune că am nevoie cu adevărat de asta, pentru propria mea siguranță? îl întrebă ea, îndulcindu-și ușor tonul vocii.

— Îți recomand să încerci în altă parte. Asta nu e locul potrivit, replică Noah, încrucișându-și brațele.

— Ei bine, *domnule antrenor*, nu am unde să merg în altă parte. Sala asta e singurul loc unde se poate învăța așa ceva în zona asta a orașului. Nu am altă opțiune... îi zise Nadya, fulgerându-l cu privirea.

— Nu-mi spune domnule antrenor, nu sunt antrenorul tău.

— Dar vei fi...

— Pe cât vrei să punem pariu? se enervă Noah.

— Pe onoarea ta. Dacă refuzi, merg direct la tine acasă și îi spun mamei tale că ai refuzat să

ajută o femeie la nevoie. Sunt sigură că va fi foarte supărată pe tine, mai ales că tot ea îmi spunea, când ne-am întâlnit întâmplător de dimineață la magazin, ce băieți buni și cuminți are. Mama ta e o adevărată doamnă, nu am nicio îndoială că mă va înțelege și mă va sprijini în acest sens... explică fata, zâmbindu-i cu superioritate.

Inima îi bătea însă cu putere. Voia neapărat să-l convingă. Numai așa putea să aibă o șansă să rămână în viață.

Noah o privea, o asculta și nu-i venea să creadă. În momentul acela, nu avea decât două opțiuni, fiindcă bruneta îi forța mâna: dacă o refuza, știa ce predică urma să asculte din partea mamei sale, una lungă și obositoare legată de cavalerismul de care trebuia să dea dovadă în relațiile cu femeile, iar dacă accepta, urma să fie ținta glumelor amicilor săi, care cunoșteau cea mai importantă regulă aplicată în sala lui: fără femei drept eleve. Bruneta îl aducea la exasperare mai repede decât o făcea de obicei vreun amic de-al său în timpul unei lupte.

— De unde știi cine e mama mea? o întrebă mirat, încercând să schimbe subiectul.

— Îți voi oferi toate răspunsurile numai după ce îl voi avea pe al tău. Ai face bine să fie unul afirmativ... îl avertiză ea, la fel de zâmbitoare.

Corpul îi tremura însă, fiindcă trebuia să reușească ce-și propusese. Niciodată nu-i mai vorbise astfel unui bărbat și nici nu mai fusese atât de curajoasă. Avea nevoie însă de o schimbare.

Nu mai putea să fie o naivă. Se săturase să fie tratată astfel. Era important să dispună de toate mijloacele posibile, doar lupta pentru ea însăși. Venise timpul s-o facă.

— De unde știi că spui adevărul? o testă Noah, sperând s-o determine să recunoască faptul că minte.

— Dacă nu era adevărat, nu mă întrebai toate astea... Ascultă, Noah, nu veneam aici dacă nu aveam cu adevărat nevoie de asta...

— De unde știi cum mă cheamă? se încruntă el.

— De la mama ta. Acum mă crezi?

— Da... răspunse Noah, privind-o într-un mod cât mai descurajator.

— Deci, te-ai hotărât, *domnule antrenor*?

— Dacă facem asta...

— O vom face...

— Nu mă întrerupe. Dacă facem asta, vei asculta absolut tot ceea ce-ți voi spune, ne-am înțeles? Să n-aud că nu te-am avertizat, vorbi Noah, vizibil nemulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ne-am înțeles, domnule antrenor... Apropo, eu sunt Nadya. Nadya Wallace. Mă bucur să te cunosc.

Fata îi întinse mâna.

— Nu pot să spun același lucru... replică el, strângându-i mâna puțin mai ferm decât ar fi trebuit.

Nu-i convenea deloc ce urma să facă și nu avea de gând să se prefacă. Mai era și gândul

neplăcut de a ridica mâna asupra unei femei, chiar și în felul acela, antrenând-o în diverse tehnici de luptă.

— A! Manierele... Ai grijă la ele, îi aminti Nadya, nevrând să-și retragă mâna prea repede din strânsoarea lui puternică.

— Ai să vezi tu maniere când vei fi plină de vânătași... Ai să te sature de lupte încă din prima oră... rosti Noah, în speranța că o va descuraja.

Numai când o văzu schimbându-se la față o privi surprins. Părea afectată de ceea ce îi spusese. Până și privirea îi deveni pierdută pentru o clipă.

— Să nu crezi asta... îi zise ea, retrăgându-și mâna și înghițind în sec.

— Mai vedem noi. Te aștept mâine dimineață, la ora șapte. Să nu întârzii!

— Nu voi întârzia. Pa, Noah! Salută fata, după care plecă în grabă.

Noah rămase câteva clipe locului, privind în urma ei, șocat de ceea ce tocmai i se întâmplase. Observase ceva ciudat în privirea ei, ceva asemănător fricii. Nu știa ce spusese de o făcuse să-l privească în felul acela. Înghiți cu noduri, încercând să-și revină. Numai gândul la viitoarele glume ale amicilor săi îl făcu să se încrunte din nou. O să le arate el, dacă îndrăzneau să-i spună ceva legat de noua lui elevă — dacă era să-i spună astfel.

Capitolul 2



Jessica se afla în mașina lui Jack. Se îndreptau spre casă, în San Diego. Uneori întorcea capul spre geam, dar de cele mai multe ori, privirea i se oprea asupra bărbatului din stânga sa.

— N-ai febră musculară, Jessie?

— Nu. Mă simt chiar foarte bine, mulțumesc. În schimb, cred că tu ai, doar ai dansat atâta timp fără oprire.

— Așa e. Mă resimt în urma efortului, însă îmi voi reveni repede. Abia aștept s-o văd pe mama, dar și pe frații mei mai mari. Nu i-am mai văzut de o lună.

— Nu ți-e greu să fii tot plecat și departe de ai tăi?

— Ba da, în ultimul timp, mi-e tot mai greu. Dar mă gândesc tot mai serios la un lucru: să deschid o școală de dans în San Diego. În felul ăsta, aş petrece mai mult timp cu ei.

— E o idee foarte bună, îi spuse Jessica, zâmbindu-i cu drag.

Îi venea să țopăie de fericire, însă nu-și putea dezvălui în întregime fericirea. Era puțin cam devreme pentru ca Jack să afle ceea ce simte pentru el.

— Crezi? o întrebă, privind-o curios timp de câteva secunde, după care își concentră din nou atenția la drum.

— Da. Ai tăi vor fi încântați. Mi-o și imaginez pe Abygail îmbrățișându-te cu putere la aflarea veștii.

— Da, așa e... Mama va fi foarte fericită, iar Logan și Noah, de asemenea. Vezi să nu-mi strici surpriza. Vreau să le spun eu.

— Nu ți-aș face așa ceva, îl asigură Jessica, înghiontindu-l, după care își reluă activitatea preferată: admirarea lui Jack.

Era atât de topită după el, încât simțea că nu va mai rezista mult până să-i dezvăluie totul. Înghiți cu greu, conștientizând că trebuie să aibă răbdare. Doar puțină...

— Dacă nu te-ai schimbat foarte mult de când te-am văzut ultima dată, atunci cu siguranță pot avea încredere în tine.

— Poți să ai încredere în mine, Jack... Dar aș vrea să fiu prezentă când le vei face surpriza, îi ceru Jessica, simțindu-și inima bătând cu putere.

Se autoinvita la el acasă, însă nu-i păsa. Trebuia să treacă peste aceste mici detalii, dacă voia să-și atingă scopul.

— Bine. Cu siguranță, mama și frații mei se vor bucura să te revadă, îi zise el, privind-o ușor surprins.

Dorința lui Jessie nu era neobișnuită, doar erau vecini de atâția ani.

— Știu și mă bucur, însă și tu trebuie să ne faci o vizită, cât de curând. Și mama mea se va bucura să te revadă. Mereu vorbea foarte frumos despre tine. Chiar și în ziua când ne-ai spart geamul bucătăriei în timp ce te jucai cu mingea împreună cu frații tăi. Și acum îmi amintesc ce te-a mai certat Abby, iar mama spunea că nu e nicio problemă, doar sunteți copii și astfel de lucruri se mai întâmplă, mai ales că nu o făcuseși intenționat...

Jessica râse. Desigur, omise să-i spună că îl urmărise de la fereastra camerei sale cum își cerea scuze de la mama ei pentru problema cauzată. Nu avusese curaj să iasă afară ca să-l vadă de aproape, așa că îl admirase de la distanță, zâmbind în sinea ei. Fusesse o zi călduroasă de vară și Jack nu purtase tricou, așa că Jessica avusese ocazia să-l admire pe săturate, în timp ce el strângea cioburile, sub atenta supraveghere a celor două mame. I se păruse chiar și atunci cel mai frumos băiat din lume. Și acum simțea la fel.

— Mai ții minte povestea asta? o întrebă el, zâmbind.

— Da... a fost amuzantă.

Ea ținea minte și mai bine felul în care o sărutase prima și singura dată, în noaptea absolvirii liceului, însă nu i-o putea spune. Nu încă.

— Amuzantă pentru tine, poate, fiindcă pentru mine n-a fost deloc așa. M-am simțit foarte prost față de Rebecca...

— Ei, lasă, că e de domeniul trecutului, Jack.

— Ca alte lucruri, nu-i așa? o întrebă, aruncându-i o privire ciudată.

— Nu știu la ce te referi...

— Ba da, știi... te-ai înroșit toată, Jessie. Exact ca atunci...

— Sunt roșie fiindcă mi-e cald, doar suntem la început de vară. Tu nu ești un motiv suficient de puternic ca să mă faci să roșesc, îl minți, simțind că abia mai respiră.

— Voi ține minte asta... îi promise el, râzând.

Logan se simțea ușor copleșit. Barul era mai plin ca de obicei, iar el trebuia să se descurce singur cu servirea, dacă Lindsay nu apărea la timp. Mai erau doar cinci minute până la ora 8, iar ea încă nu venise. Ciudat, îi păruse oarecum serioasă în privința slujbei. Chiar avea nevoie de ajutor. Nu-i rămânea decât să găsească pe altcineva, și încă repede, fiindcă trebuia să accepte că nu se mai putea ocupa singur de toate, oricât și-ar fi dorit. Încă de când îi părăsise tatăl lor, încercase să-și asume rolul de susținător al familiei, deși nu avusese decât paisprezece ani pe atunci. Își ajutase mama să se ocupe de frații lui mai mici și nu putea decât să spera că îi fusese de ajutor. Între el și Noah erau doi ani diferență, iar față de Jack era cu patru ani mai mare. Își iubea mama și frații, chiar dacă au mai existat și momente dificile între ei, mai ales odată cu plecarea lui Jack la Los Angeles. Îi înțelegea dorința de a studia, însă-i fusese greu să-l știe departe. Voia foarte mult să țină familia unită.

Ușa se deschise, iar șirul gândurilor i se întrerupse. Lindsay intra cu un aer grăbit și se îndreptă spre el. El simți o ușoară încordare văzând-o îmbrăcată într-un tricou negru mulat și o fustă de aceeași culoare, care îi venea deasupra de genunchi. Părul de culoarea focului îi cădea liber pe umeri, iar ochii căprui îi străluceau, intensificându-i misterul.

— Bună, Logan. Am ajuns la timp. Dă-mi ceva de făcut, se pare că ai nevoie de ajutor... vorbi ea, zâmbind.

— Bună, Lindsay. Așa e, chiar am nevoie. Poți să mă ajuți la servit. Dacă te descurci bine în seara asta, te voi angaja. În caz contrar, te voi plăti pentru cât ai lucrat și asta e... Apropo, trebuia să-mi spui cine e prietena ta.

— La sfârșitul turei, Logan. Mai ai puțină răbdare...

— Bine... Uite cum facem: tu preiei comenzile, eu te ajut să le pregătești. Dacă ai probleme, îmi spui, deși sper să nu fie cazul. De obicei, clienții sunt liniștiți, oameni cumsecade, cum s-ar spune.

— Bine... Ureează-mi noroc, spuse ea, scoțând un carnețel din buzunarul fustei.

— Am impresia că nu de noroc ai nevoie, ci de o șansă din partea mea. Demonstrează-mi că poți să faci asta, Lindsay, rosti Logan.

Îi surâse și trecu ușor pe lângă ea, revenind la bar. Aranjă niște pahare, urmărind-o cu privirea, doar fiindcă trebuia să se asigure că totul e în regulă, iar ea își îndeplinește îndatoririle într-un mod responsabil. Când îi căzură ochii pe picioarele ei lungi și frumoase, se încruntă. Porni aerul condiționat, doar era o seară călduroasă de vară. Își turnă într-un pahar o cantitate suficientă de limonadă, ca să se răcorească puțin.

Atmosfera era animată de muzica modernă și plăcută, iar Lindsay mergea de la o masă la alta, preluând comenzile clienților. Le zâmbea și se purta profesionist, bucurându-se că vede un fel de acceptare în ochii lor. Constatase de la bun început că localul gemea de lume: femei, bărbați, cupluri, cu toții căutau un loc răcoros pentru a se refugia din calea căldurii.

Ajunsă la ultima masă, Lindsay îi observă cu atenție pe cei așezați acolo. Erau doi bărbați, care păreau însă mai puțin prietenoși decât ceilalți clienți.

— Bună seara, domnilor. Ce doriți să vă aduc de băut? îi întrebă ea, surâzând.

Avu o impresie ciudată numai privindu-l. Păreau să mai fi băut înainte să vină la barul lui Logan.

Cei doi bărbați o studiară admirativ, iar unul dintre ei chiar fluieră ușor, stârnindu-i încruntarea tinerei femei.

— Orice vrei tu să ne aduci, frumusețe, iar dacă ești și tu inclusă la pachet cu băutura, atunci e și mai bine... vorbi unul dintre ei, punându-i mâna în jurul taliei și trăgând-o spre el pe neașteptate.

— Dacă nu-ți iei mâna de pe mine, voi avea grijă să-ți pară rău, îl avertiză Lindsay fulgerându-l cu privirea și încercând să se elibereze din îmbrățișarea nedorită. Nu reuși, căci bărbatul o strânse și mai tare în brațe.

Lindsay își înfipse unghiile în palmele lui puternice, lovindu-l cu tocul sandalelor în picior. Îi provocă o grimasă de durere. Se dezlipi din brațele necunoscutului, izbindu-se de Logan, care ajunsese deja acolo. Acesta o împinse ușor la o parte, înaintând spre cel care o supăraseră în mod vizibil, înainte ca oricine altcineva să poată reacționa.

— Ce naiba crezi că faci, Dalton?! îl luă la rost, apucându-l de gulerul cămășii și ridicându-l în picioare.

UNIREA DESTINELOR

— Care-i problema? Mă bucuram și eu de facilitățile barului tău. Hai, Logan, nu te încrunta așa, nu-i decât o gagică, ce mare lucru? În plus, ea m-a provocat.

— Dacă nu pleci în clipa asta de aici, mătur pe jos cu tine! N-am nevoie de o mizerie ca tine în barul meu! Ea nu e o *facilitate*, e angajata mea și merită respect din partea ta și a oricărui client care intră aici. Cine nu pricepe, are de-a face cu mine! strigă Logan, abia stăpânindu-se să nu-l lovească.

Lindsay privea scena cu surprindere vădită. Realiză că tocmai a devenit angajata lui Logan. Acest lucru, dar și modul în care îi lua apărarea, o bucura.

— Ești sigur că e doar angajata ta, Logan? Dacă așa avea o tipă ca ea pe lângă mine, aș ști ce să fac cu ea. N-aș pune-o să muncească. Bine, eventual aș pune-o să muncească în folosul meu personal... înțelegi ce vreau să zic... rosti Dalton, abia ținându-se pe picioare.

Văzând pumnul care îl lovi pe Dalton în plină figură, trântindu-l la pământ, Lindsay tresări și închise ochii câteva secunde. Amicul lui Dalton își luă imediat tălpășița, în timp ce Logan îl scotea pe Dalton afară din bar, lăsându-l în grija acestuia.

— Ia-l pe nemernicul ăsta de aici și să nu vă mai văd vreodată în barul meu!

Muzica se auzea în continuare când Logan intră din nou pe ușă. Dacă până atunci ceilalți clienți urmăriseră curioși cele întâmplate, la revenirea patronului, se întoarse fiecare la ale lui, prefăcându-se că n-a văzut și n-a auzit nimic.

Lindsay servea niște băuturi unor clienți la o masă. Logan i se părea dur și puternic, un adevărat războinic, iar imaginea aceea o făcea să zâmbească în sinea ei. Numai când veni spre ea îl privi nedumerită, neștiind la ce să se aștepte. Îi era teamă că poate a înțeles greșit lucrurile și o va concedia pe loc. În schimb, el o luă ușor de încheietura mâinii, privind-o cu intensitate.

— Vino cu mine puțin, îi ceru, vorbindu-i pe un ton blând, dar ferm.

Lindsay îl urmă în spatele barului, unde se așeză pe un scaun și aștepta ca el să-i vorbească.

— Am văzut ce s-a întâmplat. Ești bine? o întrebă Logan, privind-o ca și când ar fi vrut să se asigure de asta.

— Sunt bine. Ascultă, Logan, știu că el a spus că l-am provocat, dar nu e așa. Nu sunt genul acela de femeie.

Îi vorbise privind-o în ochi.

— Am spus că am văzut ce s-a întâmplat, așa că te cred. Ce sunt astea? arătă el spre vânătăile de la încheietura mâinii fetei.

— Nimic, trece... răspunse Lindsay, uimită că Logan îi ia mâna într-a lui și o cercetează câteva secunde.

— Ticălosul ăla ți-a făcut asta, nu-i așa? Nu încerca să negi.

Furia îl cuprinse din nou.

— Ai dreptate, el mi-a făcut asta, dar nu-i mare lucru. Măine voi fi ca nouă, vei vedea.

Atât reușit să-i spună, căci clienții începeau să plece. Logan îi făcu semn să-l aștepte, apoi

merse să pună semnul „Închis” pe ușă. Se întoarse apoi la ea și căută ceva într-un dulăpior.

— Știi că ești supărat pe mine, dar...

— Nu sunt supărat pe tine, Lindsay, o întrerupse, punând un tub cu unguent pe masă.

— Ce-i asta?

— Te doare, nu-i așa? o întrebă Logan serios, luându-i mâna într-a lui.

— Puțin, dar... nu e nevoie de tot deranjul ăsta...

Lindsay îl urmări cum desface tubul și o unge pe încheietură.

— Stai liniștită, nu e niciun deranj. Gata! Apropo, trebuia să-mi spui ceva. Aștept, tura s-a terminat, așa că... cine e prietena ta?

— Ai dreptate, recunoscui fata, înghițind cu greu.

O invadau tot felul de sentimente contradictorii. De ce trebuia să fie atât de amabil? Niciun bărbat nu se mai purtase astfel cu ea, iar atitudinea lui o surprindea.

— Deci?

— Jessica Thompson. Ea e prietena mea, spuse, observându-i surprinderea care lăsă loc unui zâmbet ademenitor.

— Nu se poate... Jessica, vecina mea adorabilă, ce surpriză plăcută! Cum v-ați cunoscut?

— Am fost colege. Am studiat la aceeași universitate, dar la facultăți diferite. Ne-am cunoscut întâmplător și, în timp, am devenit prietene foarte bune. Jessica e o fată minunată.

— Așa e, ai dreptate. În timpul celor trei ani de facultate am văzut-o rareori, doar când venea

în vacanță acasă. E o fată deosebită și oricine ar fi norocos s-o aibă ca prietenă, fie femeie, fie bărbat. Aăă... în altă ordine de idei, vine cineva după tine sau vrei să te conduc? Știu că nu e treaba mea, dar după ce s-a întâmplat mai devreme vreau să mă asigur că ajungi cu bine acasă.

— Asta e felul tău de a mă întreba dacă vreau vreun eventual iubit după mine?

— Nu. Nu... Ai auzit ce ți-am zis...

Logan se încruntă ușor.

— Nu. Nu am iubit... și da, vreau să mă conduc acasă. Mi se pare o idee foarte bună, având în vedere incidentul de mai înainte... spuse Lindsay, fiindcă i se păru că observă o sclipire în privirea lui enigmatică.

— Bine. Imediat.

Logan trecu pe lângă ea pentru a ajunge la sertar. Numără repede banii, după care îi puse în buzunar. Îi era ciudă pe sine însuși, fiindcă nu putea ignora sentimentul de ușurare care îl cuprinsese auzind că Lindsay nu are iubit. În fond, nu era treaba lui. Abia o cunoscuse, nu-l stătea în fire să se atașeze atât de repede de o femeie. Cu siguranță, numai faptul că era roșcată îl impresiona. Nici corpul apetisant, nici privirea ușor pierdută pe care o avea uneori nu îl atrăgeau atenția. De fapt, nu trebuia să-l atragă nimic la ea. Era dură și dulce în același timp. Era doar... cea mai frumoasă roșcată pe care o văzuse vreodată. Nimic mai mult...

— Putem pleca? întrebă ea, ridicându-se de pe scaun.

— Da, haide.

Logan deschise ușa barului și o lăsă pe ea să iasă prima. Încuie ușa, apoi o însoți la mașina lui, deschizându-i portiera.

Drumul se scurse destul de repede. Logan depănă amintiri despre prietenia dintre familia lui și a Jessicăi, într-o încercare reușită de a-i distra atenția femeii de la incidentul neplăcut. La rândul ei, Lindsay îi destăinuie că locuiește într-un apartament pentru care mai avea încă de achitat niște rate, deci avea nevoie de o slujbă stabilă, care să-i ofere siguranță.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, Logan. Jessica avea dreptate: voi, frații Connor, sunteți recunoscuți și admirați pentru spiritul vostru cavaleresc, rosti ea, odată ajunși în fața blocului ei.

— Cu plăcere, Lindsay, dar poate că sunt mai mult zvonuri decât adevăruri. Noapte bună! De ce trebuia să aibă un chip atât de drăguț și de ce se simțea în largul său alături de ea? se întrebă.

— Nu așa repede, Logan. Nu mi-ai spus dacă m-ai angajat sau nu... vorbi Lindsay pe un ton serios. Și nu te uita așa la mine, n-am să-ți fac anumite favoruri doar pentru a păstra slujba asta, adăugă, privindu-l nedumerită.

De ce trebuia să fie atât de... frumos, amabil și ademenitor?

— Ce?! Dar nici măcar nu m-am gândit la așa ceva! Nu știu de unde ți-a venit ideea asta.

Nu sunt genul ăla de bărbat, Lindsay, ripostă el.

Roșcata asta era de-a dreptul imprevizibilă. Lindsay îi observă reacția și se mustră în gând pentru atitudinea ei defensivă. Poate că trebuia să-i judece pe toți la fel...

— Îmi cer scuze, Logan. A fost o reacție impulsivă și prostescă din partea mea. Nu știu unde mi-a fost capul... Îmi pare rău, uită ce-am spus...

— Ești angajata mea, atât timp cât ne vom dori amândoi acest lucru. Te aștept mâine seară la bar, la ora 20:00. Dacă nu vii, voi înțelege că ți-ai dat demisia. Cât despre celălalt lucru la care te-ai gândit, dacă ceva e menit să se întâmple, te va întâmpla, iar în cazul ăsta, va fi numai dacă și fiindcă îți vei dori, crede-mă. Nu sunt Dalton, să îți minte asta... Noapte bună, Lindsay.

Îi luă mâna într-a lui și-i sărută ușor încheietura. Apoi plecă, lăsând-o pe Lindsay cu inima strânsă.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată și își reveni cu greutate. Intră în casă și încuie ușa degrabă, de parcă ar fi vrut să se ascundă de lume, dar mai ales de Logan.

Cuvintele și gestul său o obsedară chiar și mai târziu, când încercă să adoarmă. Hotărât lucru, Jessica avea dreptate: frații Connor erau unici. Și încă nu-l cunoscuse decât pe unul dintre ei: pe cel mai mare.

*
Nadya intră în sala de sport. Printre cei care se antrenau la diverse aparate, îl văzu și

pe Noah lovind cu putere sacul de box din fața lui. Purta pantaloni scurți și un tricou care îi puneau în evidență corpul bine lucrat. Emană forță, masculinitate și frumusețe, lucruri care îi confereau un aer irezistibil. Cu o geantă de sport în mână, Nadya trecu pe lângă cei care se antrenau. Se opri în fața lui, așteptând să-și încheie seria de lovituri. În timp ce-l privea, se simți ușor intimidată de puterea brută care se dezvoltă prin toți porii lui Noah. Și-ar fi dorit să fi fost la fel de puternică. Știa însă că urma să încerce să învețe tot ce va putea de la el, pentru a se putea apăra de una singură. Voia să se simtă în siguranță, iar această siguranță să vină din interiorul ei. Suferise prea mult și pe nedrept. Venise timpul să se bucure cu adevărat de lucrurile frumoase pe care i le oferea viața.

— Bună, Noah, salută ea, surâzând ușor.

Nu voia să zâmbească și nici să pară prea impresionată de ceea ce văzuse la el. Își dăruise în trecut inima unui bărbat cu chip frumos și nu voia să repete greșeala.

— Bună, Nadya. Ar trebui să mergi să-ți schimbi hainele, nu poți să te antrenezi așa...

Ea purta o fustă neagră lungă și un tricou care nu era decoltat, dar se mula pe rotunjimile ei frumoase. Nu că Noah ar fi acordat o atenție deosebită acestui lucru, însă avea ochi, iar ea era frumoasă, nu putea nega asta.

— Am venit pregătită. Unde mă pot schimba? îl întrebă ușor crispată sub privirea lui cercetătoare.

— E-n regulă, Noah, îi arăt eu unde să-și aranjeze jos hainele. Pot s-o și ajut, dacă vrea... interveni un bărbat, apropiindu-se de ei.

Nadya tresări, făcând un pas înapoi. Bărbatul acela insolent era musculos și avea o privire cană, pe care nu-l putea suporta. Cu dragă inimă l-ar fi lovit, însă mai întâi trebuia să învețe cum să dea iar pentru asta avea nevoie de Noah.

— Taci, Quince, sau te voi face să-ți înghită cuvintele! zise Noah, apropiindu-se de el.

Nadya stătea aproape de ei, privindu-i cu atenție. Quince părea amuzat, dar Noah părea gata să-l pocnească.

— Ce-i, Noah? Doar nu te superi pe un bun amic pentru atâta lucru. În plus, nu-mi spune că vrei să iei o femeie drept elevă. E contrar regulilor tale.

— Dacă nu-ți place aici, ești liber să mergi în altă parte. Nimeni nu-mi spune mie ce am de făcut. În plus, nu ești un amic chiar atât de bun, ripostă Noah, îndârjit.

— Știi ce? Dacă pentru una ca ea ești în stare să-ți încalci propriile reguli și să uiți de amicii tăi, chiar e o idee bună să merg în altă parte. Iar tu, frumoaso, dacă vrei să ai parte de un bărbat adevărat, vino la sala de sport din cartierul vecin. Ne vom cunoaște mai bine și cu siguranță ne vom împrieteni.

— Mulțumesc, dar am o altă idee despre ceea ce înseamnă un bărbat adevărat, iar tu nu te încadrezi în standardele mele...

— Ai auzit-o, Quince. Acum, dacă ne scuzi, avem treabă, iar tu știi deja unde e ușa, așa că drum bun... vorbi Noah, simțind o ușoară satisfacție masculină.

Hotărât lucru, bruneta știa să dea replica. Quince plecă grăbit spre ieșire, apoi își întoarse privirea spre Noah, așteptând ca acesta să-i dea un răspuns.

— Așadar, unde pot să mă schimb în hainele potrivite pentru antrenament? repetă Nadya întrebarea anterioară, privindu-l cu o ușoară suspiciune.

Spera să nu audă și de la el vreo replică asemănătoare cu a lui Quince. Noah îi făcu semn să-l urmeze.

— Vino pe aici. Străbătură un hol luminat numai de becuri mici și rotunde, suspendate în tavan.

— Aici e vestiarul. E o sală de sport pentru bărbați și vestiarul, la fel, dar acum nu e nimeni acolo, iar eu voi sta în fața ușii, pentru liniștea ta.

Nadya ridică o sprânceană întrebătoare, însă când el îi vorbi din nou pe un ton blând și liniștitor, îi mai alungă din temeri:

— Nu mă crezi? Ascultă, Nadya, dacă facem asta va trebui să ai încredere în mine. Altfel, n-are niciun rost. Știu că ți se pare ciudat, dar încearcă să te adaptezi.

Nadya înghiți în sec, dar intră în vestiar fără să-i mai spună nimic. Revenind după câteva minute, îl privi cu recunoștință, fiindcă își respectase cuvântul și rămăsese acolo, în fața ușii.

— Mulțumesc, Noah...

— N-ai pentru ce, Nadya. Să mergem, avem mult de lucru, roști el.

Nu mai întâlnise o astfel de femeie, iar asta îl intriga. În hainele de antrenament, bruneta era și mai ademenitoare: tricou mulat negru și pantaloni scurți de aceeași culoare. În mod sigur, nu va fi ca și când ar antrena un amic, își zise, lăsându-și privirea să alunece pe corpul ei apetisant. Fata își mai și prinsese părul în coadă, ceea ce îi oferea un aer și mai sexy. Era provocatoare și ispititoare, fără ca măcar să realizeze și să-și dorească asta.

Odată reveniți în sală, Noah observă că rămăseseră singuri. Ceilalți pleaseră.

— Trebuie să stai cât mai dreaptă și să-ți ajuți corpul să se destindă și să fie în alertă în același timp, spuse el, venind în spatele Nadyei.

Îi arată cum să-și țină mâinile, întinzându-le în fața ei. Reveni apoi în fața ei, cerându-i să-i imite mișcările. Putea să jure că o simțise tresărind când a atins-o mai devreme. Lucrul îi dădea de gândit.

Nadya îi asculta indicațiile, interesată să învețe cât mai multe. În scurt timp, învățase să ia poziția corectă și să respire în funcție de dificultatea și rapiditatea mișcărilor pe care le avea de efectuat.

— Halde, lovește-mă, o îndemnă Noah, amuzat de ezitarea ei.

— Ești sigur? Dacă te lovesc prea tare?

— Asta e și ideea. Ai să vezi că nu va fi așa. Trebuie să ai curaj să-ți lovești adversarul. Cum altfel te vei putea apăra?

— E greu să fac asta cu tine. Adică, tu nu ești adversarul meu...

— Cu timpul, îți va fi tot mai ușor, iar la cât te voi chinui cu antrenamentele, vei ajunge să vrei să mă lovești.

Noah râse. De ce trebuia să fie atât de fragilă și temătoare? se întrebă, asigurându-se că avea curiozitate în privința ei era logică și firească. În niciun caz nu era vorba și despre lucruri pe care trebuia să le ignore, dacă voia să rămână cu mintea limpede. O parte din el îi spunea că, oricum, niciun bărbat nu și-ar fi putut păstra mintea limpede având aproape o astfel de femeie...

Nadya își îndreptă brațul și pumnul spre chipul lui. Pe de o parte, își dorea să-l nimerească, pe de alta, i-ar fi părut rău să-l rănească. Nu mică îi fu mirarea văzând că Noah îi parează lovitura, o prinde de braț, o întoarce cu spatele spre el, lipind-o de corpul lui puternic, apoi o întinde pe podea, lăsând-o încet în jos, în timp ce el rămase în picioare, în fața ei.

Fuse un moment intens pentru Nadya, însă, fiindcă își dorea să arate că poate să-i facă față, recurse la primul lucru care îi venise în minte în clipa aceea: îi puse pledică, reușind astfel să-l surprindă și să-l dezechilibreze, moment în care el căzu lângă ea.

Nadya se întoarce pe o parte, privindu-l curioasă.

— Ești bine?

— Nu chiar...

El avea o expresie chinuită pe chip.

— Vai, Noah, îmi pare rău! Vezi, ți-am spus că nu e o idee bună să mă lași să te lovesc...

— Data viitoare să ai mai multă grijă, Nadya. Și nu subestima puterea adversarului, fiindcă

nu se știe de ce anume se poate folosi ca să te rănească.

Noah se răsuci și, venind deasupra ei, îi ridică mâinile deasupra corpului, ținându-le strâns. Ajunsesse în felul acela la numai câțiva centimetri de buzele ei. Se încruntă, furios pe sine însuși.

Nadya rămase fără reacție câteva secunde. Închise ochii, încercând să alunge mental imaginea lui deasupra ei și să-și închipuie că nu stătea acolo, la câțiva centimetri de chipul său, privind-o cu seriozitate. Faptul că îi ținea strâns încheieturile mâinilor îi stârnea amintiri atât de neplăcute, încât simțea că abia putea să respire.

— Noah, dă-mi drumul... te rog... îi ceru ea cu ochii strâns închiși, luptându-se să nu plângă.

Noah se ridică repede, surprins de reacția ei. Nadya deschise ochii, s-a ridicat de jos și îl privi cu seriozitate.

— Mai devreme m-ai păcălit. Să nu mai faci asta! îi strigă, încrucișându-și brațele, simțind că începe să tremure.

Era furioasă și speriată. Furioasă pe el, dar mai ales pe sine însăși.

— Recunosc, dar am făcut-o pentru binele tău. Într-o confruntare trebuie să fii pregătită pentru orice, inclusiv pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme, spuse el, conștient de propria sa tulburare.

Fusese atât de aproape s-o sărute, încât nu-i venea să creadă că nu o făcuse. În schimb, o făcuse să se teamă. De el. Și nu-i venea să creadă.

— Antrenamentul pentru azi s-a terminat, Noah. Îmi pare rău, dar nu mai pot să continui...

— S-a întâmplat ceva? Măinile tale sunt în regulă, din câte se vede.

— Nu. Pur și simplu trebuie să plec. Îmi pare rău, dar acum trebuie să mă opresc.

Nadya fugi la vestiar, unde se schimbă foarte repede. Noah rămase pe loc, privind-o curios. Cu siguranță era un idiot. Nu se crezuse în stare să sperie o femeie. Iar Nadya părea mai mult decât speriată, părea de-a dreptul îngrozită. Și numai din vina lui. Îi venea să lovească ceva, chiar pe sine însuși, de furie. N-ar fi trebuit s-o fi ținut atât de strâns de mâini. În mod sigur, forța lui o făcuse să reacționeze astfel.

Când Nadya reveni, Noah se antrena, lovind din nou sacul de box.

— Noapte bună, Noah. Plec. Îmi cer scuze încă o dată, dar trebuie să plec. Ne vedem mâine. Promit că voi încerca să fiu mai puternică și să nu mai cedez așa ușor, însă acum nu mă simt în stare.

— Vrei să te duc acasă? se oferă el.

— Nu, mă descurc. Pa!

— Pa!

Noah se întoarse la sacul de box. L-ar fi distrus, dacă ar fi putut. Își imagina că se lovește pe sine însuși, atât de nervos era.

Nadya ieșise din sală și traversă.

— Deja mi-ai găsit un înlocuitor?

Nadya se opri în loc. Paralizase. Nu putea nici să respire cum trebuie, darămite să se întoarcă spre cel care îi vorbise. Nici nu era nevoie, fiindcă știa deja cine e.

— Răspunde-mi, fir-ai să fii! Nu îndrăzni să mă refuzi și să mă respingi. Știi ce pot să-ți fac dacă nu te porți cum trebuie...

În momentul acela, Nadya se simțea din nou, pentru a nu știa nici ea a câta oară, plină de ură, dar și de teamă. Vru să înainteze și să plece, încercând să-și revină din șoc, însă bărbatul o prinse de braț, aducând-o lângă el.

— Lasă-mă! N-ai niciun drept asupra mea. Nu mai ai...

Ea închise ochii, spunându-și că nu e decât un coșmar și că totul se va termina curând.

— Ești a mea și fac tot ce-mi doresc cu tine, să nu uiți asta. Ce căutai cu individul ăla, vrei să mă faci gelos? Să mă supăr pe tine și să te pedepsesc? o întrebă, strângând-o în brațe cu putere și sărutând-o pe gât.

— Nu face asta! Nu înțelegi că mă dezgusti?! De ce nu poți să mă lași în pace? Crezi că nu mi-ai făcut destul rău? Te urăsc!

Nadya se zbătu să se elibereze din brațele lui. Nu reușise, fiindcă era mult prea puternic.

— Nimeni nu e mai bun decât mine, fiți siguri de asta. Nimeni! Și dacă ai fi cu altcineva, în cele din urmă ți-ar face exact ce ți-am făcut eu. Nimeni nu te-ar putea iubi așa cum îți dorești, nu ca mine. Nu ești decât o femeie făcută numai pentru a te supune mie. O păcătoasă și o ușuratică. Cine crezi că s-ar uita la tine? Numai eu pot să-ți dau ce-ai nevoie și ce vrei. Și știu că mă vrei chiar și acum. O simt, Nadya. Tremuri pentru mine, nu mă poți minți.

— Ești bolnav! Nu știu cum am putut vreodată să-mi imaginez că ești bărbatul potrivit pentru mine... N-ai voie să te apropii la mai puțin de o sută de metri de mine, doar există un ordin de restricție împotriva ta. Din partea mea, poți să

putrezești în închisoare sau mai rău! Nu am urât pe nimeni așa cum te urăsc pe tine, Owen!

— Taci! Nu cred nici un cuvânt din ce-mi spui! Și, oricum, nu dau doi bani pe ordinul tău de restricție. Nimeni și nimic nu mă poate opri să te am, Nadya! Fii fată bună și hai să mergem la tine acasă, mi-a fost atât de dor de tine. N-ai idee ce greu te-am găsit... Acum, că am reușit, nu te mai las să pleci de lângă mine. Știu că mă vrei din nou lângă tine.

— Nu merg nicăieri cu tine, Owen! Ajutor! țipă ea, încercând să se elibereze din brațele lui.

Nu putea exprima în cuvinte dezgustul pe care îl simțea față de el. I se făcea rău fizic și psihic atât în preajma lui, cât și atunci când își amintea de el.

— Taci sau o să-ți pară rău, Nadya! Vrei să-ți las din nou urme pe chipul ăsta frumos? De ce nu vrei să fii cu mine de bunăvoie? De ce te lupți cu mine? o întrebă Owen, trăgând-o după el pe o stradă lăturalnică și ținându-i palma strâns apăsată pe buze.

— Dă-i drumul! Domnișoara a zis nu, iar tu ar trebui s-o respecti! Nu mă face să mă lupt cu tine!

Nadya se întoarse, surprinsă de vocea lui Noah. Acesta apăruse în spatele lor și se uita la Owen mai încrâncenat decât la Quince.

— Cine ești tu, să intervii într-un cuplu? îl apostrofă Owen nervos, eliberând-o pe Nadya din brațe ca să se bată cu Noah.

— Din câte am auzit până acum, nu mi se pare că ați forma un cuplu... Nu greșesc, Nadya, nu-i așa?

— Nu, Noah, nu greșești. Însă nici nu vreau să te lupt cu el, nu merită. Știe prea bine că n-are ce să caute în preajma mea...

Tremura de rușine și de teamă. Noah n-ar fi trebuit să afle toate acele lucruri.

Owen nu stătu mult pe gânduri și vru să-l lovească pe Noah. Acesta pară atacul și începuse să se lupte cu el, nevenindu-i să se oprească. L-ar fi lăsat fără suflare dacă n-ar fi intervenit Nadya.

— Noah, nu! Nu merită. Pur și simplu nu merită, îi spuse, luându-l de braț și încercând să-l oprească.

— Ai noroc, de data asta. Dacă te mai vād fie și la două sute de metri de ea, îți rup oasele, nemernicule! strigă Noah, lăsându-l pe Owen la pământ.

— Tu ai noroc, nu eu. Crezi că Nadya e cine spune că e? Vei avea multe surprize neplăcute cu ea. Ne mai întâlnim noi. Nimeni nu-mi ia femeia de lângă mine fără să plătească pentru asta!

Owen se ridică și plecă grăbit, cu o mașină parcată în apropiere.

— Poți să-mi spui despre ce e vorba? o întrebă Noah pe Nadya cu seriozitate în glas.

— Nu. În schimb, poți să mă conduci acasă. Știu sigur că nu mai vreau să merg singură... răspunse fata, într-o încercare disperată de a nu se lăsa pradă lacrimilor.

Nu trebuia să plângă și să fie slabă, doar fusese destul timp astfel.

— Bine, azi nu te mai întreb absolut nimic legat de treaba asta. Acum hai să te duc acasă.

Nadya îl urmă fără să ezite, în tăcere, lucru pe care el îl respectase.

Odată ajunsă acasă, Nadya îl invită înăuntru, deși știa că nu e tocmai în regulă ce face.

— Noah, te rog să rămâi. Nu pot să stau singură, nu în noaptea asta, te rog... Nu-ți fac propuneri ciudate sau indecente, vreau doar să nu fiu singură. Te rog... Știu că de-abia ne-am cunoscut, dar...

— E-n regulă, stai liniștită. Înțeleg. Acum, nu că aș fi eu indecent sau ceva de genul ăsta, dar ar trebui să-mi spui unde voi dormi. De fapt, nu mai spune nimic, voi sta foarte bine aici, pe canapeaua asta care pare destul de comodă.

— Ai rezolvat și problema asta... Mulțumesc, Noah, chiar nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns...

— Nu te gândi la asta... Ai nevoie de ceva, un pahar cu apă, poate?

— Da... bucătăria e acolo, în față... Nadya se așeză pe un scaun. Își luă chipul în mâini, retrăind momentele care o aduseseră din nou în starea aceea deplorabilă. Nu-i venea să creadă: de când se mutase în partea aceea a orașului și închiriasse apartamentul, niciun bărbat nu mai venise acolo. Noah era primul care intra în noua ei viață, pe care încerca din răspuțeri s-o reclădească.

Luă paharul cu apă din mâna lui, bând cu sete. El se așeză pe scaunul de lângă ea cu mișcări naturale, de parcă s-ar fi cunoscut de ani întregi.

— Ești mai bine acum? o întrebă, înfrânându-și impulsul de-a o îmbrățișa.

Nu voia s-o sperie, doar s-o ajute să se simtă mai bine.

— Puțin... Mă bucur că ești aici, Noah. Nu știu ce m-aș fi făcut de una singură. Prietenele mele dorm la ora asta, nu le puteam deranja.

— Și eu mă bucur că sunt aici, dar mi-ar fi plăcut ca și circumstanțele să fi fost altele... Ar trebui să dormi, Nadya.

— Da, așa e. Noapte bună, Noah!

Ea se sculă de pe scaun și porni spre camera ei. În clipa aceea își pierdu echilibrul, cuprinsă de o stare ușoară de amețală. Noah fu din nou acolo unde trebuia să fie, ajungând imediat lângă ea și sprijinind-o de el.

— Te simți bine? o întrebă, conducând-o încet spre dormitor.

— Da... Nu știu ce mi s-a întâmplat... Îmi pare rău... rosti întinzându-se în pat, frântă de oboseală.

— Să nu-ți pară, nu e vina ta. Noah rămase în picioare lângă pat, vrând să se asigure că e bine. Mă duc dincolo, dar las ușa deschisă. Să mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

— Noah...

— Da?

— Nu pleca... Mai stai puțin... Nu mă lăsa singură... Nu mai suport toate astea... Nu trebuia să afli lucrurile acelea și nici să-mi iei apărarea. Poate că Owen are dreptate, poate că sunt o femeie îngrozitoare și nu merit pe cineva care să mă trateze cu bunătate... Dar mi-ar plăcea atât de mult să uit de el, de tot ce mi-a făcut... Aș vrea să-mi smulg amintirile cu el și pielea de pe mine, dacă mi-ar folosi la ceva...

— Nu vorbi așa, Nadya. Ești... Nu te cunosc decât de ieri, dar știu că nu ești o femeie îngrozitoare. Nu vreau să te mai aud vorbind astfel, bine? Trebuie să te împaci cu tine însăși și să-ți cauți drumul în viață. Ești puternică și hotărâtă și știu că vei reuși, spuse el, luând-o de mână, nemaiputându-se abține.

— Ține-mă în brațe, Noah. Te rog să faci asta pentru mine... Am atâta nevoie de asta... l-a rugat ea, dându-se la o parte, pentru a-i face loc să se strecoare lângă ea, în pat.

Nadya se cuibări la pieptul său și începu să lăcrimeze, nerezistând emoțiilor care o încercau.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, dar nu mai pot să mă lupt cu mine însămi. Durerea e prea puternică... știu că trebuie să-ți par ridicolă, dar nu mai pot, pur și simplu nu mai pot să mă lupt cu tot ce simt de una singură... i-a spus ea, începând să plângă de-a binelea.

— Nu mai vorbi așa, Nadya. E-n regulă, plângi cât ai nevoie, te vei simți mai bine. Promite-mi că va fi așa... o rugă în timp ce-i mângâia părul, încercând s-o liniștească.

— Nu pot decât să sper, dar îți mulțumesc că ești aici. Înseamnă enorm pentru mine... zise ea, printre lacrimi.

— Nu-mi mai mulțumi, nu e nevoie... Doar fii bine... Plângi cât vrei, eu sunt aici și nu plec nicăieri... o asigură, privind-o cu drag.

Nu suporta s-o vadă în starea aceea și și-ar fi dorit ca ticălosul care o rănisese să plătească pentru suferința ei, una care nu putea fi răscumpărată decât prin dragoste... Ideea îl puse pe gânduri.

Capitolul 3



Jack nici nu deschise bine ușa, că a fost imediat întâmpinat de Abygail, care trebăluia prin sufragerie.

— Jack, băiatul meu frumos! strigă mama lui și se grăbi să-l îmbrățișeze.

— Mamă, mă bucur că te văd... Nu trebuie să-ți spun că mă simt puțin sufocat, nu? glumi el, strângându-și mama în brațe.

— Nu contează, sunt sigură că nu e chiar așa... La cât de rar te văd, am dreptul ăsta.

Îl sărută pe amândoi obraji și-l mângâie pe față.

— Am o surpriză pentru tine, asta dacă ți s-au terminat îmbrățișările...

— Ce e?

Jack întoarse capul spre ușă și vorbi pe un ton dulce:

— Poți să intri acum...

Abygail o văzu pe Jessica intrând și venind spre ea.

— Jessica, frumoasa mea, ce surpriză!

Cele două femei se îmbrățișară.

— Mulțumesc, Abygail. Și eu mă bucur că te văd.

— Luați loc, nu stați așa, doar sunteți la voi acasă. Rebecca trebuie să fie atât de fericită, nu-i așa?

— De fapt, am venit aici mai întâi, explică Jessica, așezându-se pe canapea.

— Abia așteaptă să te revadă, frumoaso. Mă bucur să vă văd aici pe amândoi. Ce să vă aduc? Trebuie să fiți atât de obosiți, nu-i așa?

— Eu sunt bine, spuse Jessica, zâmbindu-i eu drag.

— Eu beau un suc, dar îmi voi aduce chiar eu, stai liniștită, mamă. Povestești voi așa, ca fetele, până mă întorc.

Jack plecă în bucătărie.

— Jessica, uită-te la tine, ai mai crescut de ultima dată când te-am văzut. Cum v-ați întâlnit în Los Angeles?

— Am participat la selecția pentru dansatoare organizată de Jack, iar el m-a ales să-i fiu parteneră. Colaborarea mă va ajuta în viitor, în cariera de coregrafă, explică Jessica pe un ton cât mai neutru.

Privirea i se încălzi din nou, fiindcă Jack revenise în sufragerie și le servi cu suc. Deși i se citea pe chip că era puțin obosit din cauza drumului, era tot cel care îi furase inima cu mult timp în urmă. Îi venea să-l îmbrățișeze și să-l sărute, însă știa că trebuia să se abțină. Deocamdată.

Jack se uita galeș la amândouă și le asculta vorbind. Jessica se potrivea foarte bine în casa familiei Connor, nu putea nega asta.

— Unde sunt Logan și Noah? se interesă Jack.

Abia aștepta să-și revadă frații mai mari și să depeze amintiri, dar și să afle ce mai era nou în viețile lor.

— Logan e la bar, iar Noah probabil e la sală. N-a venit acasă azi-noapte, spuse Abygail, zâmbind.

Își iubea foarte mult băieții și-și dorea să-i vadă fericiți, alături de femeile potrivite.

— Cred că voi merge și eu la bar. Vreau să-i fac o surpriză lui Logan, anunță Jack, ridicându-se în picioare. Apoi mă duc și la sală, la Noah. N-am răbdare până mai târziu.

— Pot să vin și eu cu tine? Merg repede s-o văd pe mama, apoi putem merge împreună, dacă vrei. Mi-e dor să-i văd pe ceilalți frumoși ai familiei, spuse Jessica zâmbitoare, observând surâsul complice al mamei lui Jack.

— Bine, așa facem, dar numai dacă recunoști că eu sunt cel mai frumos reprezentant al familiei, dintre noi trei, băieții... Fără supărare, mamă, rosti Jack, folosindu-se de farmecul său.

— Am să mă prefac că nu te-am auzit... spuse Abygail.

— Ce pot să spun, pentru o plimbare gratuită și pentru a vedea încă doi bărbați frumoși, recunosc orice...

— Voi ține minte. Hai să mergem, atunci. Cu ocazia asta, o văd și eu pe Rebecca.

Jack surâse fermecător.

— Ne mai vedem, Abygail. Mi-a făcut plăcere,

zise Jessica, îmbrățișându-o din nou.

— Cu siguranță ne mai vedem. Transmite-i salutări Rebeccăi, draga mea. Aveți grijă de voi! Jack o cuprinse pe Jessica de mijloc, conducând-o acasă, chiar la locuința vecină. O ajută și cu bagajele, în ciuda protestelor ei. Intrară apoi în casă, unde avură parte de o primire călduroasă din partea Rebeccăi.

Când se trezi, Nadya simți niște brațe bărbătești înconjurându-i corpul. Se ridică încet de pe pieptul lui Noah, respirând ușurată la vederea sa. Își aminti imediat cele petrecute în seara anterioară. Noah adormise îmbrăcat și rămăsese la peste noapte numai fiindcă îl rugase, ca să nu rămână singură. Nadya încercă să se desprindă de el, dar Noah, încă adormit, o lipi de el, mângâind-o pe cap și pe spate cu mâini calde, care erau ca un balsam pentru inima ei.

— Noah, Noah... te rog, trebuie să te trezești. E timpul să plec la serviciu, îi zise, încercând să nu-și lase corpul să se bucure de ceea ce îi oferea el fără să-și dea seama.

Nu putea nega puterea binefăcătoare a mângâierilor lui. Acest lucru o făcea să se teamă din motive ascunse și dureroase. Adică putea să fie și altfel decât ceea ce trăise până atunci...

După câteva clipe, Nadya îl prinse de umeri și-l mișcă ușor, încercând să-l trezească. Oare urma să strige la ea fiindcă îl trezea sau, mai rău... Nici nu putea să se gândească la așa ceva... Spre surprinderea ei, Noah deschise încet ochii și o privi ușor uimit, dar cu blândețe.

— Nadya... Am adormit... Cât e ceasul? o întrebă, eliberând-o din brațele lui când îi observă privirea neliniștită.

— E-n regulă, am adormit amândoi. E opt dimineața. Trebuie să plec la serviciu. Oricum, îți mulțumesc că ai rămas... Ascultă, nu vreau să

pară că te gonesc, dar chiar trebuie să plec, dacă nu vreau să întârzii.

— Înțeleg, e-n ordine. Noah se ridică din pat. Dacă ești gata în zece minute, te pot duce la serviciu.

— Nu trebuie să te deranjezi. Serios, ai făcut și-așa destul.

— Nu e niciun deranj, Nadya. Te aștept în sufragerie, spuse el, surâzându-i și lăsând-o singură.

Avea sentimentul că așa ceva nu i se mai întâmplase, iar acest lucru îl făcea să-și pună multe întrebări la care, cu siguranță urma să primească un răspuns, mai devreme sau mai târziu.

Peste câteva minute, Nadya ieși din dormitor, îmbrăcată într-o rochie lungă, de vară, având părul liber.

— Mergem?

— Da.

Mai târziu, în mașina lui Noah, acesta își încercă norocul, în dorința de a afla mai multe despre misterul care o învăluia.

— Ești bine, Nadya?

— Da, de ce?

— Vreau să spun, ești într-adevăr bine? Mă refer la incidentul de azi-noapte.

— Da... Nu vreau să vorbesc despre asta, Noah. Te rog să înțelegi. Pot să sper că mă vei antrena în continuare?

Noah emana atât de multă siguranță de sine și forță, încât își dorea să dobândească la rândul ei acele caracteristici.

— Într-o zi, va trebui s-o faci, Nadya. Nu poți să te lupți singură cu greutatea pe care o porți în suflet. În ceea ce mă privește, antrenamentele vor continua.

— Mulțumesc, Noah, spuse ea, evitând să-l privească.

— Cu plăcere. Cu ce te ocupi, dacă pot să întreb?

— Poți. Lucrez la o companie de telefonie mobilă. La ora 15:00 ies din tură. Pot să vin la antrenament?

— Da. Aici e? o întrebă, ajungând în fața unei clădiri care corespundea descrierii ei.

— Da. Ne vedem mai târziu. O zi bună, Noah!

Îl salută cu un surâs. Nu voia ca el s-o interpreteze greșit.

— O zi bună și ție, Nadya. Ne vedem mai târziu. Ai grijă de tine.

Noah plecă spre sală, muștrându-se în gând. Ce-i venise să-i spună să aibă grijă de ea? Nici măcar nu o cunoștea prea bine, iar faptul că dormise cu ea nu-i dădea dreptul să... Totuși, ceea ce a trăit alături de ea în ultimele ore i-a unit într-un anume fel.

Nadya intră în birou cuprinsă de o senzație de siguranță datorită lui Noah, dar și de panică, din cauza lui Owen. Ticălosul era periculos și îi putea face rău foarte ușor. I se făcea rău fizic doar amintindu-și de el. Trebuia să fie atentă să nu-l implice pe Noah în problemele ei. Dar nu era deja implicat? Dacă n-ar fi venit la timp, cine știe ce i-ar fi făcut Owen...

Logan era la bar, servind un client, când se apropie de el o tânără blondă și voluptuoasă care îl fixă cu privirea și-i spuse:

— Frumusele, dă-mi ce ai mai bun de oferit. Sunt convinsă că nu voi fi dezamăgită...

Logan o privi mirat. Nu era obișnuit să fie abordat astfel de o femeie. Era într-adevăr atrăgătoare. N-o mai văzuse până atunci. Purta o rochiță scurtă, neagră și mulată, care îi evidenția corpul senzual. Logan se uită la ceas. Mai erau cinci minute până să vină Lindsay — dacă mai avea de gând să vină.

— Și eu sunt convins, domnișoară. Vă pot oferi cel mai bun *martini* din oraș. Nu găsiți altul mai bun.

Logan luă o sticlă și se pregăti s-o servească. Tocmai atunci apăru Lindsay. Trecu grăbită pe lângă el și-l lăsă geaca subțire pe scaunul ei.

— Bună, Logan. Se pare că e ceva lume pe aici în seara asta. Scuze dacă am întârziat, dar traficul e îngrozitor.

— Poftim? Nu te-am auzit...

Lindsay se apropie de el și-i repetă spusele, nevoită să reziste impulsului de a se retrage imediat înapoi.

— Bine, am auzit acum. Cum îți sunt mâinile? o întrebă, revenind în fața tinerei blonde și turnându-i băutura în pahar.

— Bine...

De ce trebuia să fie atât de drăguț? Nu era obișnuită cu un astfel de comportament masculin.

— Băutura asta ar fi mult mai bună dacă mi-ai servi mai des din ea. Mai mult, mi-ar plăcea să bei și tu un pahar cu mine, frumușelule. Ești o companie dulce și ademenitoare. Mă mir că roșcata de lângă noi nu e urcată cu totul pe tine. Eu una, știu că așa aș fi, dacă aș fi în locul ei...

— Ei, bine, frumușelule, eu merg să iau niște comenzi, spuse Lindsay cu un zâmbet larg, conștientă că roșise ușor, lucru care nu i se mai întâmplase în ultima vreme.

— Mulțumesc, domnișoară, dar dacă aș bea, n-ar mai avea cine să te servească, îi zise Logan tinerei. Cât despre tine, Lindsay, să nu-mi mai spui așa. E perfect dacă îmi spui pe nume. Vezi? Nici măcar n-am pretenția să-mi zici șef, adăugă Logan, apropiindu-se de Lindsay.

Lindsay își văzu de treabă. În mod sigur, porecla *Frumușelul* i se potrivea de minune lui Logan.

— Roșcata știe cum te uiți după ea? Întrebă tânăra blondă, privindu-l pofticioasă.

— Ce?! Eu nu... E angajata mea și vreau să mă asigur că-și face treaba.

— Nu te-ar crede nici un prunc de doi ani, frumușelule. Oricum, dacă roșcata nu te bagă în seamă, uite aici numărul meu, ca să știi unde să mă găsești, dacă ai nevoie de o femeie cooperantă. Îți mai spun ceva, doar așa, din bunătate, fiindcă sunt femeie și știu cum merg lucrurile: și roșcatei îi sclipesc ochii atunci când se uită la tine. Are și de ce. Mai rar vezi bărbat ca tine. Ai putea să-mi mai torni un pahar... îi zise ea zâmbind, întinzându-i un bilet cu numărul de telefon.

— Poate n-ar trebui să bei prea mult, domnișoară...

— Daisy, frumușelule. Pe tine cum te cheamă? Blonda îi întinse mâna. El i-o strânse amabil.

— Logan. Îmi pare bine, Daisy, însă insist să nu bei mult. Cu siguranță, mâine dimineată ai să regreti.

— Of, parcă ai fi mama... Știu un lucru pe care nu l-aș regreta mâine dimineată, dacă l-am face împreună, Logan.

— Mulțumesc pentru oferta extrem de tentantă, Daisy, dar mă tem că nu pot să accept, îi zise el, luând biletul de pe masă și aruncându-l în coșul din spatele barului, fără ca aceasta să bănuiască.

— Ce?! Ce fel de bărbat refuză o astfel de ofertă? E din cauza roșcatei, nu-i așa?

— Nu, e din cauza mea. Asta nu înseamnă că nu poți să-ți descarci sufletul în fața mea. Nu te-am mai văzut pe aici. Nu locuiești în zonă, nu-i așa?

— Nu, frumușelule. Nu sunt din zonă, dar, cine știe, poate mă mut prin apropiere. Mai cunoști bărbați așa frumoși ca tine, care să fie din cartier? Întrebă blonda, îndreptându-și spatele și scoțând și mai mult la iveală decolteul adânc al rochiei.

— Mă tem că nu sunt în măsură să-mi exprim opinia în legătură cu subiectul ăsta. Ca bărbat, nu pot să-i apreciez pe ceilalți așa cum o faceți voi, femeile. Pot cel mult să-mi exprim părerea despre femei.

— Bine... Ce spui despre mine atunci, ce părere ai?

— Ei bine, ești drăguță, asta cu siguranță pot să spun...

— Hm... Și roșcata... Ea cum e?

— De ce trebuie să aduci vorba de ea? Întrebă Logan, puțin iritat.

— Fiindcă în afară de noi două, nu prea mai sunt femei tinere, frumoase și neînsoțite pe aici în seara asta. Haide, frumușelule, e doar o întrebare...

— Cred că ai băut prea mult. Îți chem un taxi, Daisy.

— Serios? Dar n-am băut decât un pahar, fiindcă mai mult nu m-ai lăsat. N-am nevoie de taxiul tău, pot să plec și singură de aici. Ține minte un lucru, frumușelule: nu ești orb și nici de fier. Sau ești genul ăla de bărbat care, atunci când se uită după o femeie, nu le mai vede pe celelalte?

— Daisy, cred că te-ai distrat destul în seara asta. E timpul să pleci acasă, crede-mă, e mai bine așa. Sigur nu vrei să chem un taxi?

— Nu vreau să merg acasă decât eventual însoțită de tine... Hai, frumușelule, ce-ai de pierdut?

— Îți doresc o seară frumoasă, Daisy.

— Voi mai veni pe aici. Tocmai ai devenit barmanul meu preferat

Daisy plecă, unduindu-și corpul ademenitor. Logan răsuflă ușurat, luă paharul din care băuse tânăra și-l spălă. Mai că-i venea să zâmbească. Nu mai fusese abordat astfel, într-un mod atât

de direct, de o femeie, iar asta îl făcea să se simtă oarecum încurcat. De obicei, el lua inițiativa în relațiile cu femeile. Simți parfumul roșcatei înainte ca ea să ajungă lângă el, lucru care îi crea o senzație de încordare.

— Mai avem gin tonic? îl întrebă.

Logan părea ușor confuz. Asta o uimea, fiindcă, deși îl știa de puțin timp, părea mai mereu stăpân pe sine.

— Ți-e sete, Lindsay?

— Nu, frumușelule. Dacă mi-ar fi, aș prefera apa.

— Ai să regreti dacă îmi mai spui așa, Lindsay...

— Noroc că sunt singura barmaniță disponibilă deocamdată. Îmi place porecla asta, ți se potrivește, șefule... Se vede treaba că faci furori, frumușelule... Cred că o să-ți tot spun așa...

— Termină... deci crezi că mi se potrivește... pe raftul al doilea, de sus...

— Ziceam și eu... Ce e pe raftul al doilea?

— Ginul tău tonic... Ți se potrivește...

— Mulțumesc... L-am găsit...

Lindsay luă sticla de pe raft și vru să plece, însă Logan o prinse ușor de braț.

— Așteaptă puțin... Crezi că ai putea să rămâi după program, să mă ajuți la inventar? Dacă ne grăbim, nu va dura mult.

— Am de ales, frumușelule?

— Acum chiar că nu mai ai...

— În cazul ăsta, rămân. Am nevoie de slujba asta...

— Mă bucur că ne înțelegem...

La un moment dat, intrară în bar Jessica și Jack, însoțiți de Noah și Nadya. Logan merse imediat la ei, cu un zâmbet larg pe chip.

— Bună, rățăcitorule, îi spuse lui Jack, îmbrățișându-l strâns.

— Bună, Logan. Dar știu că ți-a fost dor de mine, frățioare...

— Mi-a fost, dar nu te bucura prea tare... Să nu devii îngâmfat...

— După primirea asta călduroasă, am și eu ceva de zis: ea e Nadya.

— E iubita ta, Noah? Bravo, frățioare, e foarte frumoasă. Nadya, îmi pare bine.

Jack îi întinse mâna frumoasei brunete de lângă fratele său.

— Îmi pare bine, Jack, dar nu sunt iubita, ci eleva lui Noah și l-am însoțit aici fiindcă am vrut să-mi văd prietenele, il lămuri Nadya, roșind ușor.

— Uau, eleva lui Noah... Nu ești cam mare pentru asta? Oricum, ești prea frumoasă ca să fii iubita lui... vorbi Jack zâmbitor, observând privirea încruntată a lui Noah.

— Mulțumesc... spuse Nadya zâmbind.

— A... dacă tot suntem la capitolul prezentări, Noah și Jack, vreau să faceți cunoștință cu Lindsay, noua mea barmaniță, asta ca să evit vreo eventuală confuzie... rosti Logan, privindu-și frații cu seriozitate.

— Îmi pare bine, Lindsay, eu sunt Noah, fratele mijlociu.

— Mă bucur de cunoștință, Noah.

— Iar eu sunt Jack, fratele cel mic și rău, în opinia unora.

— Îmi pare bine, Jack. Am auzit multe despre tine... spuse Lindsay, privind-o cu subînțeles pe Jessica.

— Mă întreb oare de la cine... Sper că ai auzit numai de bine...

— Numai de bine... ai fost foarte lăudat, ca, de altfel, toți trei. Mi s-a spus că sunteți niște băieți foarte frumoși și buni, iar acum m-am convins de asta, spuse Lindsay, privindu-i cu drag pe toți trei, dar stăruind asupra lui Logan. La un moment dat privirile li se întâlniră. Se studiară reciproc câteva momente, până când Jack întrerupse tăcerea:

— Pot să spun cu mâna pe inimă că ești cea mai frumoasă barmaniță pe care am văzut-o în barul ăsta, și nu numai. Era cazul să văd și alt chip, în afară de al lui Logan, de care, fie vorba între noi, m-am cam plictisit.

— Mulțumesc, Jack. Lindsay surâse.

— Poartă-te frumos, Jack, altfel, te pun la servit. Încă sunt fratele tău mai mare... îi aminti Logan, făcând pe supăratul. Haideți, luați loc undeva, nu mai stați în picioare.

— Bună idee, haideți aici, îi îndemnă Noah pe toți, mergând la cea mai apropiată masă.

— Ce vă aduc de băut? E din partea casei, desigur. Nu în fiecare zi reușim să fim toți la un loc, zise Logan, privindu-și cu drag frații.

Aceștia îi răspunseră cu aceeași privire caldă, iar fetele îi priveau, la rândul lor, cu drag. Se sfătuiră între ei ce să comande, apoi Noah luă inițiativa:

- Adu-ne patru sucuri de fructe, Logan.
- Bine, imediat, zise Logan, vrând să plece.
- Aduc eu sucurile, stai liniștit, se oferă ea, pierzându-se în ochii lui.

Fata plecă, simțind o puternică strângere de inimă. Tabloul acela de familie era atât de emoționant și de frumos, încât simți nevoia să se îndepărteze de el pentru câteva minute. Închise ochii, încercând să alunge durerea care o încerca.

Mai târziu, după ce clienții, dar și Jessica, Jack, Nadya și Noah plecară, Logan și Lindsay rămăseră pentru a face inventarul. La un moment dat, Lindsay se urcă pe un scaun să numere niște sticle de băutură, iar când vru să coboare, își pierdu echilibrul.

— Te-am prins, nu te speria, zise Logan, prinzând-o în brațe și privit-o cu atenție, numai ca să se asigure că nu a pățit nimic.

— Mulțumesc, sunt bine.

— Ești sigură? o întrebă, ținându-și în continuare brațele în jurul ei.

— Da, sigur că sunt... Tu ești cel care mă privește puțin ciudat.

Cu palmele lipite de pieptul lui, Lindsay realiză că abia respira. Era atât de bine să le țină acolo, de parcă acela era locul lor.

— Ți se pare. Ți-a mai zis cineva că vorbești prea mult? o întrebă, luându-și mâinile de pe ea.

— Doar tu, frumusețule...

— Te-am rugat să nu-mi mai zici așa...

— De ce te deranjează? E de bine și, în plus, e adevărat... ești frumusețule, ce-i rău în asta? Nu trebuie să-ți faci probleme, nu-ți voi cere o mărire de salariu pentru asta.

Lindsay se dădu mai în spate, ajungând între raft și Logan.

— Deci sunt frumos? Asta crezi?

— Frumusețule. Atât... nu credeam că te deranjează. Cred că ești obișnuit ca femeile să-ți spună vorbe dulci.

— Nu mă deranjează. Cred că începe să-mi placă tot mai mult... Frumusețule, spui? Nu sunt de acord cu jumătățile de măsură, Lindsay. Ori sunt frumos, ori nu. Nu accept noțiunea de frumusețule... o avertiză Logan, împletindu-și palmele cu ale ei.

— Iar eu nu accept să mă ții așa... nu e în regulă... Bine, bine, ești frumos, e suficient?

— Nici pe departe. Știi, Jack avea dreptate: ești cea mai frumoasă barmanită pe care am avut-o în barul meu... îi spuse, apropiindu-se de chipul ei cu un zâmbet ademenitor în colțul buzelor.

— Aha... Și te apropii așa de toate barmanițele care lucrează pentru tine?

Lindsay tremura. Și nu de teamă. Ceva îi spunea că nu trebuie să se teamă de el.

— Doar de cele roșcate și frumoase.

Logan o sărută, savurându-i buzele roșii, tentante. O simți cum se lasă moale în brațele lui și îi răspunde cu pasiune la sărut. Închise ochii. Era ca și cum o parte din el de-abia așteptase să o simtă în felul acela.

Lindsay se lipi de el, având ciudatul sentiment că se afla exact acolo unde trebuia să fie. Îl cuprinse cu brațele pe după gât, acceptându-l sărutul blând și răscolitor. Îl simțea ca pe un bărbat pasional, care oferea și lua în aceeași măsură. Deși o voce interioară îi spunea că nu e bine ce face, Lindsay nu se putea abține să nu se lase în voia lui. Niciodată nu mai avusese acel sentiment de siguranță și de bine. Îi acceptase astfel felul în care îi mângâia spatele și talia, precum și nevoia de a-i explora buzele, până la un moment dat... când se desprinsese din sărut, distanțându-se de Logan.

— Uau... nu știu ce-a fost asta, dar a fost foarte bine, îi spuse Lindsay, sprijinindu-și palmele de bar, și încercând să-și controleze respirația întretăiată. Observă că și el arăta răvășit.

— Lindsay... eu... nu știu ce mi-a venit... nu vreau să te simți jignită ... Zici că a fost foarte bine? o întrebă el puțin confuz, trecându-și rapid mâna prin păr.

De obicei, acționa cu luciditate, rațional și controlat, însă de data asta nu știa ce fusese în mintea lui.

— Dacă m-aș fi simțit jignită, te-aș fi pâlmuț, Logan. Acum ai putea să mă duci acasă sau ai alte planuri?

Trebuia să se adune, fusese doar un sărut, nimic altceva. Cu siguranță, atitudinea ei i se păruse libertină.

— Sigur, te conduc... Ce e, nu o poți închide? o întrebă Logan, văzând că se chinuie să-și încheie geaca.

— Nu, și e nouă. M-a costat ceva și acum nici nu o pot încheia...

— Poate fiindcă îți tremură mâinile... Lasă-mă să te ajut.

— Nu! Nu contează, oricum nu e atât de rece...

Lindsay tresări când îi simți mâinile pe ale ei. Logan îi ignoră protestele, încheindu-i geaca, conștient de starea de încordare care îi cuprinse pe amândoi.

— Te duc acasă acum, Lindsay. Bine? Poți să te liniștești, te rog?

— Sunt foarte calmă, Logan. Ascultă, nu știu cu ce femei ai tu de-a face de obicei, dar eu nu am să mă prefac că ceea ce am făcut noi mai înainte nu s-a întâmplat, fiindcă s-a întâmplat și mi-a plăcut. Poate nu-ți place să auzi asta, dar mi-a plăcut, repet, și nu consider că am făcut ceva rău. Iar tu nu mi-ai făcut ceva care să mă facă să mă simt jignită. Din contră, cred că ești un bărbat dulce, amabil și onorabil, și asta chiar dacă te cunosc doar de trei zile. Și... ești cel mai frumos barman pe care l-am văzut vreodată, Logan. Să nu ai vreo clipă impresia că mi-e ușor să-ți spun asta, dar asta e adevărul și nu am niciun motiv să-l ascund. Din partea mea, poți să uiți tot ce ți-am spus, nu e nicio problemă, însă trebuia să-ți spun.

— Bine, bine, Lindsay. E bine că am stabilit lucrurile astea. Hai să te duc acasă, e târziu... spuse Logan, vizibil surprins de reacția ei, dar reținându-și un zâmbet.

— E cea mai bună idee. Să mergem.

Lindsay o luă înainte, ieșind din bar. Urcă în mașina lui, hotărâtă să nu-i acorde atenție, ceea ce și făcu, însă doar în aparență, căci în sinea ei îi acorda mai multă atenție decât își dorea.

La rândul lui, Logan păstră tăcerea. Nu-i venea să creadă că o sărutase fără să clipească, fără să se gândească. Iar ea, în loc să-i dea o palmă, nu numai că îl lăsase s-o sărute, dar i-a mai și răspuns. Pur și simplu, i se abandonase în brațe. Nu mai simțise o astfel de sinceritate din partea vreunei femei, iar constatarea aceasta îl surprinse puternic. Odată ajunși în fața apartamentului ei, Lindsay coborî din mașină. El îi ură noapte bună și plecă repede, conștient că ar fi sărutat-o din nou. Nu credea că era posibil să simtă o nevoie atât de puternică de a săruta o femeie. Lindsay îi furase stăpânirea de sine, era clar. Și totuși, orgoliul lui pur masculin era satisfăcut: îi plăcuse cum o sărutase, iar asta îl făcu să zâmbească tot drumul spre casă.

Capitolul 4



Fiind o zi de sâmbătă, Jack s-a trezit mai târziu. S-a îmbrăcat și a ieșit în curte, auzind agitație.

— Bună dimineața tuturor! Ce e cu atâta gălăgie? Întrebă el, vesel.

— Bună dimineața, dragul meu. Eu și frații tăi pregătim un grătar de bun venit în cinstea ta, îl anunță Abygail, îmbrățișându-l.

— Mulțumesc, dar nu trebuie să vă deranjați pentru mine...

— Nu e niciun deranj, dragule. Hai, ajută-ți frații să pregătească totul, cât mă ocup eu de aranjatul mesei.

— Bine, mamă.

Jack li se alătură lui Logan și Noah, care puneau deja carnea pe grătar.

— În sfârșit, te-ai trezit, leneșule... rosti Logan, luându-l de după umeri și bătându-l ușor pe spate.

— Da, da... Merit să dorm mai mult, măcar în weekend.

— Lasă-l, Logan, nu vezi ce obosit e? Cine știe până la ce oră a stat azi-noapte la Jessica... vorbi Noah, privindu-și fratele mai mic cu subînțeles.

— Nu că trebuie să-ți dau raportul, dar n-am făcut decât s-o conduc acasă. Pe urmă am venit direct aici, cum ați făcut și voi cu fetele voastre. În plus, între mine și Jessica nu e nimic de genul ăla... Suntem doar prieteni foarte buni, dar pentru niște masculii ca voi asta e greu de înțeles.

— Hm... Totuși, de când e Jessica fata ta, dacă e să ne luăm după exprimarea de mai devreme?

— Taci, Logan, era doar un fel de-a spune. Mintea ta obtuză și învechită nu poate să priceapă...

— Pe cine faci tu bătrân, pramatie mică? glumi Logan, dându-i un ghiont în coaste.

— Hei, băieți, grătarul ăsta nu se face singur, să știți.

— Așa e, Noah, dar tu ești specialistul, răsă Jack.

— Da, da... Masculi, zici? Nu tu ești cel care spune mereu că ai o slăbiciune pentru femeile frumoase și că nu te poți abține să nu cucerești cât mai multe? Și doar așa, ca să știi și tu, prietenele Jessicăi nu sunt fetele noastre. Doar ne-am făcut datoria și le-am condus acasă, explică Noah încruntat, întorcând carnea pe grătar.

— Mda... Și nici nu ai realizat cât de bu... frumoasă e bruneta. Nadya, parcă? Întrebă Jack, corectându-se imediat ce sesiză privirea radicală a fratelui său mijlociu.

— Nu sunt orb, sigur că e frumoasă, dar asta nu înseamnă că... E eleva mea, Jack. O antrenez ca ea să se poată autoapăra, nu e vorba de alte lucruri...

Noah mai puse un lemn pe foc.

— Da, sigur... rosti Jack, zâmbind ironic.

— Mai lasă-l în pace, Jack. Mereu ți-a plăcut să-l enervezi, interveni Logan, aducând o altă caserolă de carne.

— Așa e, și nu numai pe el, ci pe amândoi... Tu vorbești, frate mai mare, tu, cel care azi-noapte te uitai la barmanișă de parcă ai fi degustat-o cel puțin de trei ori pe zi! Nimic de zis, frumoasă

roșcata. În orice caz, dacă fetele astea se vor sătura de voi, știți unde să le trimiteți... îi tachină Jack.

— Cred că te vei alege cu o bătaie pe cîste din partea noastră până pleci, promise Logan, zâmbind.

— Logan, tocmai tu vorbești despre bătaie, tu, cel care ar trebui să fie un exemplu pentru noi? făcu Jack pe inocentul.

— Lasă-l, Jack. Nu vezi că de azi-noapte, de când a făcut inventarul, Logan al nostru e cam visător?

— Cred că amândoi o căutați cu lumânarea... N-aveți altceva mai bun de făcut? Dacă am o privire visătoare, e din cauză că inventarul a ținut până târziu și sunt somnoros, atâta tot...

— Mda, sigur... Merg după niște beri, ce ziceți? propuse Jack.

— Prea târziu, dragule, le-am adus eu, rosti Abygail, punând tava cu sticlele de bere pe masă.

— Mulțumim, mamă, ești o comoară la casa omului, o complimentă Jack, îmbrățișându-o.

— Așa e, te iubim, mamă, zise și Noah, venind lângă ei și îmbrățișându-i pe amândoi.

— În sfârșit, a zis și Jack ceva adevărat, conchise Logan, apropiindu-se și cuprinzându-i pe toți în brațe.

— Băieți, faceți o biată femeie să roșească, să știți...

Abygail era mândră și fericită.
— Care biată femeie? Eu nu văd decât o femeie frumoasă și muncitoare, care și-a petrecut toată

viața având grijă de noi, spuse Jack emoționat, sărutându-și mama pe obraji.

— Jack are dreptate. Ești cea mai bună mamă din lume, vorbi și Noah, zâmbitor.

— Nu pot decât să fiu de acord cu ei. Ești unică și ești a noastră, iar asta ne bucură foarte mult... sublinie Logan, privind-o cu drag.

— Vă iubesc, dragii mei, și știți prea bine asta, dar să vedem dacă mai aveți aceeași părere despre mine când vă voi surprinde... zise Abygail, zâmbind.

— La ce te referi? vru să știe Logan.

— La faptul că mai am niște invitați pe care îi aștept să sosească din clipă în clipă.

— Dar, mamă... credeam că va fi o masă în familie, se încruntă Jack.

— Are dreptate, mamă, și eu credeam același lucru, spuse și Noah, nedumerit.

— Așa e, iar cei care vor veni sunt niște persoane dragi mie, așa că va trebui să rezistați...

Când se auzit soneria de la poartă, mama merse să deschidă, iar frații se apropiară unul de celălalt și discutară în șoaptă:

— Știți ceva despre asta? întrebă Jack.

— Nu, suntem la fel de uimiți ca tine, răspunse Noah.

— Mama pune ceva la cale..., rosti Logan gânditor.

— Bine ați venit, vă așteptam, zise Abygail, pe un ton primitor.

Rebecca intră prima în curte, urmată de Jessica, Nadya și Lindsay. Toate purtau rochițe

lejer, de vară, care le evidențiau frumusețea. Jessica avea o rochie roșie și părul lăsat liber pe umeri. Nadya, într-o rochie albastră, avea părul strâns în coadă, iar Lindsay, purtând o rochiță verde, avea părul strâns pe jumătate.

Băieții constatară imediat că era un deliciu să le privească.

— Bună, fetelor, Rebecca... Cărui fapt datorăm această vizită plăcută? întrebă Jack zâmbitor și merse să le sărute pe toate, spărgând astfel gheața.

— Faptului că fetele acestea frumoase sunt prietenele Jessicai și, prin urmare, au devenit și ale mele, răspunse Abygail, privindu-i cu drag pe toți.

— Bună, Jack, băieți... Sunteți mai frumoși decât atunci când v-am văzut ultima dată... spuse Rebecca veselă, sărutându-i pe obraji.

— Dacă deranjez, pot pleca... Nu vreau să inoportunez... spuse Lindsay, privindu-l pe furis pe Logan.

Arăta atât de bine îmbrăcat în tricou alb și pantaloni scurți negri... Era pur și simplu irezistibil, însă o privea cu o duritate care o incomoda.

— Nu vorbi prostii, draga mea. Nu pleci nicăieri, nu deranjezi deloc, o muștră Abygail. Haideti, luați loc. Totul e gata, trebuie doar să vă serviți. Rebecca, draga mea, mă ajuți să aduc câte ceva? Sunt prea multe ca să le aduc de una singură...

— Sigur că da, cu multă plăcere, spuse Rebecca, urmându-și prietena în bucătărie.

— Nu aveți nevoie de ajutor? le întrebă Logan.

— Nu, dragule, stai liniștit, ne descurcăm.

În bucătărie, Abygail și Rebecca luară cele necesare, întârziind câteva clipe în fața geamului prin care îi vedeau pe cei șase tineri, care erau deja așezați la masă și râdeau la glumele lui Jack.

— Ce tablou frumos! Îmi tresaltă inima de incântare, draga mea prietenă, spuse Abygail.

— Așa e. Spune-mi, draga mea, Cupidon știe ce faci? o întrebă Rebecca, zâmbind.

— Și dacă știe, am impresia că deja a început să acționeze. Eu doar încerc să-l ajut. O, Rebecca, sunt atât de frumoși... îți imaginezi ce nepoți dulci ar apărea de la ei?

— Vai, draga mea, dar ce idei ai...

— Nu-mi spune că nu te-ai gândit nicio clipă la asta...

— Ei, bine... sunt la fel de nerăbdătoare ca tine...

— Îmi vine să rămân aici și să mă uit la ei. Nu mă mai satur... Uite cum se uită unii la alții. Se devorează din priviri și încă nu sunt conștienți de asta. Ah, simt că mă topesc... băieții mei frumoși, alături de trei fete minunate. Ce mi-aș putea dori mai mult?

— Ai dreptate, dar dacă nu mergem, se vor întreba ce-am pățit. N-avem decât să muncim din greu să ne îndeplinim misiunea, rosti Rebecca privindu-i pe toți cu drag, dar mai ales pe Jack, care stătea lângă fiica ei.

Jessica tocmai îl înghițea pe Jack, fiindcă acesta îndreptase furculița spre ea. Cele două fenei meraseră apoi pe terasă și se așezară la masă, alături de tineri.

— Poftă bună tuturor! Jack, dragule, mă bucur că te am din nou acasă, chiar dacă pentru scurt timp, vorbi Abygail cu emoție în glas.

I se strângea inima de fiecare dată când mezinul ei pleca de lângă ea.

— Mulțumim, la fel! roșiră tinerii într-un glas.

— Mulțumesc, mamă, pentru primirea calduroasă, dar am și eu să vă dau o veste: m-am hotărât să nu mai plec de-acasă decât dacă voi fi chemat să susțin spectacole. Plănuiesc să-mi deschid propria școală de dans aici, în oraș, undeva cât mai aproape de casă.

Jack observă bucuria de pe chipul mamei sale și ale fraților săi.

— O, dragule, asta e o veste grozavă! Mă bucur foarte mult! exclamă Abygail, încercând să-și ascundă lacrimile.

Jack își îmbrățișă iubitor mama, admirat de cei din jur, în special de Jessica. Aceasta zâmbea larg. O încerca un sentiment de fericire, știind că vor fi tot mai apropiați. Logan și Noah își îmbrățișară și ei fratele.

La un moment dat, Lindsay se ridică de la masă și merse la baie. Simțea nevoia să se îndepărteze de tabloul de familie dureros de frumos. Nu mică îi fu mirarea când, ieșind din baie, îl văzu la câțiva metri de ușă pe Logan.

— E liber acum, dacă vrei să intri. Scuze, sper că nu te-am făcut să aștepti mult.

Logan se apropie de ea și o privi cu seriozitate. Sesiză imediat că era tulburată. Nu știa ce anume o adusese în starea aceea. Tristețea i se vedea limpede în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic... Cred doar că e mai bine să plec. Nu mă potrivesc aici. Nu mă simt bine, nu sunt în largul meu și nu are sens să mai stau, răspunse ea, surprinsă de perspicacitatea lui.

— De ce? Te-a supărat cineva?

— Nu... Poate sună ciudat, dar tocmai asta e problema: toți sunteți foarte drăguți, iar eu... simt că nu merit să fiu aici. Voi... sunteți o adevărată familie și arătați atât de frumoși...

— Și atunci, ce nu e în regulă?

— Eu. Îmi pare rău, dar voi pleca acasă. Nu vreau să deranjez, să te deranjez. Crezi că nu mi-am dat seama cum m-ai privit când am venit? Nu vreau să fiu un musafir nepoftit, Logan. Ne vedem mâine seară la bar. Pa!

Lindsay trecu grăbită pe lângă el. Abia reuși să-și rețină lacrimile care amenințau s-o trădeze. Fără a-și da seama ce face, Logan o ajunse din urmă și se postă în fața ei, blocându-i trecerea.

— Nu pleci nicăieri, Lindsay, îi zise, punându-i mâinile pe umeri.

— De ce? Oricum nu sunt o companie dorită aici...

— Mama a insistat să fii prezentă, așa că nu pleci până nu se termină seara. Nu te las s-o superi. În plus, și ceilalți se simt bine în compania ta.

Își luă mâinile de pe umerii fetei, dar cu părere de rău. Îi plăcea s-o atingă.

— Și tu? Abia dacă mi-ai vorbit de când am venit... Dar nu contează. Plec de aici, înainte să mă dai tu afară. Nu suport să te uiți așa la mine... Voi încerca să nu te mai deranjez.

— Așa crezi? În cazul ăsta, ca șef al tău, îți interzic să pleci.

— Cine te crezi? Dacă ești șeful meu, nu înseamnă că ești stăpânul meu. Nu-mi poți interzice nimic, Logan, protestă ea, indignată.

Logan se apropie la câțiva centimetri de buzele ei, simțindu-se cuprins de furie... sau de altceva... nici el nu mai știa. Sau nu voia să se gândească prea mult la asta...

— Vei rămâne de dragul mamei mele, Lindsay. Nu te lasă inima s-o dezamăgești... și, oricum, cred că e ceva mai mult la mijloc. Ce secret ascunzi? o întrebă, privind-o înduioșător.

— Bine, ai dreptate, voi rămâne pentru Abygail. Însă nu trebuie să-ți dau nicio explicație. Nu sunt un obiect oarecare din inventarul barului tău.

Lindsay îi aruncă o căutătură supărată. Logan era de-a dreptul ciudat: când dur și nepăsător, când tandru, capabil s-o topească într-un mod pe care nu-l credea posibil.

— Nici n-am zis că ai fi așa ceva, rosti el pe un ton ciudat, apoi plecă, lăsând-o fără replică.

În mod sigur, Logan era cel mai serios dintre frați, conchise Lindsay. Leși la rândul ei, afară, încercând să adopte o ținută naturală, ca să nu dea

cuiva ceva de bănuț în privința stării ei sufletești, deplorabile. Nu-i putea permite lui Logan s-o facă să se atașeze de el doar fiindcă o sărutase atât de dulce cu o noapte înainte. Cu experiența ei în ceea ce privea atașamentul față de anumite persoane, cu siguranță va avea numai de suferit. Logan nu era bărbatul potrivit pentru ea. Niciunul nu era. Tot ce avea Lindsay erau prietenele ei și pe sine însăși.

Odată întoarsă la masă, Jack le propuse tuturor să joace un joc, lucru acceptat în mod unanim. Numai Abygail și Rebecca se scuzară, spunând că trebuie să meargă să se întindă puțin, din cauza unei migrene subite. Îi urmăriră zâmbitoare pe tineri încă vreo câteva minute de la fereastră, apoi începură să povestească, având multe lucruri de pus la punct împreună.

După un timp, Rebecca plecă acasă, spunând că e cam somnoroasă. Îi trasă lui Jack sarcina importantă s-o aducă pe Jessica acasă, deși erau doar câteva sute de metri între casele lor. Băiatul acceptă fără ezitare.

Mai târziu, după ce tinerii jucară mai multe jocuri de societate împreună, fiecare dintre cei trei frați le-au condus acasă pe cele trei prietene.

— Măine merg să văd un spațiu pentru școala de dans pe care vreau s-o deschid cât mai curând. Ai vrea să vii cu mine? o întrebă Jack pe Jessica.

— Știi că atunci când îmi zâmbești așa, nu-ți pot refuza nimic... zise fata în glumă, dar extrem de încântată.

— Voi ține minte asta, Jessie... Ne vedem mâine, da?

— Numai să nu te folosești de asta, Jack... Știu prea bine cine ești, cu aerul tău inocent, dar ademenitor... Lăsând gluma la o parte, sigur că voi veni, doar la ce sunt buni prietenii, nu-i așa? Te voi ajuta mereu cu tot ce voi putea.

Jessica se pierdu în ochii lui frumoși. Își încrucișase brațele pentru a nu-l îmbrățișa, fiindcă știa că s-ar topi în brațele lui, dacă ar putea...

— Tu ești prietena mea, Jessie, nu pot să mă comport cu tine așa cum o fac cu alte femei. Țin prea mult la tine ca să te supăr cu ceva... Iar dacă o voi face vreodată, să-mi dai vreo două, să-mi revin, bine?

Jack o luă în brațe, lipind-o de el câteva secunde.

— Așa voi face... îi promise Jessica, îmbrățișându-l la rândul ei.

Îi era atât de bine în brațele lui! Nimic nu putea să întrecă senzația aceea liniștitoare și ademenitoare în același timp. Însă în niciun caz nu voia ca el doar să țină la ea. Voia să fie înnebunit după ea, așa cum era ea după el... și știa că va face tot ce-i va sta în putință pentru ca acest lucru să se întâmple.

— Bine... E timpul să mergi la culcare, Jessie. Să fii pregătită, mâine dimineață vin după tine. Noapte bună, frumoaso. Să fii cuminte, nu ca mine... adăugă Jack, sărutând-o pe obraji.

— Noapte bună, Jack... Într-o zi, te vei cuminți și tu și vei vrea să fii liniștit alături de o singură femeie, una care te va iubi cu adevărat.

— Nu cred... Nu s-a născut femeia care să mă atragă atât de mult, draga mea Jessie. Eu sunt cine sunt, un băiat frumos și cuceritor... Cel puțin, așa mi s-a spus... Du-te la culcare. Fetele cuminți ca tine trebuie să doarmă la ora asta, nu să povestească pe la porți cu băieții răi.

— Poate că nu sunt chiar așa cum ai tu impresia, Jack. Am crescut, nu mai sunt fetița speriată de băieții ca tine, așa cum eram în trecut...

— Dacă te-aș lua în serios, ți-aș cere să mă săruți doar ca să mi-o demonstrezi, dar nu cred niciun cuvânt din ce-mi spui, Jessie...

Observase și el că fata crescuse, însă ea era doar Jessie, amica lui pe care, eventual, trebuia s-o protejeze de cei care ar supăra-o, nu să-i vină s-o sărute, așa cum, în mod ciudat, îi venea în acel moment.

— Noapte bună, Jack.

Jessie își umezi involuntar buza inferioară. Zâmbetul lui Jack se stinse treptat.

— Noapte bună, Jessie...

Ciudat lucru, își zise Jack plecând, conștient de graba care puneă stăpânire pe el. Mereu fusese în largul său în preajma ei... Tocmai acum trebuia să simtă un nod în gât, privindu-i preț de o clipă buzele frumoase. Dacă ea ar fi știut ce gânduri îi stârnea, ar fi fost, cu siguranță, oripilată. Nu putea să se gândească astfel la ea. Putea face asta cu orice femeie, dar nu cu ea. Doar faptul că petrecuse câteva ore bune în compania ei era de vină pentru agitația care îl stăpânea acum.

Între timp, Noah ajunse cu Nadya în fața blocului ei. Se opriră în fața ușii de la intrare. El

se uită câteva secunde în jur, pentru a se asigura că totul era în ordine.

— Noapte bună, Nadya. Vizita pe care ne-ai făcut-o a fost o surpriză foarte plăcută. Sper că te-ai simțit bine cu noi.

Părea atât de fragilă uneori, că nici nu știa cum să-i vorbească pentru ca ea să nu-i interpreteze greșit cuvintele. Azi, văzând-o alături de familia lui, observase că teama pe care i-o citea deseori în ochi îi dispăruse puțin. Asta îl bucura, desigur, doar așa, fiindcă erau prieteni, nu în mod special.

— Noapte bună, Noah. M-am simțit foarte bine alături de voi toți. Ai o familie foarte frumoasă și niște frați foarte drăguți și amabili. Ești norocos, dar sunt sigură că o știi deja, mărturisii Nadya, privindu-l cu simpatie.

— Știu...

Nadya vru să se întoarcă și să deschidă ușa, când văzu că Noah ridică mâna deasupra ei. Împietri de spaimă și începu să tremure. Închise ochii, punându-și mâinile în față, într-un gest de apărare.

— Nadya, ce faci? Deschide ochii, e-n ordine... rosti Noah pe un ton blând.

Nadya îl ascultă, lăsându-și mâinile pe lângă corp și respirând ușurată. O clipă își imaginase că el avea s-o lovească. Numai gândul acela îi făcea rău.

— Nu-i decât un păianjen, îi arăta el, surâzând ușor.

Nadya se uită confuză la păianjenul prins în pânda lui.

— De unde l-ai luat? îl întrebă, urmărindu-l cum îl lasă pe ramura copacului de lângă ei.
 — Era chiar deasupra ta. De asta l-am luat. Ce-a fost gestul de mai devreme? o întrebă observând din nou acea frică din ochii ei.

— Nimic... E timpul să merg la culcare. Trebuie să mă odihnesc pentru mâine. Ne vedem la antrenament, Noah. Mulțumesc că m-ai adus acasă...

Nadya încercă să-și revină. Nu voia să-i dea de gândit. Nu voia să stârnească mila nimănui, cu atât mai puțin a lui.

— Bine... Vreau doar să-ți spun că... Nu știu ce a fost gestul tău de mai devreme, dar am niște bănuiele care nu-mi plac deloc. Ascultă-mă cu atenție: niciodată, dar absolut niciodată nu te-ai lovi, dacă la asta te-ai gândit, o asigură, privind-o cu seriozitate.

— Scuze, Noah, a fost o prostie, nu mă lua în seamă... E mai bine să pleci acum... N-am vrut să te supăr...

Nadya încercă să zâmbească și să mintă, așa cum se obișnuise deja de ceva timp...

— Plec. Ai grijă de tine, Nadya, rosti Noah, punându-și mâna pe umărul ei preț de câteva secunde. O simți tremurând și i se strânse inima.

— Întotdeauna am. La revedere, Noah! salută ea grăbită, apoi intră în bloc, lăsându-l mai surprins ca niciodată.

Prin mintea lui Noah treceau o mulțime de întrebări, la care spera să primească un răspuns

cât de curând. Nu mai întâlnise o femeie ca ea, poate de-asta era atât de contrariat. Nadya era un mister, iar lui îi plăceau misterele, mai ales cele feminine.

Între timp, Logan ajunsese cu Lindsay în apartamentul ei. Simți o grabă aproape ciudată de a pleca acasă. Era periculos să se afle acolo și o știa prea bine.

— Ei bine, iată-mă acasă, în siguranță. Poți să pleci acum, ți-ai făcut datoria de cavalier în armură strălucitoare. Noapte bună, Logan!

Lindsay veni spre el, privindu-l cu o duritate aparentă. Era ușor nedumerită de propria sa reacție: aproape că ar fi vrut ca el să nu plece, oricât ar fi fost de ciudat și de nepotrivit. Nici ea nu știa de ce se simțea atât de atrasă de el. Era doar un bărbat foarte frumos, ca atâția alții.

— Mă bucur că ai rămas până la final, Lindsay. Adică și Abby, și ceilalți s-au bucurat... spuse el, realizând că respiră cu greutate. Voi pleca acum, s-a făcut târziu. Noapte bună, Lindsay. Ne vedem mâine...

— Ce se întâmplă, Logan? De ce ești atât de grăbit și de agitat? Ți-e teamă că aș putea să te sărut? îl întrebă, oprindu-se chiar în fața lui.

— Tu mi-ai zis să plec. Asta fac... Nu mi-e teamă de tine, Lindsay. Ar fi culmea... Dar sunt obișnuit să fiu eu cel care preia inițiativa în relațiile cu femeile. Iar tu nu te încadrezi în ceea ce aștept eu de la o femeie, îi zise el, băgându-și mâinile în buzunar, căci altfel risca să nu se poată controla.

— Adică nu mă consideri o femeie dezirabilă Logan? Să înțeleg că sărutul de ieri noapte nu a fost inițiativa ta? Ce se întâmplă? Semănă cumva cu vreo fostă iubită de-a ta? Sau ești prea surprins de ceea ce ți se întâmplă și, dintr-un anumit motiv, alegi să mă respingi? Ei, bine, n-ai decât să faci ce vrei. Eu nu sunt datoră să mă încadrez în standardele nimănui, frumușelule, îl avertiză, punându-și brațele în jurul gâtului său, înainte ca acesta să poată reacționa.

Până și ea era surprinsă de atitudinea pe care o avea. Niciodată nu se mai comportase astfel. Logan scotea la iveală tot ceea ce era mai feminin în ea. Pe de o parte, îi venea să-l scoată pe ușă afară, pe de alta... s-ar fi predat de bunăvoie farmecului său masculin.

— Oprește-te, Lindsay. Te asigur că nu vrei să te joci cu focul în felul ăsta... spuse el, punându-și mâinile pe brațele ei, inspirându-i fără să vrea parfumul feminin și ademenitor.

— Mă vrei, Logan. O citesc în ochii tăi... Nu-i nimic rău în asta. De ce mă respingi?

— Poate că așa e, însă tu nu ești pregătită pentru asta, Lindsay. Când și dacă te voi avea, va fi fiindcă ți-o vei dori cel puțin la fel de mult ca mine, nu doar fiindcă reprezintă vreo provocare prostească pentru tine. Am impresia că nu ești decât o fetiță răsfățată și nu sunt dispus să fiu jucăria ta, oricât de ispititoare ai fi în momentul ăsta.

Logan îi dădu brațele la o parte, încercând să-și păstreze ultima fărâmbă de rațiune.

— Nu îndrăzni să spui asta, Logan! Nu sunt nicidecum vreo răsfățată, te asigur... și nu-mi sune tu mie ce vreau și ce nu. Nu ești în măsură să faci pe cavalerul cu mine, n-am nevoie de asta!

— Noapte bună, Lindsay. Dacă mai vrei slujba de la bar, încearcă să nu-mi stai în cale. Roșcata îl intriga teribil. Comportamentul ei nu se potrivea cu vulnerabilitatea pe care i-o trăda privirea. Era ca și cum ar fi încercat să se poarte diferit de cum îi stătea în fire.

— Nu eu ți-am stat în cale ieri noapte, Logan, ci tu mi-ai stat mie... Ai uitat?

— A fost o greșeală. N-ar fi trebuit să...
— Bine. Deci soluția e să ne prefacem și să ne ignorăm...

— E cea mai bună soluție...

— Știi unde e ușa, Logan. Asta a fost ultima dată când m-ai adus acasă. Chinul tău s-a sfârșit. Nu-mi rămâne decât să găsesc pe cineva care să fie dispus să primească ceea ce am de oferit.

— Ești liberă să faci ce vrei.

Logan închise ușa în urma lui. Se urcă în mașină și plecă în viteză, spunându-și că nu e în toate mințile. Imposibil să nu fie ispitit astfel de o fetișcană roșcată și atrăgătoare. Era cel mai mare dintre frați și trebuia să dea dovadă de rațiune și echilibru. Nu putea risca să ajungă în situația tatălui său. În niciun caz nu voia să semene cu el. Nu va prețui o femeie mai mult decât propria familie. Niciodată.

Capitolul 5



— Și... ce spui Jessie, îți place?

— Da, locul e perfect. Abia aștept să dansez aici... cu tine, adăugă Jessica în gând, în timp ce privea în jurul ei.

Sala avea nevoie de mici retușuri, însă era locul ideal pentru dans. Îl făcea pe Jack să rămână în oraș, alături de familia sa, iar asta nu-i putea aduce decât bucurie Jessicăi.

— Am putea dansa chiar acum, Jessie. Sau e prea de dimineață pentru tine? o întrebă Jack, cu un surâs îmbietor în colțul buzelor.

— Niciodată nu e prea devreme pentru dans, Jack. Dar nu avem muzică... îi spuse, privindu-l cu drag, în timp ce el căuta ceva în rucsac.

— Nu că nu am putea să dansăm și fără muzică, dar așa e mult mai bine...

Jack își folosi telefonul pentru a avea acces la muzică.

Melodia răsună în toată sala. Jack veni spre ea. Jessica îi răspunse, mișcându-se după cum cerea ritmul melodiei, transmițându-i din priviri și din mișcări cât de mult îi plăcea să fie în compania lui. Dacă ar fi existat un răspuns la întrebarea cât de bine putea arăta un bărbat dansând, atunci acest răspuns ar fi fost Jack. Inspira profesionalism, pasiune și implicare prin fiecare mișcare, iar atunci când o ridica pe Jessica și o ținea câteva secunde în aer, ei i se părea că atinge cerul.

La un moment dat, se îndepărtară unul de celălalt, doar pentru a reveni unul lângă altul, îmbrățișându-se. Jack dansă în jurul Jessicăi,

ținându-și palmele pe șoldurile ei, iar ea își puse mâinile în jurul gâtului său. Se priviră cu pasiunea specifică acelui moment intens.

— Ești grozavă, Jessie, știi asta? îi șopti la ureche, înfiorând-o.

— Nici tu nu ești mai prejos, Jack. Am învățat de la cel mai bun...

— Și abia am început să dansăm împreună. Îți imaginezi ce va fi după un timp, când ne vom anticipa și mai bine mișcărilor?

— Ce pot să spun... Suntem echipa perfectă, Jack. Ca în vremurile trecute...

— Așa e, dar nu sunt vremuri atât de trecute. Jessica se întoarse cu spatele la el, punându-i pe neașteptate brațele în jurul gâtului. Era conștientă de cât de provocatoare era mișcarea aceea, însă nu se putea abține. Adora să-l simtă lângă ea. Îi fusese atât de dor de el... Pur și simplu nu-i mai păsa de nimic altceva.

Jack îi coborî încet brațele de-a lungul corpului ei, atingându-i discret părțile laterale ale sânilor. O simțit tresărind, lucru care i se păru adorabil. Când simți că vrea să se îndepărteze de el, o îmbrățișă, reținând-o lângă el.

— Jack...

Jessica găfâia ușor. Tremura, și nu de teamă, și nu mai gândea rațional.

— Jessie... e-n ordine... N-am vrut să te stânenesc, dar trebuie să știi că astfel de lucruri se pot întâmpla, accidental, desigur, și nu vreau să te simți ciudat în preajma mea, bine?

— Bine... poți să-mi dai drumul acum...

— Da, ai dreptate, scuze... îi zise Jack, întorcând-o spre el și privind-o cu intensitate. Jessie... cred că e evident că suntem atrași unul de altul. Putem face ca lucrurile să fie foarte simple: ai putea să fii iubita mea, dacă vrei. După cum știi, nu pot să iubesc, nu sunt genul de bărbat care se îndrăgostește, deci nu-ți pot oferi iubire. Însă pot să-ți ofer toate celelalte lucruri: respect și fidelitate - în sensul că, atât timp cât suntem împreună, voi fi numai al tău - atenție, timpul meu și... plăcere. Multă plăcere... atât cât mă pricep, cel puțin... Ținem unul la celălalt, n-ar trebui să fie greu... singura mea condiție e să nu te îndrăgostești de mine și să nu aștepti asta de la mine.

Jessica îl privea, îl asculta și nu-i venea să creadă: Jack Connor îi cerea să fie iubiți. Oricât de rațional ar fi analizat situația, nu putea să nu se gândească la faptul că aceasta era șansa pe care o așteptase încă de când îl cunoscuse. Era singura cale prin care putea să fie aproape de el, în toate sensurile, mai puțin în sensul acela al sentimentelor. Putea avea totul cu Jack, numai iubirea lui, nu... Sigur că ar putea încerca să ajungă la inima lui și poate, în timp, ar reuși să-l facă s-o iubească. Îi era atât de greu să gândească, în condițiile în care Jack îi mângâia chipul, privind-o parcă absorbit cu totul.

— Jack... vorbești serios? Adică, ești în regulă, nu ai pățit nimic, de îmi spui toate astea tocmai mie? îl întrebă, pierzându-se în privirea lui fierbinte.

— Sunt foarte bine, Jessie. Însă dacă toate astea ți se par o prostie din partea mea sau crezi că e ridicol, atunci nu mă lua în seamă. În niciun caz nu vreau să te simți jignită sau ceva de genul ăsta, roști el, luând-o de mâini.

— Jack... dacă aş accepta propunerea ta, bănuiesc că tu ai vrea să... Cât timp mi-ai da să mă gândesc la asta, la noi?

— Cât mai puțin posibil. Aş vrea să ştiu răspunsul tău cât mai repede. Suntem prieteni şi mă aştept la onestitate din partea ta, așa cum şi-am oferit şi eu la rândul meu.

Jessica încercă să-i răspundă fără să-şi trădeze emoția:

— Bine...

— Bine? Atât?

— Da... nu e suficient?

— Ba da, sigur... deci am stabilit: începând de acum, suntem iubiți. Bineînțeles că putem să ne despărțim oricând, fără resentimente și alte lucruri de genul ăsta. Ştiu că va exista o oarecare implicare emoțională, mai ales din partea ta, însă dacă relația noastră nu va funcționa, nu vreau să pierd şi prietenia ta, oricât de ciudat ți s-ar părea. Ești importantă pentru mine, Jessie, ştii asta, nu?

— Da... Deşi e o nebunie, accept să fiu iubita ta, Jack, spuse fata, sperând că-şi maschează bine tremurul vocii.

— Bine, Jessie...

O sărută prin surprindere, gustându-i buzele câteva minute bune. Se îndepărta încet de ea şi o privi ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu a făcut ceva greşit.

— Hm, Jack, a fost...

— Bine, nu? Ca la balul de absolvire, dar mult mai bine, nu-i așa?

— Da, mult mai bine... Dar ajunge cu asta, nu vreau să ajungi să fii prea mândru de tine...

— Oricum sunt... dar şi tu săruți bine, Jessie. Să înțeleg că te-ai mai antrenat între timp?

— Jack! Nu-i frumos să întreb asta... i-a spus ea, întorcându-se cu spatele la el ca să-şi ascundă roșeața din obraji.

— Da... aceeaşi Jessie: sensibilă, dar ispititoare...

— De ce spui asta? îl întrebă înfruntându-l, întorcându-se spre el. Jack... să nu-mi spui că...

— Ba da. Acum pot să-ți spun... Te-am dorit încă de atunci, Jessie. Erai însă o copilă şi nu puteam să fac ceva în privința asta. Încă te doresc. Mult. Foarte mult. De asta ți-am propus să fii iubita mea. Pur şi simplu nu mai pot să mă opun chestiei ăsteia care mi se întâmplă cu tine. În plus, acum nu mai ești copilă, ci femeie, Jessie, şi încă una foarte atrăgătoare.

— Deci... vrei doar să-ți satisfaci curiozitatea în privința mea? îl întrebă prudentă, deşi oricum nu i-ar fi pasat prea mult.

Chiar dacă era conștientă că el îi va frânge inima fiindcă nu o va iubi vreodată, Jessica voia să încerce. Ea, fata mereu cuminte şi rațională, cea care n-ar fi făcut asta cu nimeni altcineva dacă i-ar fi propus, voia să fie cu el, să-l poată îmbrățișa şi săruta în voie... Toate astea fuseseră doar un vis până acum câteva minute. Ajunsese în punctul în

care nu-i mai păsa de buna-cuviință sau rațiune. Acestea își pierdeau rostul în preajma lui Jack. Pur și simplu nu mai contau. Nimic nu mai conta. Totuși, faptul că el îi mărturisise că o dorea o bucura. Reușise măcar atât: Jack Connor era atras de ea... Îi venea să strige de fericire, însă trebuia să se controleze.

— Jessie... nu am nicio explicație rațională. Te doresc și atât. Ai fost... cum să spun... ca un fruct interzis pentru mine. Poate îți par un ticălos, poate chiar sunt, fiindcă îți spun toate astea, însă eu nu știu să fiu altfel decât direct. Poate n-o să-ți placă de fiecare dată ce vei auzi de la mine, însă cu siguranță vei ști că sunt sincer. De asta poți să fii sigură... Dar tu?

— Eu, ce...?

— Mă dorești? o întrebă, păstrând numai câțiva centimetri distanță între ei.

— Păi... ești un bărbat pe care orice femeie și l-ar dori: frumos, carismatic, cu simțul umorului, pasionat de ceea ce face, adică de dans...

— Da sau nu, Jessie? Insistă el, privind-o ca un prădător sigur de reușită.

— Jack...

— Ce e, ți-e jenă să recunoști?

— De obicei, nu mi-e jenă să recunosc ceva, însă asta nu e o situație obișnuită...

— Da sau nu? Pentru mine, e simplu, spuse el amuzat, surâzându-i provocator.

— Pentru tine, totul e simplu. Pentru mine, nu e chiar așa...

— Dar tocmai ai acceptat să fii iubita mea. Asta nu a fost ușor?

— Nu chiar...

— Care e motivul, Jessie, de ce ai acceptat? Sunt doar curios...

— Ei bine, fiindcă... știi ceva? La fel ca tine, nici eu nu am o explicație logică... Am acceptat și gata.

— Ai mai făcut asta vreodată?

— Ce anume?

— Să fii iubita cuiva în condițiile astea?

— Nu. Dar tu ești cel mai ciudat, mai misterios și mai amuzant tip pe care îl cunosc, așa că... Probabil curiozitatea e de vină...

Jessie simțea că se apropie de adevăr, unul pe care nu i-l putea dezvălui, dacă voia să fie iubita lui chiar și pentru o perioadă scurtă de timp. Nu putea să-și refuze asta.

— Ai uitat să spui ceva despre mine...

— Ce?

— Că sunt frumos. Nu că vreau să mă laud, dar mi s-a spus de atâtea ori, încât am ajuns să cred că e adevărat... Tu ce crezi, Jessie?

— Ești frumos... Ai terminat cu întrebările pe ziua de azi?

Încerca să adopte un ton cât mai indiferent, deși îi venea foarte greu. Îl iubea, îl adora, dar trebuia să păstreze secretul.

— Poate. Acum hai să te duc acasă. Rebecca probabil se întreabă ce se întâmplă cu tine, de nu mai ajungi...

— Sunt sigură că nu-și face griji pentru mine. Știe ce fiică are...

— Eu mi-aș face griji... compania mea nu e de dorit în preajma fetelor ca tine, Jessie...

O luă de mână, însoțind-o spre ieșirea din sală.

— Poate că are încredere și în tine, Jack... Mama te place foarte mult. Știe că sunt în siguranță cu tine.

— Dar tu? Crezi că ești în siguranță cu mine, Jessie?

— Aș putea paria pe asta...

— Ai prea multă încredere în mine. Sunt, totuși, un băiat rău, cum ar spune unii...

— Ești prietenul meu și nu-mi pasă de ce spune lumea. Te cunosc și, indiferent de ceea ce se va întâmpla între noi, nu voi regreta vreodată că, la un moment dat, am ales să fiu cu tine. E viața mea și eu decid ce fac cu ea. Așa văd eu lucrurile.

Niciodată nu i se păruse mai frumos să meargă pe stradă decât în momentul acela. Să-i fie alături era un vis împlinit pentru ea.

— Ce pot să spun? Ești curajoasă și ai o părere prea bună despre mine. Însă trebuie să-ți spun că, deși lumea mă privește într-un anumit fel, în fond, nu sunt un ticălos și n-am suflet rău. Singurul meu defect e că îmi place să mă bucur de viață, așa cum cred eu de cuviință.

— Adică îți place să te bucuri de femei...

— Dacă vrei s-o spui așa... Nu sunt bărbatul unei singure femei, însă atunci când sunt cu vreuna, rămân cu ea cât vreau. Adică nu mă întâlnesc cu altele în același timp.

— Apreciez sinceritatea ta...

— Doar de asta vei avea parte, Jessie.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

— Care a fost cea mai lungă relație a ta de genul ăsta?

— O lună...

— O lună...

Deci atât avea la dispoziție să-l facă pe Jack dar chiar și așa, urma să încerce să se bucure de timpul petrecut împreună. Era sigură că urma să aibă parte de cea mai interesantă, palpitantă și... fierbinte lună din viața ei... dacă nu cumva Jack avea să se sature de ea mult mai repede... Numai gândul acela o durea enorm...

— Acum pot să-ți mai spun ceva?

— Da.

— Sper să nu fi o începătoare în domeniul ăsta și să nu te îndrăgostești de mine. Asta te-ar face vulnerabilă și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te fac să suferi. Mă crezi? o întrebă, oprindu-se din mers și privind-o captivat.

— O, nu, nu sunt... Poți să stai liniștit... Nu m-ai putea face să sufăr în niciun fel... minți ea, conștientă că se îmbujorează.

Nu putea să-i spună adevărul. Risca să piardă ocazia de a fi cu el și nu-și dorea asta.

— Sper. În cazul ăsta, ne-am înțeles...

— Da, Jack, ne-am înțeles... Nu-i putea refuza nimic, mai ales atunci când zâmbetul lui o făcea să simtă o căldură puternică în tot corpul.

— Perfect, spuse el, strângându-și degetele în pumn și așteptându-i răspunsul la semnalul deja cunoscut.

Jessica își lipi pumnul de al lui un timp, urmă degetele li se împletiră, iar el îi sărută repez mână.

— Asta e ceva nou... partea asta nu era în gestul pe care îl făceam de obicei... zise Jessica încântată, simțindu-și ochii sclipind de bucurie.

— Da, asta e ceva în plus, fiindcă acum ești iubita mea.

Buzele ei îl atrăgeau ca un magnet și nu știa cât va mai putea rezista până când o va avea cu totul. Era surprins de el însuși: era ca și cum și-ar fi găsit un nou scop în viață, unul temporar, desigur, însă atât de plăcut.

Odată ajunși acasă la Jack, ceilalți membri ai familiei, dar și Rebecca, au primit cu entuziasm vestea că cei doi erau împreună.

— Felicitări, dragilor! Nu știu de ce, dar mereu am avut o presimțire în privința voastră... le mărturisi Abygail, îmbrățișându-i pe amândoi. Știi, Jessica, ești prima fată pe care Jack ne-o prezintă ca fiind iubita lui.

— Mamă... Astea sunt detalii... zise Jack.

— Nu și pentru mine, dragul meu. Nici nu vă dați seama cât de bine vă potriviți. Sunt atât de fericită pentru voi!

— Și eu sunt foarte fericită, rosti Rebecca, privind-și fiica într-un mod complice.

Era sigură de sentimentele Jessicăi pentru Jack, deși fata nu-i vorbise niciodată despre ele.

— Frate... Asta da, veste bună. Cum ai reușit să convingi o fată atât de bună să fie iubita ta? glumi Noah.

Se bucura pentru fratele său. Nimeni nu putea fi mai potrivit pentru Jack decât Jessica.

— Am și eu farmecul meu... râse Jack.

— Felicitări, Jack... spuse și Logan, privind-l cu seriozitate.

— Mulțumesc...

— Ai grijă ce faci și cum te porți cu ea, îi șopti Logan, în timp ce îl îmbrățișa.

Jack nu-i răspunse, însă îl privi concentrat câteva clipe. Se așeză lângă Jessica și o ținu în brațe. O liniște necunoscută i se cuibări în suflet.

Mai târziu, când Jack ieși afară, Logan veni după el, decis să vorbească serios cu fratele lui mai mic.

— Ce-i cu toate astea?

— La ce te referi?

— Tu și Jessica. Ce-ai de gând, să-i frângi inima, așa cum ai făcut cu atâtea altele?

— De unde știi tu asta? se încruntă Jack.

— Lasă prostiile, știu cu cine am de-a face. Nu ești decât un fustangiu și de data asta e vorba de Jessica. Unde ți-e mintea? Nu-i o fată oarecare, se răsti Logan, venind spre el.

— Nu-i treaba ta ce fac, Logan. Mai bine ți-ai vedea de roșcata ta și m-ai lăsa în pace! ripostă Jack, venind, la rândul lui, spre Logan.

— Ce?! Nu e roșcata mea, ce ți-a venit?! În plus, nu ea e subiectul discuției noastre. Nu te las să-i faci rău unei fete minunate ca Jessica. Gândește-te și la reacția Rebeccăi când își va vedea fiica plângând din cauza ta. Cum poți să fii

atât de lipsit de inimă, mai ales cu niște persoane care s-au purtat atât de frumos cu noi încă de când am venit în orașul ăsta? Știam că ești un tânăr problematic, dar acum mi-ai dovedit că ești mai rău de atât. Nu ești în toate mințile, Jack! Când o să te maturizezi odată?

— Știi ceva, Logan? Discuția asta e lipsită de sens. N-are rost să mă cert cu tine. N-ai decât să-ți vezi de viață. Eu voi face același lucru ca până acum. Nu poți controla totul în jurul tău, cu atât mai puțin pe mine. Cu cât înțelegi asta mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

— Ascultă-mă bine, Jack. Dacă o rănești pe Jessica, vei avea de-a face cu mine, atât îți spun... rosti Logan, micșorând și mai mult distanța dintre ei.

— Nu zău... și cine ești tu, mă rog, de o aperi cu atâta înverșunare? Nu mi-e frică de tine, Logan. Niciodată nu mi-a fost. Ești doar un tip care pretinzi că ești perfect și că le știi pe toate. Ei, bine, nu e chiar așa. Ia stai... nu cumva o vrei pe Jessica pentru tine? Spune-mi, de-asta reacționezi așa?

— Ești un idiot, Jack. Știi la fel de bine ca mine că nu e vorba despre asta. Păcat că sunt singurul dintre noi doi care gândește, ca întotdeauna.

— Ce se întâmplă aici? Logan și Jack se îndepărtară unul de celălalt, vâzându-l pe fratele lor mijlociu îndreptându-se spre ei.

— Nimic... Logan îmi spunea niște lucruri, ca de la bărbat la bărbat...

— Serios? Mie mi s-a părut că mai aveai puțin și vă luați la bătaie, ceea ce ar fi complet prostesc, mai ales dacă ne gândim că le respectați pe doamnele care sunt în casă. Nu cred că vreți să vă surprindă astfel. Știu că aveți diferențele voastre de opinie, dar reveniți-vă. Până la urmă, suntem frați și trebuie să ne înțelegem, indiferent de orice. Acum ați face bine să vă întoarceți în casă, dacă nu vreți să treziți bănuiele.

— Ai dreptate, Noah. De obicei nu mă comport așa, dar Jack are uneori talentul de a mă enerva la culme, zise Logan, respirând cu greutate și controlându-și impulsul violent.

— Ce să spun, cine vorbește... nu ești decât un încăpățânat care crede că toată lumea trebuie să facă ce spune el, spuse Jack, pe un ton iritat.

— Sunteți mai rău decât doi copii mici uneori. Noah se deplasă între ei, privindu-i cu severitate. Mai făcuse asta de-a lungul timpului, însă acum lucrurile păreau mai serioase ca oricând.

Logan se întoarce și plecă, încercând să-și alunge sentimentul de nervozitate. Noah îl urmă, făcându-i semn lui Jack să intre în casă.

— Trebuie să merg la bar, le zise Logan tuturor celor care se aflau în casă.

— Așa de repede, dragule? îl întrebă Abygail, observând încordarea pe care fiul ei cel mai mare încerca s-o ascundă.

— Da, am multe de făcut... Ne vedem mai târziu.

— Și eu trebuie să merg la sală, anunță Noah.

— Bine...

Abygail simți o ușoară tristețe. Îi plăcea să vadă fiii lângă ea sau măcar să-i știe prin preajmă. Erau ființele pe care le iubea cel mai mult.

După ce Jessica și Jack plecară să se ocupe de aranjatul sălii de dans, cele două vechi prietene rămaseră să discute despre copiii lor.

— Mă bucur foarte mult pentru Jessica și Jack. Frumozii ăștia doi sunt meniți să fie împreună... Adică, știu cum e Jack, dar să sperăm că de data asta va fi bine, zise Abygail, entuziasmată.

— Tocmai fiindcă știu la ce te referi, sper ca el să nu o facă să sufere. Jessica îl iubește din toată inima și îmi doresc foarte mult ca fiica mea să fie fericită.

— Nu pot decât să sper că se va întâmpla ceva foarte frumos și că vom avea parte de o poveste de dragoste frumoasă din partea lor, dar și din partea celorlalți doi fii ai mei. Vreau să-i știu fericiți și iubiți, așa cum merită...

— Te cred, draga mea Abby. Și eu îmi doresc același lucru pentru Jessica. Să sperăm că dragii noștri copii vor avea parte de fericire și iubire.

— Așa să fie, draga mea Rebecca.

— Ce faci, Logan, bei în timpul serviciului?

— E doar un pahar... Și îmi pot lua liber după aceea dacă vreau, îi răspunse Logan roșcatei care îl privea mirată.

— Nu bei, decise Lindsay, luându-i paharul din față și aruncând conținutul în chiuvetă. Avea noroc că nu se afla nimeni în bar la ora aceea, fiindcă era ora închiderii.

— Cine te crezi, Lindsay? se supără Logan, ridicându-se de pe scaun și privind-o încruntat.

Își simțea corpul încordat. Numai ea era de vină. Mereu se tulbura în preajma ei și aproape de fiecare dată simțea o dorință ciudată și nebunească de-a o săruta. În mod sigur era ceva cu el. În mod normal, nu se comporta așa, însă nu mai avusese o astfel de angajată, atât de tânără, disponibilă și roșcată. Și îndrăzneată...

— Sunt angajata ta și trebuie să-ți aduc aminte că alcoolul nu e o idee bună pentru nici o problemă, în general. Vorbește cu mine, Logan, știi că măcar atât poți să faci... Ce s-a întâmplat, e vorba despre vreo femeie? Îl întrebă, punându-și palma pe brațul lui, într-o atingere care îi arse pe amândoi, într-atât de puternic o resimțiră.

— Nu chiar, dar... oricum, nu e ceva ce te privește pe tine, răspunse Logan, dându-se un pas înapoi ca să mărească distanța dintre ei.

Își detesta semnalele corpului, care îl făceau să fie conștient de puterea ei de atracție. Cum putea să fie atât de dulce și de apetisantă în același timp era un mister pentru el.

— Bine, ziceam și eu... de obicei, bărbații beau din cauza unei femei. Dar eu nu pot să te las să bei, mai ales că e posibil să mai vină vreun client și să te găsească așa. Ce-ar spune despre tine? Nu te gândești la asta?

Parcă nu-l recunoștea: Logan cel pe care îl știa n-ar fi făcut asta.

— Mai sunt cinci minute, sigur nu mai vine nimeni. În plus, de la un pahar nu mă îmbăt. Cât

despre tine, din partea mea, poți pleca acasă, la terminat programul.

— Logan, nu te pot lăsa singur aici, să bea să se întâmple ceva. Ce-i cu tine?

— Poate că nu mai vreau să fiu responsabil și plictisitor... De ce nu pot să fac și eu o nebunie, măcar din când în când?

— Ce? Cine ți-a spus asta?

— Am avut o discuție cu Jack despre el și Jessica. Știi că sunt iubiți?

— Aha. Și... te deranjează? Îl întrebă, ridicând o sprânceană.

— Doar în sensul în care știu ce fel de bărbat e fratele meu. El e mai... instabil atunci când vine vorba de femei. Știi ce vreau să spun...

— Cred că ei doi sunt destul de mari ca să știe ce fac. Însă spiritul tău protector e de apreciat. Ții mult la Jessica, nu-i așa? Sau... e mai mult decât atât?

— De ce spune asta toată lumea? Nu am astfel de sentimente pentru Jessica. Sunt doar... îi vreau binele, atâta tot. Dar, analizând mai bine situația, poate că ai dreptate, Lindsay: e treaba lor ce fac... Logan își încrucișă brațele la piept. S-a făcut târziu, ar trebui să plecăm...

— Așa e, ar trebui... Dar vreau să te conving să faci o nebunie... Trebuie să-ți dai voie să trăiești, Logan. Nu există perfecțiune, nici măcar tu nu poți fi perfect. Însă ești perfect pentru mine... Se apropie de el și-l îmbrățișă.

— Lindsay... știi că nu e o idee bună. N-ar trebui nici măcar să mă gândesc să fac asta cu tine. Ești angajata mea. Nu vreau probleme.

Își puse mâinile pe brațele ei, în dorința de a o îndepărta de el cât încă mai putea...

— Logan... De-o vreme încoace, ai devenit problema mea preferată... N-ar trebui, ai zis? Deci te-ai gândit la asta, la noi, măcar o dată? Îl întrebă, privindu-l cu drag.

Lindsay putea face pariu că nu-și dă seama ce ochi frumoși avea când făcea pe seriosul. De fapt, Logan era atrăgător în întregime. Până și ea era surprinsă de ceea ce făcea, însă nu mai gândea cum trebuie atunci când se afla în preajma lui.

— Ești foarte amabilă, dar...

— Logan Connor, ascultă-mă bine: nu ești plictisitor și în niciun caz nu e un lucru rău faptul că ești responsabil. Chiar mi-ai indus și mie puțină responsabilitate, una care se evaporă însă atunci când ești lângă mine, explică Lindsay, înconjurându-i gâtul cu brațele, în timp ce se lipea tot mai mult de el, pentru a nu-i lăsa vreo cale de scăpare.

— Lindsay... cred că ai băut ceva, de faci toate astea... nu se poate... protestă el, înconjurându-i talia cu brațele și simțind că e pe cale să piardă acel joc al seducției.

— Tocmai o fac... și crede-mă că nu am băut nimic. Sunt perfect conștientă de faptele mele... De când m-ai sărutat acum câteva zile, am vrut să te simt din nou, Logan. Nu e nimic greșit în asta. Uite, ca să-ți fie mai ușor, mâine putem uita că facem asta...

— În mod sigur... Lindsay... ce-mi faci... ce mi se întâmplă cu tine? Întrebă Logan, în timp ce-i

mângâia chipul și buza de jos, simțind că ia foc în momentul în care văzu că-și linge ușor buzele, invitându-l s-o sărute.

— Exact ceea ce-mi faci tu mie, Logan... Ne facem unul altuia același lucru... Dacă nu mă săruți tu primul, o voi face eu. Nu mai rezist...

— Și vom uita totul despre asta, mâine... da? Logan își apropie buzele la câțiva centimetri de ale ei. Roșcata era periculoasă: îl făcea să uite de tot ... iar felul în care se lipea de corpul lui îl inebunea...

— Absolut tot... confirmă ea, întreruptă apoi de sărutul lui pasional, blând la început și pătimaș mai apoi.

O săruta de parcă ar fi fost ultimul lucru pe care îl făcea: îi explora buzele, trecându-și limba peste ele, explorându-i și interiorul gurii, făcând ca totul să ardă în jurul lor... O urcă pe masa barului, ținându-și palmele pe mijlocul ei, în timp ce o săruta în continuare. Mâinile ei se plimbară pe chipul, pe pieptul lui. Sărutul dură câteva minute, timp în care își strecură mâinile sub tricoul lui, simțindu-i pielea. Logan s-a îndepărtat de ea, privind-o, încercând să-și revină. Fusesse atât de intens... prea mult, prea repede, prea puternic... Nu-și putea permite luxul de a se atașa cumva, din greșală, de ea.

— Data viitoare vom avea nevoie de un pat, Logan. E a doua oară când ne sărutăm în bar... De ce te-ai oprit? îl întrebă, coborând de pe masa de bar.

Se simțea rănită în orgoliu: vedea respingerea în ochii lui.

— E cel mai bine așa, Lindsay. Ai vrut un sărut, l-ai primit. Mai mult de atât nu-ți dau...

— Nu te amăgi singur, Logan. Vom ajunge și la asta, te asigur. Nu știu de ce te prefaci că nu simți nimic pentru mine, că nu mă vrei, când știu sigur ce-am simțit mai devreme.

— Atracție fizică, Lindsay. Așa se numește... îi zise el, privind-o serios.

Era răvășit. Numai văzând-o stând în fața lui, îmbujorată, cu părul în dezordine, și gata să fie a lui, îl făcea să uite pentru o clipă ceea ce își promisese în urmă cu câțiva ani. Nicio femeie nu va avea rolul suprem în inima lui. Totuși, ceva ce îi atrăgea de fiecare dată atenția asupra ei: vulnerabilitatea din priviri. Lindsay ascundea mai multe decât lăsa să se vadă la prima vedere. Avea impresia că atitudinea de femeie fatală era o fațadă pentru a disimula cu totul altceva. Roșcata îl contraria într-un fel în care nu i se mai întâmplase cu vreo altă femeie.

— Și? De ce mă respingi? De ce nu mă lași să mă apropii de tine? Așa ai făcut cu toate femeile din viața ta sau doar cu mine? Anunță-mă când te decizi să fii cu mine, Logan. Vezi numai să nu fie prea târziu. Noapte bună! îi spuse, fulgerându-l cu privirea, după care plecă trântind ușa.

Logan închise rapid barul și fiindcă o văzu la vreo două străzi distanță, o urmă, simțind nevoia să-i vorbească, fie și numai câteva minute. Era de nerecunoscut ceea ce făcea, chiar și pentru el însuși.

— Lindsay, așteaptă!

— Ce-i? Ce-ai putea să-mi spui? Până acum n-ai făcut decât să mi te opui. Vorbește cu mine Logan, arată-mi că simți ceva, că poți fi capabil să ieși din carapacea ta și să fii sincer, atât cu mine, cât și cu tine însuși!

O irita faptul că el putea fi atât de convingător, deși nu-i vorbise mai mult de câteva cuvinte.

— Vreau doar să-ți spun că nu e cinstit să te las să te atașezi de mine, fiindcă eu nu pot să fac asta, la rândul meu. Poate ți se pare o prostie, dar acum câțiva ani, în urma plecării tatălui meu, mi-am promis că n-am să pun nicio femeie mai presus de familia mea, adică n-am de gând să mă însor vreodată. Alte femei au înțeles asta și totul a fost foarte bine. Tu însă pari să fii genul care dezvăluie prea puțin din ceea ce are de fapt în inima ei. Nu vreau să te fac să suferi, tocmai fiindcă am ajuns să țin oarecum la tine.

— Bine... trecând deocamdată peste celelalte detalii... de ce a plecat tatăl tău? V-a părăsit, nu-i așa? Îl întrebă, conștientă de cât de greu îi venea lui să-i spună lucruri atât de personale.

— A părăsit-o pe mama pentru o altă femeie. Una mai tânără cu zece ani decât el. O oportunistă care l-a făcut să uite de noi, de familia lui.

— Când a plecat?

— Acum zece ani, când eu aveam 14 ani. Nu l-am mai văzut de atunci și nici nu-mi doresc să-l văd. Am aflat de la niște rude mai demult că tânărul acela l-a părăsit în final, furându-i și banii pe care îi avea în cont.

— Logan, nu știu ce să spun. E groaznic, dar asta nu are nici o legătură cu mine, cu noi... eu

vreau doar să fiu cu tine, Logan. Ce-i atât de rău în asta?

— Nu ți-am spus totul, Lindsay. N-am văzut-o niciodată pe femeia aia și nici nu vreau asta, desigur, dar rudele mele mi-au zis că era...

— Nu-mi spune: roșcată... Lindsay își mușcă buza de furie.

— Da...

— Stai puțin... doar nu crezi că eu aș fi femeia aceea... Logan! Pentru liniștea ta, îți jur că nu sunt acea femeie. Nu eu l-am luat pe tatăl vostru de lângă voi, ai înțeles? E o prostie din partea ta să crezi fie și pentru o secundă lucrul ăsta. Eu nu v-am cunoscut decât din pozele pe care mi le arăta Jessica atunci când eram colege la facultate.

— Nici n-am spus că...

— Dar te-ai gândit, Logan. O secundă, chiar te-ai gândit la asta. Ce credeai, că am venit să lucrez pentru tine și să te jefuiesc? Ei bine, decât să ai impresia asta despre mine, mai bine demisionez chiar acum. N-am nevoie de toate astea și nici de tine. M-am descurcat și singură până acum, de ce să aștept afecțiune sau un salariu de la tine... nu ești decât un... nici nu pot să te descriu, în clipa asta sunt prea nervoasă. N-ai decât să rămâi în lumea ta perfectă și să fii în continuare așa cum vrei, fără influența mea negativă! Ai! Și dacă pentru o secundă am vrut să... știi tu... nu a fost fiindcă voiam să te iau de soț, Logan, ci fiindcă mi-am dorit să fiu cu tine...

— Lindsay, stai... n-am intenționat să-ți provoc o asemenea reacție. Nu știu ce mi-a venit. Poate că nu trebuia să-ți spun nimic... Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr...

— Ești cel mai înfumurat bărbat pe care l-am întâlnit, Logan Connor! Bine că nu vrei să te lași vreodată! Femeile vor fi mult mai fericite! Mă vei voi mai veni la bar numai ca să-ți las demisia scrisă. Abia aștept să nu te mai văd!

Lindsay opri un taxi care s-o ducă acasă. Nu-i venea să creadă ceea ce tocmai trăise. Logan Connor o purtase de la extaz la agonie, dacă era să poetizeze puțin situația... Și nici măcar nu fusese un extaz în adevăratul sens la cuvântului... De ce credeau cei din jurul ei tot ceea ce era mai rău despre ea? Era nevinovată de acuzațiile pe care el i le-a adus indirect. Așa-i trebuia, dacă s-a uitat la el mai mult decât trebuia s-o facă. Era o nouă dezamăgire din partea destinului, una amară, care se adăuga la atâtea altele...

Logan ajunse acasă dezamăgit și nervos. Se purtase ca un ticălos. Pe bună dreptate reacționase Lindsay astfel. Totuși, nu-i mai vorbise altei femei despre amintirea aceea care îi otrăvise inima, copilăria și adolescența. De ce făcuse asta tocmai cu ea? Ce avea ea atât de special, încât îl făcuse să i se destăinuie?

— Știi, Noah... nu-i nevoie să mă tot conduci acasă. N-ai o iubită de care să ai grijă? Îl întrebă Nadya, surâzând, simțind o ușoară strângere de inimă.

— Nu, n-am. Și, dacă nu te deranjează, m-aș simți mult mai bine să știu că ai ajuns cu bine acasă.

— Bine, cum vrei, dar să știi că...
— Știu, nu-i nevoie, dar vreau s-o fac, stăruie Noah, zicându-și în sinea lui că e vorba numai de un gest de prietenie, nimic altceva.

Își aminti de reacția ei de mai devreme, la antrenament, când tricoul i se ridicase puțin mai mult decât trebuia, dezvăluindu-i abdomenul. Ar fi putut jura că, timp de câteva secunde, cât durase ca ea să se acopere, chipul ei devenise la fel de negru ca vânătaia pe care i-o văzuse. „Ți s-a părut”, îi spusese ea, cerându-i să nu-i mai pună astfel de întrebări. Aproape îl implorase din priviri să nu o mai întrebe nimic, iar el cedase, numai ca să nu-i mai vadă privirea aceea tristă și pierdută. Uneori, Nadya era zâmbitoare și senină, iar în acele momente o simțea mai liniștită; alteori, se schimba la față și îl ruga să n-o întrebe nimic, să nu o ia în seamă. Îi respecta dorința, cel puțin în aparență. Era imposibil de ignorat o femeie ca ea: pe lângă frumusețe, sensibilitatea și vulnerabilitatea o completau, întregind-o. O vedea bucurându-se când reușea să-l lovească în timpul antrenamentului, pentru ca mai apoi să devină îngrijorată că poate l-a lovit prea tare. Acelea erau momentele în care Noah încerca s-o liniștească, spunându-i că era bine. Oricum, adevărul era că Nadya se descurca tot mai bine, iar asta îl mulțumea pe de o parte... Își dorea ca ea să se poată apăra singură de vreun eventual pericol, dar și să se simtă în siguranță. Era clar că ceva i se întâmplase în trecut, un lucru dureros, despre care nu îndrăznea să vorbească. Îi putea citi asta în privire și, chiar dacă se cunoșteau doar

de câteva zile, simțea că era ceva în neregulă cu ea. Dar și cu el... devenea tot mai chinuitor să stea în preajma ei fără să simtă nevoia s-o sărute, în atunci când o atingea întâmplător, se retrăgea, știind că ea urma să-l privească tulburător, ca un animal speriat. Atunci îi venea cel mai mult s-o ia în brațe și s-o liniștească, dar se abținea, respirând adânc și uitându-se în altă parte, pentru binele amândurora. Își amintea și lovitura ei ușoară pe care o suferise la picior, tot acum câteva ore. O ridicase în brațe și o așezase pe o bancă, cercetându-i glezna, deși ea protestase la început, zicându-i că se putea descurca de una singură. Geamătul de durere pe care-l scosese mai târziu îl făcuse să reacționeze.

Având-o câteva secunde aproape de pieptul lui, Noah simțise ceva ciudat. Era mai mult decât compasiune, de asta era sigur... Îi pansase glezna, sfătuind-o să meargă la doctor dacă nu-i trecea în câteva ore. Nadya refuzase categoric, spunându-i că avea să-i treacă de la sine, doar nu era ceva grav. Fiindcă mașina lui era în service, Noah îi propusese să ia un taxi, dar ea ținuse să-i demonstreze că putea călca foarte bine pe picior. El cedase, în cele din urmă, având grijă să meargă cât de încet posibil, iar ea să nu-și dea seama că încerca s-o protejeze. Era eleva lui, sigur că trebuia să aibă grijă de ea...

— De ce faci asta, Noah? De ce ești atât de amabil cu mine? N-ar trebui... eu sunt doar...

— O femeie care are nevoie de ajutor, în cazul ăsta, de al meu, Nadya. Așa sunt eu, nu trebuie să vezi ceva ciudat în asta...

— Poate că ai dreptate. Îți mulțumesc pentru tot, serios... Mi se pare incredibil că există bărbați ca tine, zise ea, mușcându-și ușor buza, știind că spusese prea multe. Privise apoi în altă parte, conștientă de frumusețea stelelor care străluceau pe cer. În mod sigur, existau și lucruri frumoase în viață...

— Ce vrei să spui cu *bărbați ca mine?* o întrebă, surâzând, surprins plăcut de tonul pe care îl simțise în vocea ei.

— Adică binevoitori. Ești o raritate, Noah... Fata zâmbi și-și făcu curaj să-l privească în ochi.

— Nu pot decât să mă bucur că ai părerea asta despre mine. Nici eu nu am mai întâlnit o femeie ca tine, Nadya.

— La ce te referi?

— La faptul că ești atât de liniștită și de calmă, dar atât de închisă în sine. Pare că duci o luptă cu tine însăși. Cel puțin, asta văd eu când te privesc.

— Nu vorbești serios... spuse ea, mirată de felul în care el reușea s-o citească.

— Ba da. E evident, deși nu vrei să lași să se vadă. În plus...

Noah își lăsă propoziția neterminată, sesizând că Nadya se uită peste umărul său. Vedea din nou teamă în ochii ei, lucru care îl surprindea, doar nu-i spusese nimic deplasat. Faptul că ea se lipi de pieptul lui dintr-o dată îl surprinse și mai mult. Parcă se ascundea.

— Nu te supăra, Noah, lasă-mă să stau puțin așa, te rog...

— Bine, dar ce s-a întâmplat? o întrebă pe ton blând, îmbrățișând-o.

Se simțea atât de bine, încât i-ar fi spus că putea să stea în brațele lui cât voia, fiindcă el n-are fi avut nimic de obiectat. Nadya nu apucă să-i răspundă. O opri întreruptă o voce masculină din spatele lor.

— Ia-ți mâinile de pe femeia mea! Numai ea am dreptul s-o ating! Ce, Nadya, credea că nu te voi vedea?

Nadya se desprinsese de Noah, care se răsuca spre cel care, în mod clar, îi inspira teamă brunetei.

— Owen, te rog, trebuie să pleci și să mă lași în pace! Iar mă urmărești? Știi că n-ai voie să fii în preajma mea! Numai gândul că exiști îmi face rău...

Owen vru să vină spre ea, însă Noah se deplasă în fața ei, privindu-l cu mânie.

— Nu mai faci niciun pas spre ea. Ai auzit ce-a spus. Nu știi cine ești, dar e clar că nu te vrea în preajma ei, iar eu mă voi asigura de asta... spuse Noah, făcând un pas către intrus.

— Nu că e treaba ta, dar sunt iubitul ei, iar tu te bagi unde nu trebuie... Pleacă de aici, discuția e între mine și Nadya, atacă Owen, făcând, la rândul lui, un pas spre Noah.

— Fost iubit, Owen, nu uita... Trebuie să-ți reamintesc că am ordin de restricție pe numele tău, interveni Nadya.

Spre disperarea ei, începuse să tremure și nu putea suporta ideea.

— Nu dau doi bani pe ordinul ăla, Nadya, o știi prea bine! Nu te mai prosti și vino cu mine. Știi că locul tău e alături de mine.

— Atunci ar fi bine să chem poliția, să vedem ce are de spus despre asta, vorbi Noah, strângându-și pumnii pe lângă corp.

— Nu chemi pe nimeni. Ar fi bine s-o lași în pace pe Nadya, ea are nevoie de mine, nu de un băiețuș ca tine! Să-ți spun niște lucruri despre ea, să te convingi de ce fel de femeie e: în primul rând, nu e o amantă bună, dar nici o sfântă, așa cum poate te-a păcălit că e...

— Chiar nu sunt obligat să ascult toate astea, Owen. Pleacă de aici și las-o în pace! Ce i-ai făcut, de îi e atât de teamă de tine, ticălosule? Întrebă Noah, simțind că mai are puțin și exploda de nervi.

Nu i se întâmpla des, însă nu suporta gândul că bărbatul ăla o rănea pe Nadya doar privind-o și vorbindu-i.

— Mai vrei să știi ceva, băiețuș? Nici măcar copii nu e în stare să facă, e o inutilă...

— Oprește-te, Owen, te rog, nu face asta. N-ai niciun drept, strigă Nadya, cuprinsă de disperare.

Owen îl implica pe Noah în intimitățile lor, iar asta o durea enorm. Pur și simplu secretele ei ieșeau la iveală brutal și nemilos, fără să le poată opri.

— Gata, eu nu mai suport, e de ajuns! Pleacă de aici, Owen, vorbesc serios! Dacă te mai văd în preajma Nadyei, nu mă voi mai abține să fac ceea ce îmi doresc atât de mult, rosti Noah, surprins de cele auzite.

În momentul respectiv, siguranța Nadyei era însă mai importantă decât orice altceva.

Owen vru să-l lovească pe Noah, dar se feri, încercând doar să se apere. Când scoase un cuțit din buzunar, știu că trebuie să mai mult: îi pară loviturile, apoi, răsucindu-l aer, îl lovit cu piciorul peste mână în care ținea cuțitul, făcând astfel ca Owen să-l scape pe Owen încercă să-și recupereze arma, însă Noah trânti la pământ dintr-o lovitură.

— Ascultă-mă bine, Owen, e ultima când ți-o spun: dacă o mai deranjezi pe Nadya pun poliția pe urmele tale. Ai face bine să pleci din oraș. Dacă doar mi se pare că-ți vād umbra vei afla ce înseamnă să suferi, canalie! Ești un ticălos care nu merită nici măcar să respire, înțeles?! Îl întrebă, apăsându-i genunchiul pe gât.

— Noah! Te rog, nu-ți cauza probleme din cauza lui. Nu merită! strigă Nadya, neîndrăznind să se apropie de ei.

— Așa e, nu merită... Sper că ai înțeles foarte clar ce ți-am zis, Owen. Dacă ne mai întâlnim fie și o singură dată, vei ajunge în spital sau chiar mai rău... Nu mă face să repet!

Noah îi mai trase un pumn în față, făcându-l să sângereze. O luă pe Nadya plecară spre apartamentul ei. Tăcură amândoi, stânjeniți. La un moment dat, el nu mai rezistă și îi vorbește, sperând s-o facă să se simtă puțin mai bine:

— Nadya...

— Noah... știu ce vrei să mă întreb, însă nu pot să te lămuresc, cel puțin nu acum. Te rog, trebuie să înțelegi... îmi pare rău că ai parte de neplăceri din cauza mea, dar...

— Nu e din cauza ta, Nadya. Numai ticălosul ăla e de vină, nu tu... zise el

Ajunseseră în fața blocului.

— Ai dreptate... Îți mulțumesc, ai fost acolo din nou când am avut nevoie de ajutor și te apreciez foarte mult... Te mai rog un singur lucru, Noah...

— Ce anume?

— Uită ce-ai auzit în noaptea asta. Nadya abia își reținu lacrimile.

— Nu pot, Nadya. Pur și simplu nu pot.

— Noah, te rog... Nu trebuie să te amesteci...

Sunt problemele mele și mă voi descurca foarte bine și singură cu ele. Nu vreau să ai de suferit din cauza lor, spuse Nadya, luându-i mâna de pe chipul ei, deși mângâierea lui fusese un adevărat răsfăț. O uimea felul în care se purta cu ea.

— Nu poți să ai singură grijă de tine, Nadya. Pot să te ajut, numai să mă lași... Vino aici, îi ceru, apropiindu-se de ea și îmbrățișând-o. Ea plângea deja, nemaiputându-se stăpâni. E-n ordine, plângi, numai să-ți treacă. Ar trebui să intri, ar fi neplăcut să te audă cineva...

— Nu pot... să rămân singură, Noah... Vino cu mine... ca data trecută... îl rugă ea, ștergându-și lacrimile.

Cu siguranță arăta ridicol așa, cu ochii plânși. Însă mai rău era că avea inima zdrobită. Era un sentiment de care se săturase, însă de care nu putea să scape...

— Nu, Nadya, nu la fel ca data trecută. Dacă intru acum, îmi vei spune tot, știi asta, nu-i așa? Vreau să știu totul, bine?

— Dar nu pot, Noah. Vei crede că sunt...
 — Nu voi crede nimic. Nu te judec, Noah. Vreau doar să te ascult. Te va ajuta să-ți descarci sufletul, sunt convins.

— În momentul ăsta, nu mai știu ce la...
 Noah. Bine, fie... Nu vreau să rămân singură, deci nu-i corect să-ți cer să rămâi...

— Lasă asta în seama mea, Nadya... Hai să intrăm, se răcorește.

Nadya intră în bloc, urmată de Noah, care se gândi că, în sfârșit, urma să afle răspunsurile la întrebările pe care și le pune întruna de o vreme încoace. Avea mare nevoie de ele.

Odată ajunși în casă, se așezară pe canapea. Nadya întoarse capul, conștientă că Noah o fixa din priviri.

— Nici nu știu de unde să încep... îi zise, trecându-și o mână prin păr.

Gestul îl făcu pe Noah să clipească des câteva secunde, pentru a se concentra și a-și păstra judecata.

— De unde vrei, numai să-ți descarci sufletul atât de apăsător...

— Mă vei judeca și poate nici nu vei mai vrea să mă antrenezi.

Nadya își făcu curaj să-l privească. Ghici bunăvoință în privirea lui și, poate, ceva în plus...

— Nu voi face asta, nu ăsta e rolul meu. Vreau doar să te ajut într-un fel, Nadya...

— Bine. Pe scurt, povestea e asta: m-am îndrăgostit de Owen acum șase luni. S-a purtat atât de frumos cu mine la început, încât am

crezut că el e alesul meu. Dar n-a fost să fie așa... M-am certat și cu părinții pentru el, iar de atunci am întrerupt orice legătură cu ei. Ei susțineau că nu e bărbatul potrivit pentru mine, însă nu i-am ascultat, orbită de sentimente. Mai târziu, a început să devină tot mai gelos, deși nu-i dădeam motive. De la gelozie la violență nu a fost decât un pas. A început să mă lovească. Privind în urmă, realizez că m-a rănit și psihic. După prima palmă, a căzut în genunchi în fața mea și m-a implorat să-l iert, iar eu am făcut-o, fiindcă l-am iubit... Mi-a jurat că nu-mi va mai face rău vreodată, iar eu l-am crezut... Nu m-a mai lovit de atunci, până când i-am mărturisit ceva care l-a făcut să devină din nou violent...

— Presupun că e ceva important, din moment ce te-ai albit la față... Despre ce e vorba?

— Doare numai când mă gândesc la asta, spuse Nadya, închizând ochii.

— Sunt aici și nu plec nicăieri, crede-mă.

Noah o luă de mână, încercând s-o liniștească.

— Am fost... am avut... i-am spus că am rămas însărcinată. Eram atât de fericită, credeam că un copil ne va uni și mai mult, însă... a început să mă lovească. A făcut-o în mod repetat, în timp ce mă jigneau și îmi spunea tot felul de lucruri pe care nu le meritam... În cele din urmă, un vecin m-a scos din mâinile lui și a chemat ambulanța. Deși am fost transportată repede la spital și am încercat să-mi apăr copilul de loviturile lui, nu am reușit... L-am pierdut... am pierdut o ființă nevinovată, pe care mi-o doream enorm... Și nu am fost vinovată cu nimic... Uite aici...

Cu lacrimi în ochi, Nadya se ridică de pe canapea și aduse o cutiuță. În ea, Noah văzu testul de sarcină, dovada că Nadya fusese într-adevăr însărcinată.

— Eu... n-am putut să-l arunc... îi mărturisii ea, așezându-se din nou pe canapea.

Putea să-i citească furia și surprinderea pe chip. În acele momente, simțea că Noah rezona cu ea.

— Nadya... Nici nu știu ce să spun... Nu mă așteptam la asta... Nu știu decât două lucruri: sper să nu-l mai văd pe Owen în fața ochilor vreodată, altfel va regreta până și faptul că s-a născut, crede-mă... Al doilea lucru e că, dacă îmi dai voie, voi fi alături de tine în felul în care vei dori. Îmi pare atât de rău pentru ce ți s-a întâmplat, Nadya... nu pot să exprim în cuvinte ceea ce simt acum... Ești o femeie minunată și nu meritaî ororile la care ai fost supusă...

— Mulțumesc, dar nu vreau mila ta. Ți-am spus toate astea doar fiindcă mi-ai cerut.

— Dar nu e vorba de milă. E... ceea ce simt... Oricum, sunt sigur că va veni și ziua în care vei fi pregătită să încerci să iubești din nou, dar și să devii mamă, dacă îți dorești. Nu trebuie să renunți. Suntem oameni și nu putem trăi fără iubire. Iubirea e în natura noastră, sau, oricum, a unora dintre noi, a celor care sunt capabili de ea... Vei fi bine, ai încredere, o încurajă el, îmbrățișând-o.

Fata plângea în brațele lui, iar el nu putea decât să încerce s-o aline, așa cum știa mai bine. În sine lui, suferea pentru durerea ei.

— Îmi pare rău, Noah, dar nu mai pot... pur și simplu nu mai pot să mă abțin... doare... doare atât de mult... Nu vreau să te obosesc cu toate astea... Iartă-mă, îl rugă, plângând în continuare la pieptul său.

— Nu vorbi așa, Nadya... nu mă obosești... Sunt aici, lângă tine și nu plec nicăieri... nici măcar dacă mi-o ceri...

Noah simțea un regret profund, însă știa că plânsul o ajuta. Își dădea seama că se atașează tot mai mult de ea, deși o cunoștea de puțin timp. Timpul însă nu părea esențial când venea vorba de sentimentele lui pentru ea, sentimente care deveneau tot mai puternice.

Câteva minute mai târziu, puțin mai liniștită, Nadya se desprinsese de Noah, privindu-l jenată.

— Mulțumesc că ai mai rămas. Dacă ai alte planuri, nu vreau să te rețin...

— Nu am alte planuri, Nadya și nu trebuie să-mi mulțumești. Voi rămâne aici peste noapte. Voi dormi aici, pe canapea. N-am de gând să plec. Ești în siguranță cu mine, știi asta, nu-i așa?

— Da, știu... Bine, atunci, rămâi. Te rog să te simți ca acasă. Eu merg la culcare. Noapte bună, Noah!

— Mulțumesc și noapte bună, Nadya! îi zise el, privind-o în timp ce mergea spre camera ei.

Atât de fragilă, de sensibilă, de îndurerată, și totuși, atât de femeie... vulnerabilitatea ei îl făcea să simtă o nevoie bruscă de a o proteja. Cu aceste gânduri, Noah se întinse pe canapea. Adormi cu greu în noaptea aceea.

Capitolul 6



Soneria telefonului îl trezi din somn pe Logan. Era șase dimineața.

— Da? rosti cu glas somnoros.

— Logan, sunt Chad Reeds. Îmi cer scuze că te trezesc la ora asta, dar trebuie să vii imediat la bar.

— Oricum veneam, dar puțin mai târziu. Ce s-a întâmplat?

Îl cuprinse o stare de neliniște. În fond, vorbea cu căpitanul pompierilor secției 51 din San Diego.

— Barul tău... a luat foc. Vino acum, Logan, eu trebuie să închid. Vorbim când ajungi.

Logan se ridică din pat mai repede ca niciodată, se îmbracă și a plecă. Conduse cu viteză. Strângea volanul în mâini, oarecum ușurat de faptul că mama lui încă dormea la ora aceea. Oricum avea să afle, dar în acele momente nu putea să vorbească cu ea, atât de îngrijorat era.

În câteva minute ajunse în fața barului. Pompierii se luptau cu flăcările. Vacarmul din jurul lui se făcea resimțit și în interiorul său. Era cuprins de o deznădejde și de o tristețe cruntă. Barul acela fusese visul său de o viață, vis care acum se năruia în fața ochilor, iar el nu putea face nimic.

— Ce s-a întâmplat, Chad? îl întrebă Logan pe șeful pompierilor, trecându-și o mână prin păr.

— Abia am ajuns și noi. Apelul a fost dat acum douăzeci de minute.

— De către cine?

— De o persoană care în aceste momente se află în interiorul barului și care mai mult ca sigur

a inhalat ceva fum. Încercăm s-o scoatem de acolo cât mai repede, însă există pericolul unei explozii.

— Ce?! S-o scoatem?

— Da, persoana care a sunat are voce de femeie.

— Doamne, Dumnezeu, Chad! E Lindsay! Trebuie s-o scoți de acolo cât mai repede, mă auzi?! îi zise Logan, apucându-l de braț.

Avea un sentiment ciudat și era mai îngrijorat ca oricând, iar ceva îi spunea că îl preocupa mai degrabă starea femeii decât a clădirii.

— Calmează-te, Logan, facem tot posibilul, crede-mă...

— Intru acolo, să știi, Chad. Nu mai aștept nici un minut, îl avertiză Logan, îndreptându-se spre clădirea în flăcări.

Chad îl prinse de braț.

— Nu pleci nicăieri, Logan! Ai înnebunit?! Stai aici, nu vreau încă o victimă în dimineața asta!

Logan îl privi cu o hotărâre de nezdrușnit, știind că nu poate să facă decât un singur lucru. Gândul că Lindsay era în clădirea care ardea îl înnebunea. Se eliberă din strânsoarea lui Chad și alergă într-un suflet spre bar, ignorând strigătele alarmate ale lui Chad, negându-și teama pentru propria viață. Unicul său gând era s-o scoată pe Lindsay de acolo vie și nevătămată. Un pompier fugea după el pentru a-l aduce înapoi la Chad. Logan era conștient de pericolul la care se expunea, însă nu-i păsa. Tot ce conta în acele momente era ea...

Intră repede în bar, întrebându-se unde ar putea fi Lindsay. Încercând să se ferească din calea

flăcărilor, o strigă, fără să primească însă vreun răspuns. La un moment dat, o zări întinsă pe jos, cu ochii închiși. Fără să se gândească prea mult, își scoase geaca și o acoperi, verificându-i rapid pulsul. Era normal și fata respira. O luă în brațe și ieși cu ea afară din bar. Pe Lindsay o preluă imediat medicul de pe ambulanță, care îi puse masca de oxigen. Ambulanța plecă de urgență la spital.

— Ești nebun, Logan?! Ce-a fost asta?!

— Las-o pe altădată, Chad. Mă duc la spital, n-am timp de morala ta.

— Să faci bine să te duci la medic, auzi? Vorbim noi mai târziu, poți să fii sigur ... îi strigă Chad, preocupat. Se întoarse apoi spre oamenii săi, dându-le indicații.

Logan îl ignoră, urcându-se în mașină. În clipele acelea, nu mai raționa. Orice i s-ar fi spus, ar fi trecut neobservat. Nu se gândea decât cum să ajungă mai repede la spital. Sigur că ar fi fost îngrijorat pentru oricine s-ar fi aflat în acele momente în bar, însă când venea vorba de Lindsay era cu totul altceva, deși îl tulbura starea pe care o avea când se gândea la ea. Mirosea a fum, dar nu-i păsa. Orice altceva în afară de dorința de a o vedea mai putea aștepta. Drumul la spital nu i s-a părut vreodată mai lung decât atunci. Ce căutase Lindsay în barul lui, la ora aceea, atât de devreme? O bănuială sumbră îi întunecă sufletul o fracțiune de secundă. O alungă, sperând că totul se va lămuri curând. De ce trebuia să fie atât de misterioasă, de feminină, de îndărătnică și de... dulce? De ce nu putea să fie o femeie simplă, liniștită, care să nu-l provoace atât?

Logan conducea în viteză, absorbit de gânduri. Nu se mai recunoștea. Ce i-a venit să facă pe eroul și să intre într-o clădire în flăcări pentru... Lindsay, când se puteau ocupa foarte bine pomplierii de salvarea ei? Hotărât lucru, în ultima vreme, nu mai era el însuși...

Odată ajuns la spital, Logan merse la biroul de informații și află în ce salon era Lindsay. Ajungând în fața ușii, îl opri să intre doctorul care tocmai ieșea.

— Cum se simte, doctore? îl întrebă Logan, având un ton neliniștit și nerăbdător.

— Deocamdată nu poți intra, Logan, dar te voi anunța imediat ce va fi posibil. Cât despre pacientă, își va reveni, dar a inhalat o cantitate destul de mare de fum și deocamdată respiră cu ajutorul aparatelor.

— Dar își va reveni, nu-i așa, doctore?

— Da. Mă scuzi, trebuie să mă ocup de alți pacienți. O zi bună, Logan!

— La fel, doctore.

Logan se așeză pe un scaun, dar nu rezistă mai mult de câteva secunde. Mai puțin și răbufnea de încordare. Câteva minute mai târziu, plimbându-se prin fața salonului, deschise puțin ușa, simțind nevoia s-o vadă pe Lindsay măcar câteva clipe, fie și de la distanță. Când o zări întinsă pe pat și conectată la aparate, i se strânse inima. Prefera s-o vadă agităndu-se pe lângă el sau făcând ceva, orice, numai să nu o șteie acolo, pe patul acela de spital. Nici el nu știa cum era posibil să simtă toate acele lucruri pentru o femeie recent întâlnită, însă viața putea oferi uneori niște

ocpii atât de dure... Închise ușa, așezându-se din nou pe scaun, încrucișându-și brațele și privind cu seriozitate în jur. Se purtase ca un ticălos cu Lindsay. Avea tot dreptul să fie supărată pe el, însă era prea târziu, nu mai putea face nimic. Urma să se lămurească și cauza incendiului când Lindsay avea să deschidă ochii, iar atunci va decide ce va face... Ei, bine, trebuia să admită că voia s-o convingă să nu demisioneze, asta dacă va reuși să refacă barul cât mai repede în urma incendiului. El, Logan Connor, avea nevoie de ajutor, lucru atât de neobișnuit pentru latura lui independentă. Desigur, avea nevoie și de Lindsay, însă numai fiindcă era cea mai bună barmaniță pe care o avusese, iar faptul că s-a dus după ea într-o clădire în flăcări era doar un lucru minor, caracteristic cavalerismului insuflat de mama lui.

Își masă gâtul, simțind încordarea care îi cuprinsese întreg corpul. Nu putea decât să spere că Lindsay se va trezi repede și că lucrurile se vor lămurii... în privința incendiului, desigur. Nici nu se gândea s-o sărute din nou... roșcata aia ispititoare aducea numai necazuri, în special pentru liniștea lui sufletească... Numai când se gândea că Lindsay ar fi putut foarte bine să-și piardă viața în incendiu i se făcea rău... Ce putere avea roșcata, de îl aduce în starea de a fi îngrijorat pentru viața ei?

În seara aceea, Lindsay deschise ochii, privind cu îngrijorare în jur.

O dorea tot corpul, iar amintirea celor întâmplare începea să-i devină tot mai clară. Se frecă pe frunte. O dorea capul groaznic.

— Bună, Lindsay, în sfârșit, te-ai trezit... Cum te simți?

Lindsay înghiți cu greu, simțind că-i vine greu să vorbească.

— Ca și cum aș fi scăpat dintr-un incendiu, glumi ea, făcând o grimasă din cauza durerilor crunte. Doctore, vă rog, spuneți-mi că nu am arsuri...

— Nu ai, stai liniștită. Îți voi da un calmant pentru dureri. Ai inhalat mult fum, atâta tot, din fericire. Ai avut noroc, ai fost găsită la timp de către vizitatorul care stă de azi-dimineață afară, pe hol. Ți-a salvat viața, Lindsay, îi explică doctorul, injectându-i un calmant în perfuzie.

— Un vizitator? se miră ea.

— Da. Nici n-a vrut să plece acasă de când a ajuns aici, odată cu ambulanța care te-a adus pe tine. Vrei să-l primești?

— Bine... dar cine e? Mă tem că sunt puțin confuză: nu-mi amintesc decât incendiul, flăcările acelea care erau atât de aproape de mine... Cred că mi s-a făcut frică și apoi s-a întunecat totul în jurul meu...

— Logan Connor. El te-a scos de-acolo, în ciuda avertismentelor lui Chad, căpitanul pompierilor solicitați să intervină pentru stingerea incendiului. Crede-mă când îți spun că ești foarte norocoasă, Lindsay. Mă duc să-l chem, pare foarte nerăbdător să te vadă.

Lindsay rămase surprinsă la auzul celor spuse de doctor. Nu-i venea să creadă că tocmai Logan a fost cel care a salvat-o. Ar fi putut să parieze că ea nu reprezenta decât o problemă pentru el. Nu mai înțelegea nimic. Sperase să nu mai fie nevoită

să-l vadă, tocmai de aceea dusesse atât de devreme la demisie la bar. Incendiul o luase prin surprindere. Câteva secunde mai târziu, Logan îi întrerupsese șirul gândurilor. Deschise încet ușa și rămase în prag.

— Bună, Lindsay, cum te simți? o întrebă, privind-o cu un amestec de teamă și îngrijorare.

— Bună, Logan... Bine, din câte spune doctorul. Tot el mi-a zis că tu m-ai scos din flăcări, iar pentru acest lucru îți sunt recunoscătoare. Cât despre demisia mea...

— O resping, îi zise el, hotărât.

— Tu... ce?! Cum adică o respingi? Am crezut că vei fi mai mult decât fericit în urma demisiei mele...

Logan arăta atât de obosit și de îngrijorat, încât aproape că îi părea rău de el.

— Așa cum ai auzit. Nu văd niciun motiv întemeiat pentru care să demisionezi. Și nu am nevoie de recunoștința ta, ci de ajutorul tău, Lindsay... adăugă, apropiindu-se încet de pat. Chiar ești în regulă? repetă, privind-o într-un mod înduioșător.

— Da. Spuneai că vrei să te ajut. Cum anume? Asta dacă decid să rămân angajata ta...

— Din fericire, barul e asigurat. Am nevoie de ajutor la reconstrucția lui și la tot ce înseamnă redecorearea și reluarea activității. Nu renunț la ceea ce am muncit atât de mult și, de asemenea, nu renunț la tine, Lindsay. Ești cea mai competentă barmaniță pe care am avut-o, iar acesta e un lucru pe care nu-l pot găsi oriunde... îi explică, nerecunoscându-se pe sine.

— Nu, zău? Și cum ai de gând să mă convingi?

îl întrebă, având un surâs întipărit pe chip. Nu putea permite să se atașeze de el, însă nu îi putea rezista. Logan era prea mult pentru ea.

— Rugându-te frumos, dar și cerându-mi scuze pentru felul în care m-am comportat... zise el, zâmbindu-i în sfârșit. Știu că te-am rănit iar tu nu mi-ai dat motive să te tratez astfel... De pot să spun, sunt un adevărat ticălos uneori... De voi face eforturi să te tratez într-un mod cât mai bun cu putință... Știi, nu sunt obișnuit să-mi cer scuze, însă mi-am dat seama că uneori e necesar să fac și acest lucru...

— Doar uneori? Adică scuzele nu sunt sincere? îl întrebă Lindsay, reținându-și cu greu zâmbetul când observă aerul ușor încurcat al lui Logan.

— Ba da, scuzele sunt sincere... Asta nu înseamnă că mi-e ușor să le spun... Haide, Lindsay, spune-mi odată ce ai hotărât sau...

— Sau ce? Ai de gând să devii din nou un ticălos? îi zise ea, zâmbindu-i.

— Sau... asta... spuse el apropiindu-se și sărutând-o ușor pe buze, conștientizând cât de mult și-a dorit să facă asta din nou.

Se desprinsă apoi de ea, privind-o cu seriozitate și așteptându-i reacția.

— A fost surprinzător, dar e o idee foarte bună, Logan... Voi lucra din nou pentru tine numai dacă vei face asta mai des.

Dacă a sărutat-o însemna că nu era chiar imun la ea, așa cum i-a tot dat impresia.

— Lindsay... mă șantajezi... chiar ești surprinzătoare. Nu am mai întâlnit o femeie ca tine. Nu sunt obișnuit cu o astfel de femeie... nu

știu unde vrei să ajungi cu toate astea, dar fie... însă nu înseamnă nimic, bine? Nu vreau să-ți faci prea multe speranțe în privința mea... îi zise el, ușurat că a reușit s-o convingă.

— De acord, Logan. Nu vreau decât să mă simt bine cu tine. Nu e nimic romantic, te asigur. Mai am ceva de zis, doar ca să te lămuresc în privința mea: am venit mai devreme la bar în dimineața asta fiindcă voiam să-mi las demisia pe masă fără să te văd. Nu eu sunt vinovată pentru incendiu, Logan. N-aș putea să fac așa ceva, să-ți fac ție așa ceva... Spune-mi că ai măcar atâta încredere în mine...

— Nici nu m-am gândit la asta, Lindsay...

— Ce-a fost în mintea ta, Logan? Cum adică ai intrat în focul ăla groaznic pentru mine?

— Trebuia să te scot de acolo, Lindsay... la stai puțin, de unde știi?

— Mi-a spus doctorul... Deci, ce-ai de spus? Puteam la fel de bine să fiu scoasă de acolo de pompieri. Ce ți-a venit?

— Nu știu, Lindsay, nu am o explicație logică, deși de obicei sunt rațional. Oricum, nu mai contează, important e că ți-ai revenit. Fă bine și înzdrăvește-te, fiindcă avem mult de lucru... îi zise Logan, simțindu-se încolțit.

Îi dădea dreptate, nici el nu știa ce-i venise să se pună în pericol pentru ea.

— Ce pot să spun... Abia aștept, frumușelule! Nici n-am deschis bine ochii, că ai devenit din nou tiranic. Am cel mai rău șef posibil... râse Lindsay degajată în aparență, căci în sinea ei era de-a dreptul fascinată, recunoscătoare și înduioșată

de gestul lui. Ea nu mai contase pentru nimeni în trecut...

— Doar de data asta te mai las să-mi spui așa. De mâine vei fi atât de ocupată, încât nu vei mai avea timp să mă tachinezi, Lindsay, îi promise el, încrucișându-și brațele ca să n-o lăsa de mână. Doar nu era nimic romantic între ei.

— Logan... Revenind la lucruri mai serioase, pompierii nu au aflat încă cine e vinovat de incendiu? Abia aștept să-l prindă pe ticălosul care m-a închis acolo și m-a făcut să trăiesc niște momente groaznice. Țin minte că am vrut să ies, dar cineva a închis ușa și nu am mai avut cum. În scurt timp, am înghițit mult fum, deși am încercat să merg spre cealaltă ieșire, apoi totul s-a întunecat în jurul meu... Nu am mai fost într-o astfel de situație niciodată și mi-a fost foarte frică... Mă bucur că sunt în viață... datorită pe Logan. Nu voi uita asta... îi zise ea, privindu-l cu recunoștință.

— Voi afla vinovatul și mă voi asigura că va plăti pentru asta, Lindsay...

Veni la ea și o îmbrățișă cu putere. Și lui îi fusese foarte frică... să nu o piardă...

— Așa să faci, dar să nu-ți faci necazuri din cauza asta, Logan. Nu pentru mine...

— Singura care-mi face necazuri ești tu. Trebuie să plec acum, dar mă voi întoarce. Să ai grijă de tine și să te faci bine, auzi?

— Cu siguranță, doar avem multă treabă...

— Du-te și odihnește-te, Logan, am înțeles că ești aici de când am fost adusă la spital. Trebuie să fii obosit...

— Mă bucur că ești bine, Lindsay... Ne vedem mai târziu...

— Ne vedem mai târziu, Logan... îi zise Lindsay zâmbind, privindu-l cum pleacă.

Deși o durea tot corpul, doar inima îi tresălta de bucurie. Nu putea decât să speră că Logan se va întoarce și nu îi va înșela așteptările... Avusese parte de prea multe promisiuni încălcate până atunci, până la el...

Peste jumătate de oră, când Logan intră în casă, o găsi pe mama sa plimbându-se agitată prin sufragerie.

— În sfârșit, vii acasă, Logan. Te-am sunat de multe ori și nu ai răspuns. Ai idee câte griji mi-am făcut? Mai nou trebuie să aflu de la Chad ce se întâmplă cu tine?

— Se pare că mi s-a descărcat bateria telefonului. Haide, numai fi atât de îngrijorată, sunt bine... îi zise Logan mamei sale, îmbrățișând-o.

— Nu mă duce cu vorba ca pe un copil mic, Logan, nu-ți merge cu mine. Uită-te la tine: arăți de parcă ai fi făcut ceva periculos, iar mirosul de fum se simte de la ușa. Crezi că dacă mă iei puțin în brațe scapi de interogatoriu? îl întrebă Abby, zâmbind, dar privindu-l la fel de preocupată.

— Sunt aici, acum, nu? În general, funcționează tactica asta cu îmbrățișarea, de ce nu ar fi așa și acum? îi zise el, topindu-și mama cu zâmbetul său și încercând să-și ascundă oboseala.

— Ești fiul meu, te iubesc și n-aș suporta să fi se întâmple ceva, dragul meu. După ce faci o baie, vii și îmi povestești tot ce s-a întâmplat, ai înțeles?

— Da, mamă. Și eu te iubesc...

— Hai, Nadya, știu că poți mai mult...
 — Taci, Noah, îmi vine să te bat măr pentru cât efort fizic m-ai pus să fac azi... se plânse Nadya, epuizată.

Încă de la începutul antrenamentului, Noah s-a comportat într-un mod nemilos, cerându-i să facă tot felul de exerciții fizice, care mai de care mai dificile și în cât mai multe serii.

— Asta și vreau, Nadya. Numai antrenându-te din greu vei avea o șansă să mă învingi... zămbi Noah, în timp ce o privea cum lovește sacul de box.

Știa că o chinuie, însă scopul său era unul nobil: să-i distragă atenția, cel puțin câteva ore, de la evenimentele triste din viața ei.

— Pot să te lovesc pe tine acum? îl întreba fata, ștergându-și fruntea cu mâna, sătulă de sacul de box care părea de neînvins.

— Încearcă... Nu mai ai energie nici măcar să faci câțiva pași, darămite să te lupți cu mine...

— Mă provocă... iar eu, deși par mică și fragilă, pot să scot orgoliul ăla masculin din tine... îi zise Nadya, venind spre el cu o hotărâre de care era mândră.

— Să te văd. Sunt gata... tu ești? o întrebă, eschivându-se cu succes din calea pumnilor ei mici. Ai curaj, dar lași furia să te domine și nu e bine. Și... trebuie să te miști mai mult, nu poți să faci doi pași și să crezi că eu voi cădea lat...

— Noah... vei regreta asta... niciodată nu m-ai mai chinuit așa... îi zise Nadya, venind din nou spre el.

Încercă să-l atingă cu pumnii, dar și cu picioarele, simțind însă că toate eforturile ei erau în zadar.

— Tu ai vrut-o mai știi? Ai insistat ca eu să fiu antrenorul tău. Acum n-ai decât să suporti... Seferide loviturile ei, înlănțuindu-i în schimb celia cu brațele lui puternice. Nadya îl privit redumărită. Vru să-l surprindă și să-l lovească acolo unde s-ar fi așteptat mai puțin. Nu mică îi fu mirarea când el îi prinse genunchiul cu palma, anticipându-i gândul și blocându-i lovitura.

— Vrei să joci dur, Nadya? Nu uita cu cine ai de-a face... îi zise el, răsturnând-o pe saltea, ajungând astfel deasupra ei. Știi că ce ai vrut să faci mai devreme e interzis, nu?

— Da, dar... m-ai enervat foarte tare și am vrut să...

— Cere-ți scuze, Nadya, și promite-mi că nu vei mai încerca să faci asta... îi ceru Noah, privind-o cu o nervozitate aparentă, căci, de fapt, își simțea sângele clocotind în vene, și nu neapărat de furie.

— Doar dacă te dai jos de pe mine...

— Mai întâi scuzele, Nadya.

— Știi ce greu ești? Ar trebui să faci și tu exerciții din acelea, se pare că nu mai ești în forma care trebuie...

Nadya încercă să se ridice, însă el o luă de mâini și-și împleti degetele cu ale ei.

— Lasă basmele, Nadya, și spune-mi ce vreau să aud... Nu te las să te ridici până nu te aud spunând-o... Nu mai sunt în formă, zici? Voi avea grijă să te contrazic...

— Bine, bine... îmi cer scuze, Noah... e suficient?

Părea că Noah o privește ciudat, ca și cum ar fi vrut s-o sărute. Sau poate că era doar imaginându-și ei...

— Nu chiar... de data asta, nu mă mai abțin. Nadya... îi zise el, apropiindu-se tot mai mult de buzele ei.

— Noah... nu vreau... nu vrei... nu vrem asta... spuse ea, găsindu-și cu greu cuvintele. Nu era posibil ca el s-o vrea, mai ales știindu-și trecutul și povestea...

— O, ba da, vrem... eu unul știu că vreau... îi zise el, punând stăpânire pe buzele ei, sărutându-o așa cum și-a dorit de atâtea timp.

Pur și simplu îi gusta buzele cu atâtea blândețe, dar și cu atâtea pasiune, încât îi stârnea senzații noi și irezistibile.

Nadya își permise să se lase sărutată câteva minute. Nu știa că putea fi atât de bine... Noah nu cunoștea numai arta luptelor, ci era un adevărat campion în ceea ce privea arta sărutului, oferindu-i mângâiere atât trupului, cât și inimii, prin simplul fapt că era acolo, lângă ea, răsfățându-o cu sărutul lui absolut irezistibil și captivant.

Nadya se desprinsese de el, simțind că trebuie să se oprească. Se ridică în picioare și se întoarse cu spatele la el, prea jenată ca să-l privească. Ar fi vrut să fugă de acolo.

— Trebuie să plec, Noah. Vreau să fiu singură. Noah îi blocă drumul spre ieșire.

— Nadya... lasă-mă cel puțin să te duc acasă. Nu vreau să mergi singură... Cât despre mai înainte... n-am vrut să te sperii. Eu doar...

— Nu sunt speriată, Noah. Vreau doar să plec acasă, să fiu departe de tine... de fapt, mi-e atât

de jenă, încât abia mai pot să vorbesc... aș vrea foarte mult să nu te mai uiți așa la mine... te rog, lasă-mă să plec... îi zise ea, uitându-se oriunde în altă parte, numai la el nu.

— Nu trebuie să te simți așa... Te las să pleci, dar numai dacă nu ești supărată pe mine și mă lasi să te duc acasă, pentru liniștea mea.

O luă de mână.

— Nu sunt supărată pe tine, Noah, ci pe mine... Bine, fie, hai să mergem, dar să nu mai aud vreun cuvânt despre... îi zise ea, eliberându-și mâna dintr-a lui ca să arate spre saltea.

— Bine, să mergem, spuse el, deschizând ușa, după care a avut grijă să meargă alături de ea, încercând să se stăpânească și să nu o ia de mână din nou.

Au mers astfel pe jos până la Nadya acasă, în liniște. Odată ajunși în fața blocului, Noah o luă din nou de mână, nemaiputându-se abține. Cu cealaltă mână i-a întors chipul spre el, făcând-o să-l privească.

— Nadya... știu că ce-am făcut ți se pare ciudat, dar... vreau să continui... să continuăm împreună... bine?

— Noah... sunt atâtea fete perfecte pentru tine, ai de unde să alegi. Eu sunt atât de complicată, încât nu vrei asta, crede-mă... doar știi la ce mă refer... ce fel de bărbat ar vrea o femeie ca mine lângă el?

— Să nu îndrăznești să-mi spui ce fel de femeie vreau lângă mine, Nadya... Nu sunt un copil. Știu ce vreau: pe tine...

— Dar știi totul despre mine, cum poți să spui asta?

— Ororile prin care ai trecut nu-mi schimbă părerea despre tine. În opinia mea, ești o femeie minunată, care a avut parte de prea multă nefericire. E timpul să schimbi lucrurile...

— Nu vreau să ai necazuri din cauza mea, Noah. Nu vreau să fiu o problemă pentru tine... și nu vreau să pășești ceva din cauza lui Owen. Cred că ți-ai dat seama deja cât de periculos poate fi... ești prea important pentru mine ca să las să ți se întâmple ceva...

— E adevărat, Owen e periculos, dar numai pentru tine, căci mie nu mi-e teamă de el. N-am să permit ca el să-ți mai facă rău vreodată. În povestea asta suntem numai tu și eu, atât...

— Ești prea bun pentru mine, Noah... am impresia că nu merit atenția ta.

— Nu vorbi așa. Ascultă... mâine seară am un meci foarte important pentru câștigarea celei mai importante centuri din campionat. Mi-ar plăcea să fii acolo. Ce spui?

— Îți doresc mult succes încă de acum, Noah. Meriți tot ce e mai bun... Îmi propui un fel de întâlnire?

— Da, dar vom avea parte și de întâlniri adevărate, în care să fim numai noi doi. Vei fi acolo mâine seară, da? Insistă el, așteptând cu nerăbdare răspunsul.

— Da, dacă chiar vrei asta... promise ea, surâzând ușor.

Noah avea un anumit efect asupra ei, unul pe care nu reușea să și-l explice...

— Chiar vreau. Vreau să mă întâlnesc cu tine, să fiu lângă tine și să fim împreună. Hai să încercăm... îi propuse el, mângâindu-i încet părul care îi cădea liber pe umeri.

— Pot să mă mai gândesc?

— Sigur că da, numai că sper că răspunsul va fi pozitiv... îi zise, privind-o cu drag. În sfârșit, se simțea eliberat de dorința ascunsă pe care o avea în legătură cu ea, cu ei doi...

— Trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui ceea ce știi despre mine. Destul că știu mult că ești implicat în treaba asta...

— Sunt implicat în treaba asta fiindcă vreau, Nadya... și acum, spune-mi, te-ai gândit la propunerea mea? o întrebă, zâmbindu-i în felul acela care îi ametea Nadyei simțurile de fiecare dată.

— Da... bine... să încercăm... dar numai dacă ești sigur...

— Mai sigur de atât nu pot să fiu... o asigură el, zâmbind și mângâindu-i obrazul.

— În cazul ăsta, bine... sper să nu regreti...

— Nu voi regreta, sunt sigur. Hai să ne bucurăm de toate astea fără să ne gândim prea mult...

Noah o luă în brațe, învărtind-o în mijlocul străzii și făcând-o să zâmbească.

— Noah! Noah! Lasă-mă jos, se uită lumea la noi... protestă ea, nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă.

— Nu văd pe nimeni pe aici. În plus, e întuneric. Nu-mi păsa nici dacă era lumina, spuse el, lăsând-o totuși din brațe, fără prea multă tragere de inimă. Noapte bună, Nadya, să ai noapte de tine, bine?

— Voi avea. Noapte bună, Noah! i-a spus ea și-l salută privindu-l cu drag. Avea impresia că i se întâmplă altcuiva aceste lucruri atât de frumoase. Noah o îmbrățișă din nou, privind-o fascinat.

— Aștept...

— Ce?

— Să mă săruți, Nadya. Doar nu trebuie să te sărut eu primul de fiecare dată, nu?

— Cred că te pricepi mai bine la lucrurile astea și nu vreau să te simți sufocat...

— O, dar eu vreau să mă simt sufocat. Nu-ți face griji în privința asta... Hai, surprinde-mă, nu-i greu deloc... Acum că știu că urmează să mă săruți, mă voi preface surprins, însă data viitoare...

Noah nu a reușit să termine propoziția. Nadya îl sărută, punându-și brațele în jurul gâtului său. Încercă pur și simplu să se bucure de moment, nelăsându-i altă opțiune decât aceea de a o săruta la rândul lui, cu toată pasiunea pe care o simțea. Petrecură câteva minute bune sărutându-se astfel, până când Nadya se desprinsese de el.

— Cred că am nevoie de aer... Tu nu? îl întrebă, așteptând reacția lui.

— Doar deocamdată... Cred că ar trebui să plec acum. Ne vedem mâine, bine? o întrebă, sărutându-i mâna.

Gestul o emoționă, putea să parieze numai observându-i ochii înlăcrimați.

— Da... noapte bună, Noah! îi zise ea, abia reușind să vorbească.

— Noapte bună, bruneta mea frumoasă... spuse el, sărutând-o pe frunte, după care plecă spre casă cu un sentiment de liniște și de împlinire.

Nadya rămase câteva secunde privind lung în urma lui. Era cu adevărat surprinsă de tot ceea ce i s-a întâmplat, dar în special de Noah. Incredibil cât de frumos se purta cu ea. Noah era diferit, atât de diferit de... Închise ochii, dorind să-și alunge durerea din inimă. Spera doar ca ceea ce făcea să fie benefic pentru ea, pentru el, pentru amândoi... Noah avea dreptate: era timpul să schimbe lucrurile...

Ușa salonului se deschise, iar Lindsay îi văzu intrând pe Jessica, Jack și Nadya. Fetele o îmbrățișară, așezându-se de-o parte și de alta a patului, iar Jack le privea de pe margine.

— Eu trebuie să plec, să te faci bine repede, Lindsay! spuse el, sărutând-o pe obraji.

— Mulțumesc, Jack! Ă... Logan e bine? îl întrebă ezitând.

— Da, e bine. Totul se va rezolva, stai liniștită. Ai grijă de tine.

Bănuia de ceva timp ce se întâmpla între Logan și Lindsay, iar faptul că fratele său a fost capabil să intre în foc pentru ea nu putea decât să însemne că Lindsay era importantă pentru el. Foarte importantă... O sărută apoi pe Jessica și plecă.

— Cum te simți? întrebă Jessica. Nu am adică decât de curând ce s-a întâmplat, când Logan s-a întors acasă și a vorbit cu frații lui.

— Sunt bine, mulțumită lui Logan, care a fost îndeajuns de nebun să mă salveze... răspunde Lindsay, simțind o strângere de inimă la gândul că și el ar fi putut păți ceva.

— Un lucru periculos, dar atât de frumos... spuse Nadya, zâmbind.

— Știi ce înseamnă asta, nu? întrebă Jessica, tot zâmbitoare.

— Nu...

— Înseamnă că Logan Connor e topit după tine, Lindsay... Și e perfect! Nu-mi spune că nu ai observat cât de bine arată, dar și ce caracter are... E un bărbat minunat. Eu, una, știu că-l simpatizez foarte mult.

— Draga mea Jessica, crede-mă că am observat toate astea, dar Logan nu mă vrea... nu sunt genul lui de femeie...

— Aha... ți-a zis el asta?

— Oarecum...

— Ei bine, cu ceea ce tocmai s-a întâmplat, eu m-am convins... ați arăta grozav împreună, conchise Jessica, încântată.

— Și tu, ce ne spui despre Jack, cum e?

— Știi deja... îl ador, dar îi apreciez sinceritatea. Mi-a spus de la început că nu se îndrăgostește. Nu pot decât să încerc să-l conving de contrariu... oricum, se poartă minunat cu mine, iar când dansăm împreună, parcă suntem două flăcări.

— Doar când dansați împreună sunteți așa? întrebă Lindsay, ridicând o sprânceană.

— Lindsay! Gata, m-ai făcut să mă înroșesc... ca și spun adevărul, eu... noi... încă nu...

— Și de ce nu? Sunteți tineri, frumoși, vă placeți unul pe celălalt, care e problema?

— Am nevoie de puțin timp, atâta tot... dar de ajuns cu vorbitul despre mine, cred că draga de Nadya trebuie să ne dea, la rândul ei, o veste, nu-i așa? a zis Jessica, întorcându-și chipul spre bruneta care zâmbea, dezvăluindu-și fericirea în privirea senină.

— Eu?

— Da, tu. Să nu crezi că nu v-am văzut pe tine și pe Noah sărutându-vă, înainte să venim aici...

— M-ai prins... Ei, bine, dacă tot am ajuns la capitolul dezvăluiri, trebuie să recunosc că eu și Noah suntem împreună...

— Să fiți fericiți! Deci, și tu ai căzut pradă farmecului unuia dintre frații Connor... spuse Lindsay încruntându-se ușor, dar zâmbind apoi.

— O, Nadya, ce bine! Mă bucur pentru tine, pentru voi. Era și timpul să-ți găsești fericirea, draga mea, îi zise Jessica îmbrățișând-o.

— Mulțumesc, fetelor... Sper ca de data asta să fie bine. Am atâta nevoie de fericire în viața mea.

— Deci... voi ați avut parte de acea întrebare din partea lor, adică Jack și Noah v-au cerut să fiți iubitele lor, numai eu l-am cam forțat pe Logan să se apropie de mine...

— Nu se poate... Ce-ai făcut, Lindsay?

— Vrea să fiu în continuare barmanul lui, atunci când va fi reconstruit, iar eu am zis că accept, numai dacă mă va săruta mai des.

— Lindsay în acțiune... râse Nadya.

— Și? Ce ți-a zis Logan? Și cum adică să te săruți mai des? vru să afle Jessica.

— Da, asta sunt eu, ce să faci? Se pare că e de acord, cel puțin deocamdată. A spus că sunt cea mai bună barmaniță din câte a avut, iar apoi m-a sărutat, surprinzându-mă plăcut. Ah... îl vreau atât de mult, deși e un bărbat atât de complicat și de dificil uneori... și atât de dulce și de sexy alături... bine, recunosc, e atrăgător tot timpul... e ca o provocare pentru mine...

— Una pentru care vei lupta cu toate armele, nu-i așa? o întreabă Nadya.

— Altfel, n-aș fi eu... a răspuns Lindsay, la fel de zâmbitoare.

— Foarte bine, așa să faci. Mult succes, Lindsay! Și să te faci bine repede! îi zise Jessica, privind-o cu drag.

— Vrei să-ți aducem ceva special înainte să plecăm?

— Nu ceva, ci pe cineva... Vă vine să credeți că, de când m-a adus aici, Logan nu a mai plecat acasă? A rămas aici, așteptând momentul potrivit să intre să mă vadă. Mai bine zis, să vadă cum mă simt... iar când a intrat, s-a uitat la mine în felul acela adorabil al lui și m-a întrebat dacă sunt bine... mă privește de parcă m-ar devora, mă sărută, dar nu recunoaște că simte ceva pentru mine... încăpățânatul!

Jessica vru să apună ceva, dar se deschise ușa. Logan intră în salon cu niște reviste în mână.

— Bună, Lindsay, fetelor... ce faceți? le întrebă el, realizând că atenția i se îndrepta spre reșcata care stătea în pat. Nu vreau să deranjez, am venit doar să aduc niște reviste, ca să-i treacă timpul mai ușor pacientei...

— Bună, Logan... nu deranjezi deloc, intră. Mulțumesc... zise Lindsay, înghițind cu greu și simțind cum se topește numai privindu-l.

Arăta atât de bine în cămașa aceea albastră cu mânecă scurtă și blugi negri! Logan avea o senzualitate inocentă și irezistibilă în același timp.

— Bună, Logan, salutară Jessica și Nadya în același timp, privindu-i cu drag pe cei doi.

— Las astea aici, am să plec acum... scuze că v-am întrerupt, fetelor. Vă doresc o seară frumoasă! Ne mai vedem!

Logan lăsă revistele pe măsuta de lângă patul roșcatei, încercând din răspuț să-și ignore bătăile inimii. Lindsay părea bine, iar asta îl bucura.

— Nu! strigă Jessica, punându-se în fața lui.

— Nu ce? se miră Logan.

— Nu pleci. Adică, de-abia ai venit... De fapt, noi trebuie să plecăm, avem ceva de făcut...

Jessica făcu cu ochiul prietenei sale.

— Tu vrei să mai stau? a întrebat-o Logan, întorcându-se spre Lindsay.

— Dacă nu ai alte planuri, da, vreau să mai rămân...

— În cazul ăsta, mai stau doar până se face timpul să plec spre sala unde are loc meciul lui Noah. Apropo, Nadya, am auzit vestea bună în sfârșit, voi doi sunteți împreună. Felicitări și vă doresc să fiți fericiți! zise Logan, îmbrățișându-și pe Nadya, care zâmbea.

— Mulțumesc mult, Logan. Venind din partea ta, acest lucru înseamnă foarte mult pentru mine...

— Stai liniștită. Numai din cât am reușit să te cunosc până acum, mi-am dat seama că ești femeia potrivită pentru Noah. Bine ai venit printre noi... Dacă e să spun un secret, Noah era foarte fericit când mi-a spus despre voi, iar eu nu pot decât să mă bucur.

— Mulțumesc, Logan. Ne vedem mai târziu, iar tu, Lindsay, să te faci bine repede! Pa! spuse Nadya întorcând capul, ca el să nu-i vadă lacrimile stărnite de cuvintele lui frumoase.

— Vă lăsăm acum... Aveți grijă de voi... rosti Jessica, zâmbitoare, observând felul în care se priveau cei doi.

După plecarea fetelor, Logan se așeză pe scaunul de lângă patul roșcatei, privind-o cu o expresie nedefinită.

— E foarte drăguț din partea ta să mă vizitezi din nou...

— Mersi, dar nu e mare lucru. Ți-am adus revistele ca să nu te plictisești...

— Oricum, e frumos gestul tău și mă bucur că ești aici. Deci, Noah are meci... mi-ar fi plăcut să fiu acolo... Să-i urezi succes din partea mea, te rog.

— Am să-i spun, sigur că se va bucura. El nu a putut veni fiindcă a avut antrenamente toată ziua, dar a spus că va veni mâine. Îți transmite salutări și multă sănătate.

— Mulțumesc... Ascultă, Logan, în legătură cu ce s-a întâmplat... Ce-a spus Abby despre toate pentru ce ai făcut tu?

— Nu, Lindsay. Mama știe că noi trei facem ce considerăm că e mai bine. Sigur, și-a făcut griji pentru mine, dar știe ce fel de băieți a crescut. Și ea îți transmite toate cele bune. Va veni mâine să te vadă.

— Mulțumesc... Deci mâine voi avea destui vizitatori... spuse ea, abia ascunzându-și entuziasmul.

Oamenii care de-abia o cunoșteau își făceau griji pentru ea. Era de-a dreptul emoționant.

— Așa se pare. Că tot veni vorba, te-a vizitat cineva din familia ta? Întreb din curiozitate...

— Familia mea sunt Jessica și Nadya... răspunse Lindsay, privindu-l cu seriozitate.

— Dar... cum așa? o întrebă, vizibil surprins de răspunsul ei.

— Asta e tot ce trebuie să știi, Logan. Nu insistă, te rog...

— Bine, am înțeles, nu e treaba mea. Ești bine? Tremuri, deși nu e deloc rece aici...

— N-am nimic, dar... să nu mă mai întrebi nimic despre asta vreodată, bine?

— Nu promit, dar voi încerca să nu mai aduc subiectul ăsta în discuție prea curând...

— Logan, te rog, sărută-mă, vreau atât de mult... îl rugă ea, privindu-l înduioșător.

Logan își lipi buzele de ale ei, sărutându-le ușor.

— Te simți mai bine? o întrebă, găsindu-se cu greu răsuflarea. Orice apropiere de ea, cât de scurtă, crea un adevărat incendiu în interiorul lui, deși nu-și dorea asta.

— Puțin, dar nu a fost de ajuns...

— Lindsay... ești pe un pat de spital și tot ce-ți trece prin minte e...

— Tu. Atât. Simplu. Nu e nimic complicat, Logan. Deși știi că nu ești obișnuit cu astfel de abordări, pe care cu siguranță le consideri libertine, asta e adevărul și nu am de ce să-l ascund.

— Eu ... sunt obișnuit să cunosc mai bine femeia cu care decid să am vreo legătură...

— Dar exact asta îți ofer, Logan: pe mine, în întregime, oricât de imoral ți se pare.

— Știi că nu la asta m-am referit. Mă simt flatat de... oferta ta, dar rămâne să mă mai gândesc... Era vorba despre cunoaștere morală sau cum vrei să-i spui, și nu cunoaștere în sensul celălalt, cel puțin nu atât de repede...

— Bine, am înțeles, te las în pace deocamdată... Măcar recunoaște că-ți place să mă săruți... știu că mie una, îmi place...

— Nu neg. Dar vreau mai mult decât doar să te am. Vreau să știu ce gândești, cum gândești, ce simți în general... îi zise el, luând-o de mână.

— Știi ceva? Poți să pleci, Logan. Oricum trebuie să ajungi la meci, nu vreau să te mai rețin cu prostiile mele... spuse ea, simțind că nu mai are glas.

Nimeni nu i-a mai vorbit astfel în trecut. Nimeni nu a fost cu adevărat interesat de ea ca persoană. Logan era o adevărată amenințare pentru tot ce fusese ea până să-l cunoască.

— Bine, plec. Se pare că, de fiecare dată când ne vedem, reușim să ne certăm într-un fel sau altul. Să te faci bine, Lindsay. Nu te mai deranjez cu vizitele mele, cel puțin până nu ieși de aici.

— Ba da, mă vei deranja, Logan, asta dacă nu cumva vrei să-ți cauți altă barmaniță... îi zise ea cu inima strânsă.

Își dorea atât de mult să-l revadă ori de câte ori avea ocazia. Ce era în neregulă cu bărbatul ăsta? Ea îi spunea că vrea să fie cu el, iar el voia să știe mai multe despre ea. Incredibil! Altul, în locul lui, n-ar fi ezitat nicio secundă, iar el, arrogantul și orgoliosul universului... Urma să-i arate lui Logan că nu îi va fi atât de ușor s-o respingă. Nu voia să simtă asta și din partea lui, deși nu știa exact motivul... nici nu putea să se gândească la alt bărbat, fiindcă Logan o atrăgea foarte mult, mai mult decât voia să recunoască...

Logan o privi dezamăgit și ieși din salon fără să-i mai spună vreun cuvânt. Urcă în mașină și plecă spre sala de sport, pentru a urmări meciul fratelui său mijlociu. Cu ocazia asta, urma să uite pentru câteva ore de roșcata aceea îndrăzneată, care se încâpățâna să-l incite, să-l facă s-o dorească, să-l înnebunească... Poate că ar trebui totuși să-și găsească altă barmaniță, una care să nu-l scoată din starea lui obișnuită și să-i stârnească reacții ciudate și impulsive, așa cum au fost toate reacțiile lui de când a întâlnit-o.

Capitolul 7



În sală era atât de multă lume, încât Logan își găsi cu greu drumul spre zona în care se aflau Jessica, Nadya și Jack. Gălăgia și muzica nu îl deranjau, era obișnuit cu ele, însă avea o stare nepotrivită pentru socializare. Simțea nevoia să fie singur. Aprecia momentele de singurătate, în care se putea regăsi pe sine, să-și pună ordine în gânduri. În ultima vreme, acestea aveau o singură nuanță: roșcată...

Odată ajuns la locul lui, își salută fratele, dar și pe Jessica și Nadya, și se așeză pe scaun, încercând să se concentreze asupra meciului. Era important pentru Noah ca el și Jack să fie acolo și nu putea să plece înainte de final.

— Uite, Jack, cât de bine se mișcă Noah în ring. Cu siguranță va câștiga, îi zise Jessica, încercând să fie atentă la meci, când de fapt, toată atenția ei era acaparată de brunetul apetisant de lângă ea.

Spre bucuria ei, Jack o luă de mână, apropiindu-și chipul de al ei.

— Vrei să mă faci gelos, Jessie? îi zise el, sărutând-o apoi cât mai aproape de gât, bănuind reacțiile pe care i le trezea.

— Nu există riscul ăsta, Jack. Numai cine iubește poate fi gelos, iar tu nu iubești... replică ea, privindu-l cu seriozitate.

— Asta nu înseamnă că nu țin la tine, și încă foarte mult. Și sigur că mi-ar plăcea să fii atrasă doar de mine și să nu admiri corpurile bine lucrate ale boxerilor...

— Și tu ai un corp bine lucrat, Jack, o știi.

Nu putea să-i spună că era singurul bărbat care o atrăgea cu adevărat.

— Știu, dar îmi place când mi-o spui tu... Și încă nu l-ai văzut în întregime... Jessie, iubito, ai roșit... Îmi place...

— Ți se pare... mai bine te-ai uita la meci, altfel îi spun lui Noah că ai avut alte lucruri de făcut...

— Noah va înțelege. Știe că e greu să te concentrezi la ceva dacă ai o femeie frumoasă în preajmă, doar același lucru i s-a întâmplat și lui cu Nadya...

— Da, le stă foarte bine împreună...

— Așa e, la fel ca nouă... îi zise Jack, zâmbindu-i amețitor.

— Ai dreptate, la fel ca nouă... Trebuie să recunosc, farmecul tău devine din ce în ce mai irezistibil, Jack...

— Devine? Nu a fost așa de la început? o întrebă, privind-o cu drag.

Jessica îi dădea o senzație de liniște, una de care avea atâta nevoie... Sigur, asta se datora faptului că se cunoșteau demult. Era normal s-o aprecieze.

— Nu trebuie să știi chiar totul despre mine... Îi venea să-i strige ce simțea pentru el, dar încă nu putea. Cele două cuvinte trebuiau să rămână ascunse în inima și în privirea ei, cel puțin deocamdată...

— Despre tine, Jessie, chiar vreau să știu totul... îi zise Jack, conștientizând că simțea nevoia s-o protejeze chiar și de el însuși, sentiment nou, pe care nu îl mai avusese în legăturile sale

Când venea vorba de Jessica, lucrurile se schimbau: ea era specială, era prietena lui cea mai bună, nu voia să-i frângă inima, deși știa că se va întâmpla, dacă ea urma să facă o treabă de a se îndrăgosti de el.

Nadya privea fascinată, dar și cu o oarecare strângere de inimă, lupta dintre Noah și celălalt amor. Își amintea că el i-a povestit că cel împotriva căruia urma să lupte în seara aceea era cel mai dur adversar al său până în acel moment. Dacă la început Noah dăduse niște lovituri foarte bune, pe parcursul meciului, lucrurile se schimbau, iar în acele momente el încerca fără succes să parazeze loviturile adversarului său.

Nadya știa cât de mult își dorea Noah să câștige și ultima centură și spera să reușească. Aproape că închidea ochii la fiecare lovitură primită de Noah, fiindcă se simțea de parcă ar fi durut-o pe ea, dar și fiindcă îi amintea de violența de care a avut parte la rândul ei. Respira încet, încercând să se liniștească și să se concentreze asupra lui Noah, singurul care conta în prezent pentru ea. Se considera norocoasă că erau împreună, dar și că se purta așa frumos cu ea. Nu ar fi putut întâlni pe cineva mai potrivit pentru ea.

La un moment dat, adversarul lui Noah îl trânti la podea. Arbitrul începu număratoarea. Noah închise ochii, gândindu-se că era mult prea mult pentru el. Nu mai putea continua, oricât și-ar fi dorit. Trebuia să se recunoască învins.

— Noah! Te rog, ridică-te de acolo, știu că poți!

Auzind vocea Nadyei, Noah deschise ochii, încruntându-se din cauza durerilor pe care le simțea în tot corpul. Cu siguranță, ceea ce Nadya fusese el nu se putea compara cu ceea ce Nadya fusese nevoită să îndure cu ceva timp în urmă. Își adună ultimele puteri și se ridică, știind că nu se poate dezamăgi pe sine însuși și nici pe ea. Se îndreptă spre adversarul care, luat prin surprindere de revenirea lui Noah, nu reuși să evite lovitura și căzu la podea, nemaifiind în stare să se ridice de acolo.

— Doamnelor și domnilor, în seara asta, campionul nostru absolut este Noah Connor! anunță cu glas răsunător prezentatorul meciului de box.

Toți cei prezenți în sală aplaudau, iar arbitrul ridică mâna lui Noah.

Noah își prinse centura de campion în jurul taliei, fiind fotografiat din mai multe unghiuri. Luă microfonul prezentatorului, pentru a rosti câteva cuvinte:

— În primul rând, vreau să spun că mă simt foarte obosit, dar și foarte fericit că am reușit ce mi-am propus în această seară. Vă mulțumesc tuturor pentru prezență, dar și pentru susținerea voastră! În mod special, vreau să-i mulțumesc unei persoane foarte dragi mie: iubita mea, Nadya. Victoria din seara asta ți se datorează ție, bruneta mea frumoasă. Vino aici, lângă mine...

Nadya era în culmea fericirii, însă gândul că trebuia să urce în ring, în văzul atâtor oameni, o speria puțin. Nu era obișnuită să fie în centrul atenției.

— Ce mai aștepti? Du-te! o îndemnă Jessica.

— Dar...

— Niciun dar. Te duci acolo chiar acum, n-ai ce să-ți fie teamă!

Nadya inspiră adânc și urcă în ring, acolo unde Noah o îmbrățișă și o sărută, spre admirația spectatorilor.

— Nu plecați nicăieri, petrecerea continuă. Avem de sărbătorit în seara asta! strigă Noah, în aplauzele publicului.

Noah și Nadya părăsiră ringul și se îndreptară spre Jessica, Jack și Logan, care îi priveau încântați.

— Felicitări, Noah! Mă bucur foarte mult pentru tine, zise Nadya.

— Mulțumesc, dar... atât?

— Ce mai trebuie? îl întrebă curioasă.

— Să mă săruți, îi răspunse el, luând-o de mână și sărutând-o pe neașteptate. Așa e mult mai bine...

Nadya zâmbi. Ajungând în dreptul familiei lui, îl urmări cum primește felicitările acestora.

— Sunt mândru de tine, Noah, spuse Logan, îmbrățișându-l.

— Mersi, Logan...

— Ești cel mai tare, Noah, îi zise și Jack, strângându-l în brațe.

— Mersi mult, Jack.

— Felicitări, Noah, ai fost grozav acolo, în ring, a spus Jessica, îmbrățișându-și amicul.

— Ești o drăguță, Jessica, mulțumesc.

— Te felicit și eu, Noah, chiar dacă am văzut doar finalul meciului. Din păcate, nu am reușit să ajung mai repede.

Cu toții se răsuciră să vadă cine a venit și nu mică le fu mirarea când o văzură pe Lindsay. Arăta ispititor în rochia neagră și scurtă care îi evidenția talia și picioarele. Îl îmbrățișă pe Noah, ignorând privirea acuzatoare a lui Logan, apoi se întors către prietenele ei.

La un moment dat, Noah plecă să facă un duș și să se schimbe, pentru a se putea bucura de petrecere. Lindsay simțit o mână pe braț. Se răsuci, pregătită să-i spună câteva celui care o deranja.

— Vino puțin cu mine, Lindsay, îi zise Logan, luând-o de acolo fără să mai aștepte răspunsul ei. O duse afară, acolo unde muzica nu se auzea atât de tare și puteau vorbi liniștiți.

— Ce te-a apucat, Logan? Așa te porți cu o femeie? îl apostrofă, încrucișându-și brațele. Nu se putea lăsa distrasă de aspectul lui fizic impunător și irezistibil...

— Ce ți-a venit de ai apărut așa, aici? Trebuia să fii la spital, ce s-a întâmplat?

— Uite că m-am externat. Sunt perfect capabilă să particip la o petrecere, iar tu poți să-ți vezi liniștit de treabă.

— Cum adică te-ai externat? Doctorul te-a lăsat să pleci? îi zise el, privind-o cu duritate.

— Nu, Logan, am plecat singură. Am fugit... Mă pricep foarte bine la asta... Alte întrebări? adăugă pe un ton sfidător.

— Ești inconștientă? Dacă ți se făcea rău în drum spre sală? Poate încă nu te-ai refăcut complet. Ce părere va avea doctorul despre tine acum?

— Nu-mi pasă. Am vrut să vin aici să-l văd pe Noah, care aproape, e foarte drăguț și știe cum să se poarte cu o femeie, nu ca alții...

— De-ajuns! În momentul ăsta te duc la spital, Lindsay. Te porți foarte imatur, chiar și pentru felul tău de a fi, îi zise el, luând-o de mână de roșu aprins, lucrul care îl irita.

De fapt, ea îl aducea într-o stare de iritare continuă. De ce nu se putea comporta ca o femeie întreagă la minte?

— Nu! Nu plec nicăieri. Am venit aici să mă bucur de seara asta, nu să mi-o strici tu! se opuse ea, apropiindu-se mai mult de el.

Își dădu seama că a făcut o greșală, căci inima i-o lua razna cu fiecare bătaie. Era atât de furioasă pe el și totuși îi venea să-l sărute cu toată pasiunea de care se știa în stare. Numai pierzându-se în privirea lui simțea că se încălzește.

— De ce trebuie să fii atât de încăpățânată, Lindsay? Nu înțelegi că e spre binele tău să te întorci la spital? o întrebă, observând tonalitatea joasă a propriului glas.

Nu era de mirare, din moment ce între ei erau doar câțiva centimetri.

— Nu înțeleg decât că vreau să dansezi cu mine, Logan... deși mă enervează la culme atitudinea ta de guvernantă din secolul trecut.

— Un dans și apoi te duc personal la spital, bine?

— Pot să merg singură până acolo... îi zise ea, apropiindu-se încă puțin de buzele lui.

— Nu accept niciun comentariu, Lindsay. Facem așa cum spun eu... spuse el, simțindu-se incapabil să se miște de lângă ea.

— Niciun comentariu, zici? Dar despre asta ce părere ai?

Profită de ocazie și îl sărută cu toată puterea dorinței pe care o simțea în preajma lui de fiecare dată. Își înlănțui brațele în jurul gâtului său, vrând parcă să se asigure că nu are cale de scăpare.

Deși Logan vru s-o dea la o parte și să pună distanță între ei, reacția stărnită de roșcată îl făcui să-i răspundă pasional, înconjurându-i talia cu brațele lui. Simțea dorința pentru ea curgându-i pur și simplu prin vene. Totuși, trebuia să se oprească.

— Lindsay, stai... îi zise el cu un glas răgușit, încercând să-și găsească suflul.

Se desprinsese de ea fără tragere de inimă, trecându-și o mână prin păr, furios pe el însuși. Dacă nu mai avea un dram de conștiință, era în stare s-o aibă chiar acolo, în fața sălii de sport.

— Ți-a plăcut, așa e? Nu trebuie să-mi spui, se vede pe tine. De fapt, aș putea spune că ți-a plăcut foarte mult, atât de mult încât ai putea să faci dragoste cu mine chiar acum și chiar aici, dar încerci în mod eroic să te controlezi... Drăguș... îi spuse Lindsay, încercând să ascundă că și ea simțea exact același lucru.

— Taci, Lindsay! Hai să dansăm și apoi plecăm, o avertiză Logan, luând-o din nou de mână și ducând-o în mijlocul sălii, încercând să ignore felul excitant în care ea își lipea corpul de al lui, întorcându-se cu spatele la el și mișcându-se senzual, provocându-l.

În acest timp, Jessica și Jack dansau la rândul ei, privindu-i cu drag atât pe Nadya și Noah, cât pe Lindsay și Logan.

— Sunt atât de frumoși împreună! Suntem o familie frumoasă cu toții, dacă nu te deranjează să spun asta...

— Nu, Jessie, e-n regulă. Chiar asta suntem, în dreptate. Ți-am spus ce frumoasă ești în seara asta?

— Da, acum... Și tu ești frumos, Jack, îi zise ea, simțindu-i răsuflarea fierbinte pe gâtul ei.

Reacțiile pe care el i le trezea erau noi, incitante, irezistibile, dar o făceau să se teamă că, într-o oarecare măsură, îi era atât de teamă că, după ce o va avea, o va părăsi, satisfăcându-și curiozitatea. O speria gândul că îl putea pierde oricând în favoarea altei femei. Era îngrozitor gândul că, dacă nu va reuși să-l facă s-o iubească, va trebui să învețe să trăiască fără el, fără modul în care îl simțea aproape de ea în acele momente, fără senzațiile pe care numai el reușea să i le trezească. Jessica îl îmbrățișă mai puternic în momentul acela, dorindu-și din toată inima să nu mai plece de lângă ea.

— Jessie, s-a întâmplat ceva? o întrebă Jack, preocupat.

— Nimic... Mă gândeam doar că în seara asta sunt atâtea fete frumoase aici și... n-ai niciun motiv să stai cu mine...

— Asta era? Nu-ți face griji, ți-am mai spus doar: atât timp cât suntem împreună, sunt doar al tău, îi zise Jack, mângâindu-i chipul.

— Bine, scuze, nu știu ce mi-a venit... poate faptul că nu am mai fost implicată într-o relație de genul ăsta mă face să nu știu să reacționez uneori...

— E-n ordine, te vei adapta. Știi, Jessie, nu pot să-mi scot din minte ideea că abia aștept să fac dragoste cu tine, spuse el, privind-o insinuant, dar cu blândețe.

— Jack...

— Nu vreau să te simți presată, vreau doar să știi cât de mult te doresc...

— Știu, Jack. Și eu te doresc... mărturisii ea, privindu-l cu drag.

— Hai să plecăm de aici. Te duc acasă...

— Bine...

Își luară rămas bun de la ceilalți și plecară spre casă cu mașina lui.

La terminarea melodiei, Lindsay se desprinsese de Logan și merse direct la masă. Bău un pahar de vodcă cu gin tonic, gândindu-se la viața ei de până atunci. Logan veni la ea și o privi cu atenție.

— Ce faci, Lindsay, bei? Te distrezi?

— Da, de minune. Ce-ți pasă?

— Abia ai ieșit din spital, nu poți să faci asta, îi zise el pe un ton hotărât, împreunându-și mâinile pe masă.

Lindsay părea afectată de ceva, asta era sigur.

— Cine te crezi, Logan? Poți să-ți vezi de treabă liniștit, eu n-am să te încurc, îi zise încruntată, în timp ce își trecea mâna prin păr.

Băutura tare o ardea pe dinăuntru și o amețea, dar avea nevoie de ea ca să uite, măcar câteva ore, trecutul care o mistuia.

— Nu asta a fost înțelegerea, Lindsay: am coborât să dansăm un dans și apoi te duc la spital. Dar vrei să mergi acolo în starea asta?

— Nu-mi place înțelegerea ta, Logan. Și, dacă nu-mi place ce vezi, n-ai decât să pleci. Nu ești obligat să-mi porți de grijă.

— Făci și hai cu mine. Nu poți să rămâi aici în starea asta, îi zise el ridicându-se în picioare și înmânându-i mâna.

— Rămân aici. Dacă tu nu mă vrei, voi găsi un alt bărbat care să fie mai mult decât dornic să-și petreacă noaptea cu mine.

— Vezi să nu... Lasă prostiile. Comportă-te, măcar o dată în viață, așa cum trebuie.

— O luă de braț și o ridică de la masă, făcându-le un semn de salut Nadyei și lui Noah. Pe urmă o conduse la mașină, în ciuda protestelor ei.

— Ce crezi că faci, Logan? Îl întrebă Lindsay, clipind des, ușor amețită.

— Se oprit în fața portierei, ezitând să intre.

— Dacă nu vrei de bunăvoie, te duc pe sus, Lindsay. Știi că sunt în stare. Acum, fii fată cuminte și urcă.

Lindsay se supuse, conștientă de privirea lui scânteietoare. Știa că el putea foarte bine să-și pună în practică amenințarea, iar ea se simțea oricum cam ciudat, așa că se conformă, închizând ochii aproape imediat. Căzu într-un somn adânc, spre ușurarea lui Logan, care o duse acasă. Odată ajunși în fața casei, îi puse mâna pe umăr, încercând s-o trezească, dar fără succes. Încruntându-se, coborî din mașină și o cără pe brațe în apartamentul ei. Acolo, o duse în

dormitor și o întinse pe pat, moment în care ea întredeschise ochii. Logan o privit câteva clipe. Când vru să plece, ea îl prinse de mână, încercând să-l țină lângă ea.

— Nu pleca, Logan. Ai idee cum e să nu fi dorit? Vreau atât de mult să mă vrei, Logan... mai mult decât orice altceva pe lume... Te rog, rămâi lângă mine...

Poate rugămintea din ochii ei, poate tonul vocii sau felul în care i-a spus acele cuvinte îl convinseră pe Logan să se culce în pat lângă ea. Roșcata adormi din nou. Deși se întinse la distanță de ea, în clipa în care Lindsay se răsuci și se lipi de el, nu fu capabil s-o respingă. Când ea își puse brațul pe abdomenul lui, o lăsă. La un moment dat, nemaiputând rezista tentației, o îmbrățișă, observând felul în care părul ei roșcat se întindea pe pieptul lui. S-a gândit la ceea ce a vrut ea să-i spună mai devreme, formulând întrebarea aceea, însă fu distras de corpul ei lipit de al său, lucru care îi stârnea simțurile mai mult decât voia să recunoască. Trebuia să facă ceva în legătură cu ceea ce îi transmitea propriul trup, fiindcă trecuse ceva timp de când nu mai fusese cu o femeie. Numai din acest motiv o dorea pe Lindsay în acele momente, însă ea nu era femeia potrivită pentru el, asta trebuia să înțeleagă cât mai repede.

Între timp, Jessica și Jack au ajuns în fața casei lui, trecând de casa ei.

— Ce facem, Jack? Credeam că mă duci acasă, spuse fata, scoțându-și centura.

— Asta și fac... Dar n-am precizat la care casă... Hai să-ți arăt ceva, îi zise el, luând-o de mână și conducând-o în curtea casei și de acolo în grădină.

Deși întuneric, cerul era senin și plin de stele. Jessica îl urmă, curioasă. Odată ajunsă în curtea surprizei, își duse ambele mâini la gură, surprinsă plăcut.

— Jack! E... superb...

— Îți place? Am făcut niște modificări, ca să arate și mai frumos. Stai să vezi cum e înăuntru.

— Da. E minunat... zise ea, admirând căsuța din copac.

Jessica îl urmă, urcând treptele care duceau spre căsuță. Odată ajunsă sus, intră înăuntru, în locul pe care nu-l mai văzuse de atâta vreme. Căsuța era puțin mobilată: o măsuță, câteva scaune, niște rafturi cu cărți, reviste, cd-uri, iar în celălalt capăt, era un pat. Ferestrele erau mici și rotunde, acoperite de perdele colorate.

— Vin aici de fiecare dată când simt nevoia să fiu singur. Căsuța asta e un fel de refugiu. Deși am muncit toți trei la ea, eu vin cel mai des aici. Îți place? N-ai spus nimic de când ai intrat... vorbi Jack, așezându-se pe un scaun.

— Jack, e splendidă! Ultima dată când am venit aici, nu arăta atât de frumos, rosti Jessica, așezându-se la rândul ei.

— Mă bucur că îți place. Vrei să-ți aduc ceva?

— O limonadă, dacă ai, mulțumesc. Și eu mă bucur că m-ai adus aici, îi mărturisi ea,

urmărindu-l cu privirea în timp ce îi aducea limonada.

— Uite, sper să-ți placă.

— Cu siguranță. Jack... vreau să te întreb ceva foarte personal și sper să nu te superi, sunt doar curioasă...

— Poți să mă întrebi orice, frumoaso, îi zise el, zâmbindu-i în felul acela cuceritor și senzual totodată.

— De ce nu vrei să te îndrăgostești? Poate chiar ai descoperi că ți-ar plăcea asta...

— Fiindcă mi-am pierdut inima o dată și nu mai sunt dispus să risc. De ce s-o fac, dacă totul poate fi atât de ușor și în felul ăsta nu rănesc sentimentele nimănui?

— Ți s-a întâmplat ca lucrurile să scape de sub control, adică partenera ta să se îndrăgostească de tine? Îl întrebă precaută.

— Da.

— Și ce ai făcut?

— Am pus capăt relației. Nu vreau să mă atașez de nimeni, nici să provoc suferință, așa că nu am avut legături care să dureze foarte mult. Gata cu interogatoriul?

— N-am vrut să pară așa, am vrut doar să știu...

— Acum știi. Jessie, ești o fată isteasă, nu vreau să faci greșeala de a te atașa prea mult de mine. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, frumoaso. Meriți ceva mai bun, știi asta, nu-i așa?

— Cum spui tu... Când am intrat în jocul ăsta, am știut ce mă așteaptă. Și totuși, mă bucur că suntem împreună, Jack...

— Și eu mă bucur, Jessie, să nu mă înțelegi greșit. Îmi place ideea că ești a mea... trebuia să ajungem și la asta, nu? o întrebă, în timp ce o mângâia obrazul, privind-o într-un mod seducător.

— Se pare că da, ... i-a spus ea, apropiindu-se de el, sărutându-l, nemaiputând rezista tentației. Era atât de bine să fie în brațele lui, să-i simtă buzele și mângâierile... Jack o putea face să simtă că plutește sărutându-o în felul acela irezistibil, făcând-o să-și dorească mai mult, tot mai mult...

— Jessie... dacă vom continua astfel, nu voi mai fi capabil să mă opresc... Te doresc atât de mult... îi zise el, privind-o atât de intens, încât Jessica se pierdu în propriile senzații.

— Nu trebuie...

— Ce nu trebuie? Spune-mi, Jessie, mă dorești la fel de mult precum te doresc eu?

— Nu trebuie să te oprești... îi răspunse Jessica, închizând ochii, știind că urmează să-i dăruiască singurul lucru care i-a mai rămas: corpul ei.

— Ești sigură, Jessie?

— Da, Jack... vreau să mă iubești așa cum nu ai mai făcut cu nimeni până acum, îi zise, încercând să fie curajoasă. Nu mai era timp și loc pentru teamă.

— Bine... Dacă fac ceva ce nu trebuie sau nu ți-e pe plac, să-mi spui. Să nu mă lași să te rănesc în vreun fel, Jessie...

— E imposibil să mă rănești, Jack... îl asigură, sărutându-l din nou și punându-și brațele în jurul

gâtului bărbatului pe care îl iubea mai mult decât putea acesta să-și imagineze.

În loc de răspuns, Jack o privi, o îmbrățișă și o sărută cu toată pasiunea care se ascundea în inima lui. Se desprinse de ea numai cât să se dezbrace de cămașă, după care o luă în brațe și începu s-o alinte cu buzele lui ademenitoare. Îi sărută gura cu o căldură răvășitoare, făcând-o să i se abandoneze cu totul. O sărută apoi pe gât, savurând felul în care tremura în brațele lui. Îi plăcea s-o simtă lipită de el. Era ademenitoare și dulce. Îi sărută buzele, trăgând fermoarul rochiei care l-a înnebunit toată seara. Voia ca Jessica să se simtă ca o regină în brațele lui, să savureze plăcerea pe care i-o oferea și s-o trateze mai presus de felul în care a făcut-o cu cele de dinaintea ei, doar era specială pentru el.

În timp ce se sărutau, amândoi simțiră rochia căzând la picioarele ei.

— Ești frumoasă, Jessie... îi zise el, fascinat. Femeia din fața lui avea un corp armonios, iar felul în care lenjeria albă îi ascundea anumite părți ale trupului îi sporea misterul pe care Jack abia aștepta să-l descopere.

— Mulțumesc, Jack. Și tu ești foarte frumos, spuse ea, încercând din răspuț să-și ascundă trăirile interioare.

Nu putea să pară rușinată, căci atunci el și-ar fi dat seama de adevărul ei și poate nu ar mai fi vrut-o. Nu putea risca.

— Cu plăcere, chiar spun adevărul... o asigură, lipindu-și corpul de al ei și savurând senzația aceea binefăcătoare.

Jessica îi simți buzele coborând spre sânii coplesită de fierbințeala care o invada. Jack sărută în zona aceea, atât cât îi permitea materialul sutienului ei, cuprinzându-i sânii în palme și mângâindu-i cu blândețe. Își lăsă capul pe el, bucurându-se de sentimentul de liniște care îl cuprindea, în timp ce ea îi mângâia părul.

Jessica se lăsă purtată apoi în brațe de Jack care o întinse pe pat. Îi scoase sutienul, mângâindu-i și gustându-i sânii, făcând-o să se arculască sub el. Apoi se desprinse de ea și își scoase pantalonii, rămânând în boxeri. Se lipi din nou de ea, sărutând-o întruna, coborându-și mâna de-a lungul trupului ei, strecurându-se între materialul lenjeriei și pielea ei catifelată, oprindu-se între coapsele ei, mângâind-o, aprinzând focul din ea, dar și din el.

Jessica avea ochii închiși, concentrându-se asupra mângâierilor pasionale care îi încălzeau fiecare zonă din corp pe care el i-o atingea.

— Jack... Jaaack...

— E bine, nu? o întrebă pe un ton senzual, privind-o atent, continuând s-o mângâie și să-i amețească simțurile. Poți să mă atingi și tu dacă vrei, Jessie. De fapt, mi-ar plăcea foarte mult s-o faci... Vreau să simt cât de mult mă vrei, frumoaso... îi șopti, scoțându-i și ultima piesă de lenjerie care îl încurca. Își scoase și boxerii lui, rămânând gol în fața ei.

Jessica îl sărută, mângâindu-i spatele și pieptul, simțindu-l contractându-se când își plimbă degetele deasupra abdomenului său.

Jack coborî de-a lungul trupului ei apetisant, sărutând-o în zonele care înfloreau sub atingerea buzelor lui, făcându-i lucruri care o rușinau, dar o și umpleau de plăcere. Își simțea trupul arzând pentru el și se simțea împlinită.

În sfârșit, era alături de Jack, așa cum și-a dorit de atât de mult timp și tot ce trebuia să facă era să savureze absolut tot ceea ce îi făcea el... felul în care respirațiile lor se întretăiau, dar și modul în care o atingeau și o săruta era minunat. Jack în sine era muzică și dans pentru inima ei.

La un moment dat, nemaiputând rezista dorinței de-a o avea, Jack îi șopti pe un ton pasional, în timp ce mâna lui creștea focul din ea, numai atingând-o în cea mai sensibilă parte a corpului ei:

— Jessie... ești atât de dulce și de pregătită pentru mine, frumoaso... Nu pot și nu vreau să mai aștept... vreau să te simt...

— Și eu vreau asta și te doresc, Jack... îl asigură, privindu-l cu drag.

Jack o sărută, împletindu-și degetele cu ale ei, în timp ce înainta cu blândețe, pătrunzând-o ușor, simțind cum i se oferă din toată inima și cu tot trupul ei. Frumoasa din brațele lui devenea femeie, femeia lui, în acele momente pline de pasiune, dar și de tandrețe. Ceva tresări în inima lui Jack când simți că ea se încordează, nefiind obișnuită cu felul în care el îi invadea trupul. O sărută atunci și mai intens, încercând să-i distragă atenția de la ceea ce se întâmpla. Deși nu se aștepta la surpriza aceea din partea ei, aproape că nu mai conta nimic pentru el, în afară de plăcerea

pe care o simțea alături de ea, în profunzimea cea mai dulce a feminității ei... Jessica era ca o mare înșesată pentru el, o mare care îi oferea toată frumusețea posibilă prin valurile de plăcere pe care le simțea din partea ei.

După ce momentul de început trecu, Jessica încercă să se abandoneze senzațiilor noi pe care le trăia în acele clipe, știind că vor fi de neuitat. În sfârșit, era cu totul a lui Jack, doar a lui... împlinirea pe care o simțea nu putea fi comparată cu nimic. Totul se putea destrăma în acele momente, dar pentru ea nu conta decât el și felul în care o făcea să se simtă: frumoasă, iubită și dorită. Atunci când mișcările lui începură să fie mai rapide, Jessica simți și mai multă plăcere decât până atunci. Pur și simplu, Jack o făcea să se bucure de tot ceea ce îi oferea. Aproape că îi venea să... însă tuși, abținându-se.

— Nu te reține, frumoaso, vreau să te aud... Haide, doar pentru mine... vreau să știu exact cât de mult îți place tot ceea ce îți fac... îi șopti el, având o privire în care flăcările dorinței ardeau din abundență.

Jessica nu-i răspunse. Nu putea. Tot ceea ce se întâmpla era prea mult pentru ea. Prea mult. Prea bine. Prea frumos. Cuvintele nu-și aveau rostul în acele momente... nu era conștientă decât de corpurile lor înlănțuite și de modul în care se simțea în brațele lui. Era o senzație pe care ar fi vrut s-o păstreze pentru totdeauna... iar dacă ar fi putut face ca ei doi să rămână astfel îmbrățișați pentru eternitate, ar fi făcut-o. Nu mai avea nevoie de nimeni și de nimic altceva în afară

de el. Chiar dacă știa că, în final, Jack îi va frânge inima, în acele clipe voia doar să se bucure de el, atât cât putea. Era atât de bine, de simplu, dar și de complicat să fie în brațele lui, însă, în același timp, era tot ce-și dorea. Dacă acesta era modul prin care avea o șansă cât de mică să ajungă la inima lui, atunci așa să fie... Nu putea decât să-i ofere totul, sperând că, la un moment dat, și ea va primi același lucru din partea lui.

Înainte de finalul acelor momente speciale, Jessica îl simți tremurând în brațele ei. Știa că, orice s-ar întâmpla între ei pe viitor, nu va regreta acele clipe. Nu putea exista nimic mai frumos decât să fie în brațele celui pe care îl iubea din toată inima...

Jessica se acoperi cu pătura, apoi îl îmbrățișă ușor confuză. Deci asta însemna să faci dragoste cu el. Pasiune, foc, tandrețe, împlinire... știa că nu ar renunța la aceste lucruri trăite alături de el niciodată...

Jack o luă în brațe și o lipi de pieptul lui, mângâindu-i ușor părul. Se simțea satisfăcut, mai mult, împlinit, iar asta era o noutate pentru el. Deși mai fusese cu atâtea femei, ceea ce tocmai trăise alături de Jessie a lui era... nici nu putea să descrie. Nici nu putea să vorbească în acele clipe, nu voia să spună ceva nepotrivit. De când îi păsa lui atât de mult de cea pe care o ținea în brațe? El nu era așa... înainte, nici nu se sinchisea să-și îmbrățișeze partenerile, iar acum... simțea o nevoie ciudată de a o proteja... dar de cine și de ce? Ce se întâmpla cu el? Nu se mai recunoștea. Ghearele remușcării își făceau loc în conștiința

lui care nu era obișnuită cu astfel de lucruri. O rădă se pe Jessie, pe prietena lui cea mai bună, pe soția care nu merita așa ceva din partea lui și pentru ce? Pentru a-și potoli pasiunea care ar fi știut ce fel de bărbat era, să se ar fi apropiat de el... și totuși, ea știa și l-a acceptat. Pentru prima oară în viață, Jack simțea că e atât de rău și de nepotrivit pentru o femeie ca el. Deși Jessica a știut cu cine are de-a face, nu s-a împotrivit dorinței lui. Dimpotrivă... l-a lăsat s-o iubească, dându-i-se cu atâta pasiune și tandrețe, încât l-a năucit. Se simțea ca un colecționar de trupuri și de inimi, un cuceritor care nu vedea dincolo de propriul interes. Cu siguranță, urma să-și primească pedeapsa binemeritată într-o zi... trebuia să evite cu orice preț ca Jessie să se atașeze de el, fiindcă era singura femeie care nu merita să sufere din cauza lui. Măcar atât putea să încerce să facă pentru ea. Se simțea îndatorat față de ea.

— Jack...

Glasul ei îl făcu să tresară. Era atât de adâncit în gândurile sale, încât abia o auzi.

— Da? o întrebă, privind-o cu seriozitate, dar și cu blândețe în același timp.

— Nu ai spus nimic și mă gândeam dacă e de bine sau de rău... am făcut ceva greșit?

— Nu, Jessie, eu am făcut... îi spuse, abia îndrăznind s-o privească din cauza remușcării, dar și a faptului că, în ciuda chinului interior, o dorea din nou.

— Ce vrei să spui?

— Eu... am fost... ți-am făcut... oh, Jessie, mi pare rău... n-am știut că, până la mine, tu nu... îi zise el, încurcat, un alt lucru neobișnuit.

— Jack... îmi pare rău că te-am mințit în privința asta, dar... mi-am dorit atât de mult să fiu cu tine... te rog, spune-mi că nu ești supărat...

— Nu sunt supărat pe tine, ci pe mine, Jessie. Nu merita să-ți fac asta, iar eu nu meritam ca tu să-mi oferi un lucru atât de prețios... Nu vreau să regreti, frumoaso... Ești bine? N-am mai avut de-a face cu o femeie ca tine și nu știu cum să mă comport... mă simt ciudat...

Jessica îl privit zâmbind. Jack Connor se simțea ciudat în preajma ei! Îi părea rău că, în opinia lui, o rănise cu pasiunea lui. Se simțea de-a dreptul topită și înduioșată de atitudinea lui. Bănuia că el se va purta tandru cu ea chiar și după acele momente minunate, însă reacția lui o surprindea plăcut. Foarte plăcut.

— Sunt cât se poate de bine, Jack... nu mă mai face să vorbesc despre asta... of, cred că sunt roșie la față... numai tu ești de vină...

— Da, ești roșie la față și mai ești și adorabilă astfel, Jessie. Trebuie să te întreb, nu mă pot abține, doar sunt iubitul tău: ești mulțumită de felul în care te-am făcut să te simți? A fost bine? Am reușit să-ți ofer și plăcere? Nu te supăra pe mine, dar trebuie să știu toate astea și nu numai dintr-un orgoliu pur masculin, ci... nu știu exact... dar nu e de rău... îi zise el privind-o cercetător.

— Jack... rosti Jessica, închizând ochii. Pe de o parte, ar fi vrut să se ascundă de el, pe de alta, ar fi vrut să-i strige tot adevărul din inima ei.

— Jessie... haide, spune-mi. Nu am de gând să cad de tine sau ceva de genul ăsta... suntem doi oameni noi... o asigură el, mângâindu-i chipul.

— Jack... sunt foarte jenată, dar dacă vrei să ne apropiem...

— Vreau, Jessie...

— Sunt bine, iar cât despre celelalte lucruri, cred că ți-ai dat seama deja...

— Oarecum, dar am vrut să aud de la tine... — Bine, acum că ne-am lămurit, putem să dormim? Ai vrea să mă ții în brațe?

— Bineînțeles. Trebuie să-ți mai spun că mă bucur fiindcă am făcut și pasul ăsta împreună. Noapte bună, Jessie! îi zise el îmbrățișând-o mai strâns, sărutându-i buzele și fruntea.

— Noapte bună, Jack! Și eu... mă bucur... și tu?

— Și eu, ce?

— Te-ai simțit... bine?

— M-am simțit foarte bine, așa cum te vei simți și tu de-acum încolo, Jessie. Voi avea mare grijă de asta... îi promise el, neputându-se abține, de parcă ar fi vorbit altcineva în locul lui.

Ceva ciudat se întâmpla cu el, de asta era sigur. Nu știa exact cum va proceda mai departe, însă trebuia să aibă grijă...

Copyright 8



Când Lindsay se trezi în dimineața următoare, observă că stătea lipită de Logan, care o ținea în brațe. Un gând ciudat îi invadează conștiința: de ce era Logan lângă ea în pat, în casa ei? Își trecu mâna prin păr, gândindu-se că nu-și amintește mare lucru din noaptea trecută în afară de dans și de faptul că a băut. Se uită sub pătură și constată că era îmbrăcată, spre ușurarea ei, însă asta nu însemna că ea și Logan nu... îl privi apoi pe el, observând că și el era îmbrăcat. Logan dormind lângă ea nu era deloc o imagine neplăcută: arăta atât de relaxat dormind. Nu era acel Logan serios și cicălitor de peste zi. Cămașa lui era descheiată doar cu un nasture în plus față de cum trebuia, iar ea își trecu palma pe pieptul lui, neputând rezista tentației de a-l atinge. Era exact așa cum trebuia. Se desprinsese de el, lovindu-l ușor pe umăr ca să-l trezească, zâmbind când el scoase o grimasă, încruntându-se la ea.

— Bună dimineața, Logan. Nu te mai încrunta la mine, îți stă mult mai bine când dormi...

— Bună, Lindsay. Dacă-i așa, trebuia să mă mai lași să dorm. De ce m-ai trezit? o întrebă, ridicându-se din pat pentru a nu fi tentat de ea.

— Stai, doar nu ai de gând să pleci așa repede. Nu până nu-mi spui ce s-a întâmplat azi-noapte... îi ceru ea, simțind o ușoară culoare în obraji.

Culmea, de obicei nu roșea, dar el o aducea în starea aceea. Era numai vina lui...

— Nu-ți amintești? o întrebă, zâmbind.

— Nu chiar...

— Ei bine, am dansat, ai băut, iar eu te-am adus acasă. Apoi am vrut să plec, dar tu nu m-ai

lăsat... îi zise el pe un ton insinuant, amuzându-se de tăstăceala ei.

Asta chiar era interesant: roșcata puse sensibilă la ceva...

— Adică, ai profitat de starea în care eram pentru...

— Tu ai insistat...

— Logan! Îmi spui că noi doi am... și tu s-a întâmplat ceva între noi? îl întreabă trăgându-și pătura până sub bărbie. Dintr-o dată, se simțea jenată de situație.

— De ce întrebi, nu tu ai vrut-o, Lindsay? Tu ai dorit asta încă de când... Ei, bine, de mai mult timp. Acum de ce reacționezi așa?

Îi zâmbi și-și încrucișă brațele. Era timpul să-l dea o lecție roșcatei care îi umplea gândurile în majoritatea timpului.

— Ești un bătăran! Nu credeam că vei face un lucru atât de josnic. Să te folosești de faptul că băusem ca să... ca să...

Lindsay tăcu, simțind că se sufocă de furie. Se ridică din pat și se îndreptă spre el, pregătită să-l înfrunte.

— Azi-noapte nu mi-ai spus așa... m-ai întrebat dacă am ider cum e să mă simt respins și mi-ai zis că vrei ca eu să te vreau...

— Asta e ideea: nu-mi aduc aminte nimic de gemul ăla și nici că noi să fi fost împreună în felul acela... Logan... mă păcălești, așa e? Nu puteai să faci asta, nu la cum te cunosc...

— A meritat să-ți spun toate astea și să te văd în starea asta... Multe lucruri dintre cele pe

... sunt reale, cu excepția faptului că nu vor fi întâmplat ceva. Nu că tu n-ai fi...

Logan, îi spun cinstit: ești cel mai mare... n-am să te... nimeni nu m-a mai... în felul în... nimeni nu m-a mai... în ochi.

Logan, îi spun cinstit: ești cel mai mare... n-am să te... nimeni nu m-a mai... în felul în... nimeni nu m-a mai... în ochi.

— Cred că nu te-ai trezit încă, Lindsay. Aștept să-mi spui că te-ai dus la... pentru control și pentru a te scuza față de... pentru gestul tău copilăresc de a fugi din...

— Unde mergi? îl întreabă, neputându-se...

— Să ajut muncitorii la reconstrucția barului. Noah și Jack mi-au zis că vor veni și ei să mă ajute, răspunse el, încercând să ignore felul apetisant în care rochia mulată îi evidenția corpul roșcatei.

— Stai, vin și eu, numai să mă schimb. Nu am o ținută potrivită pentru asta...

— Nici să nu te gândești. Tu trebuie să-ți revii și apoi mă vei ajuta cu ceea ce ține de interiorul barului. Îți va veni rândul și ție... îi zise el, privind-o pătrunzător.

Lindsay veni lângă el și îl sărută, simțind o nevoie mai mare decât orice orgoliu și decât orice altceva, mai ales că și el îi răspunse cu aceeași...

pasiune la sărut, îmbrățișând-o și mângâind-o pe spatele.

— E de ajuns, Lindsay. Chiar trebuie să plec. Îi zise el eliberând-o din brațele lui fără tragere de inimă.

— E bine și atât, doar am stabilit că vom face asta mai des, dacă vrei să lucrez în continuare în barul tău... Îi zise ea, știind că nu doar din acest motiv îi făcea plăcere să-l sărute.

— Da... Ei, bine, barul nu e gata încă, așa că poți să nu mai faci asta...

— Dacă ai de gând să spui din nou că sunt imatură, te pocnesc, Logan, și n-o să-ți placă, te asigur...

— Dacă ai de gând să devii violentă, mai bine plec. Nu cumva să mă aleg cu vreo vânătăie... Plecă și o lăsă singură, nervoasă, dar și dornică de el.

Era timpul să facă niște vizite: voia să-și vadă prietenele, dar trebuia să meargă și la spital, altfel nu mai scăpa de morala lui Logan. Cel mai rău era că, în anumite privințe, el avea dreptate. Cât despre magnetismul pe care îl simțea în preajma lui, știa că nu va dispărea: voia să fie cu el, dar, mai ales, dorea să-și amintească fiecare gest, fiecare sărut și fiecare mângâiere...

Câteva ore mai târziu, Noah, Logan, Jack și alți muncitori care lucrau la reconstrucția barului le văzură pe cele trei prietene venind spre ei, însoțite de Abygail. Femeile erau încărcate cu mai multe plase, care păreau destul de voluminoase și grele.

— Ce fac băieții mei frumoși? se interesă zâmbind la vederea fiilor ei.

— Mult mai bine, acum că ați venit să ne lăsați plasele pe o masă pliantă.

— Răspunse Jack zâmbind la rândul lui. Își adresă mama, privind-o în același timp pe sora. O luă apoi în brațe pe cea care îi tulbura mintea chiar și în acele momente, sărutând-o ușor rapid, dar conștient că ar fi vrut mai mult, mult mai mult...

Jessica îl îmbrățișă la rândul ei, neputând ascunde bucuria pe care o simțea numai privind-o. Dintre toți bărbații de acolo, Jack era preferatul ei și, cel puțin pentru un timp, doar al ei.

— Bine ați venit, chiar ne gândeam când vă veți face apariția. Noroc că suntem atât de drăguți, altfel nu vedeam niște femei atât de frumoase pe aici. glumi Noah, apropiindu-se de bruneta care îl privea la fel de fericită de revedere. Mă bucur să te văd, Nadya... a mai zis el, luând-o de mână și sărutându-i apoi buzele de care nu se mai putea sătura...

— Și? Nu mă îmbrățișezi, nu mă săruți, nimic, nimic? îl întrebă Lindsay pe Logan, apropiindu-se de el, astfel încât să fie auzită numai de el.

Îl privea provocator, îi vorbea pe un ton insinuant, însă inima îi bătea de parcă ar fi alergat la un maraton, așa cum i se întâmpla de fiecare dată în preajma lui. Deși în sinea ei, Lindsay recunoștea că sunt atrăgători toți cei trei frați care în acel moment nu aveau tricourile pe ei, nu putea nega către cine se îndrepta privirea ei. Cel

mai mare dintre frații Connor o făcea să trăiască stări absolut contradictorii, pe care nu și le putea explica sau controla.

— Noi, spre deosebire de ei, nu suntem împreună. Nu formăm un cuplu, Lindsay... în răspuns Logan, privind-o cu o duritate aparentă. Dar asta nu înseamnă că nu e un lucru bun că ești aici... Ești bine? o întrebă, împlânzindu-și tonul vocii.

— Dacă mă mai întrebi asta fie și o singură dată...
— Ce-ai să faci?
— Nu știu... dar e enervant să mă tot întrebi. Sunt în viață, nu am arsuri pe corp, dacă vrei pot să-ți arăt...

— Cred că mai bine beau din apa pe care mi-ai adus-o... îi zise el, luându-i sticla din mână.

— Doar nu ți-e cald, Logan... spuse ea, simțindu-și buzele uscate în timp ce el bea apă. Până și în clipa aceea, Logan i se părea mai mult decât apetisant. Cum era posibil ca un bărbat s-o facă să simtă așa? Făcea un lucru atât de simplu și de obișnuit. Totuși... își împreună brațele, pentru a rezista tentației de a-l îmbrățișa.

Câteva clipe mai târziu, Lindsay plecă de lângă el, fiind strigată de Abby, care avea nevoie de ajutor la împărțirea mâncării și băuturii reci celor care luau o pauză binemeritată. Erau așezați cu toții pe niște scaune pliante, în jurul unei măsuțe de plastic.

— Mulțumesc, mamă, pentru tot, spuse Logan îmbrățișând-o, moment în care privirea i se intersectă cu a roșcatei.

— Cu plăcere, dragul meu. Aveați nevoie de o pauză... dar și să vă vedeți iubitele... mă așteaptă frații tăi, adică... se corectă Abby, observând venirea fiului său mai mare.

— E bine că lucrările evoluează, vorbi Logan, concentrându-se apoi asupra mâncării.

— Așa e, dragul meu. În scurt timp, barul va fi gata, iar tu, adică voi doi, veți fi din nou în vâzdoale teighelei, servind clienți. Nu e minunat? Ai să renunți la visul tău, Logan.

— Ai dreptate, mamă. În curând, totul va reveni la normal, remarcă el, pe un ton încrezător.

— Fetelor, plecăm? Știu că e greu, dar trebuie să-i lăsăm pe acești frumoși și harnici să termine ce-au început, astfel încât să celebrăm inaugurarea barului cât mai repede.

— Da, imediat, numai să duc astea de aici, răspuns Lindsay, luând niște șervețele pe care le aruncă la coșul din apropiere.

— Ai fost la medic?
Vocea lui Logan o făcu să tresară. Nu se aștepta ca el să-i mai vorbească în ziua aceea, având în vedere atitudinea lui, mai mereu distantă.

— Da.
— Și ce a zis?
— Câtă curiozitate din partea ta! E cazul să mă simt măgulită?

— Întreb din politețe, Lindsay. Nu de altceva. Vreau să știu dacă mai poți să lucrezi alături de mine sau trebuie să caut pe altcineva... Mă interesează punctul de vedere al medicului.

— Și eu cu ce mă aleg? îl întrebă, privindu-l cu o căldură care putea topi chiar și un ghetar.

— Cu o conștiință împăcată, replică el zâmbind.

Aproape că regreta că a întrebat-o ceva la fond, chiar nu era treaba lui să se preocupe atât de mult de sănătatea ei. Lindsay nu reprezenta nimic pentru el.

— Știi, nu prea pun preț pe conștiință, Logan. Conștiința te oprește să obții ceea ce vrei cu adevărat... iar tu știi ce vreau... spuse ea, topită de zâmbetul lui irezistibil.

— Mda... se pare că te simți foarte bine. Ai redevenit Lindsay pe care o știam. Oare experiența prin care ai trecut nu te-a afectat deloc? Ai fost mai aproape de moarte ca oricând în incendiul ăla, Lindsay, iar tot ce poți să spui e că...

— Te vreau, Logan. E simplu. Faptul că am trecut prin ce am trecut nu mi-a schimbat părerea.

— Tu... Nu vorbești serios, Lindsay. Trebuie să lucrăm la comunicarea dintre noi, dacă vrem să ne înțelegem și să ajungem la un echilibru... spuse el, făcând un pas spre ea, aproape fără să realizeze.

— O, sunt de acord... cu siguranță vom lucra la asta...

Își puse mâinile pe pieptul lui, mângâindu-l, în timp ce se pierdea în privirea lui întunecată. Apoi plecă de lângă el, străduindu-se din răspuțeri să nu privească în urmă, sperând în sinea ei că i-a amestecat simțurile măcar pentru câteva secunde.

Logan se întoarse la ceilalți, încercând să ignore furtuna de emoții și dorințe pe care roșcata

...sărit-o în fiecare fibră din corp. Trebuia să se concentreze pe ceva mult mai important decât pe aceste ispititoare și dominatoare, cea mai obișnuită pe care a întâlnit-o vreodată. Cel mai rău era că nu știa cât mai putea să i se opună. Nicio femeie nu a mai încercat să i se strecoare sub aile și în inimă așa cum o făcea Lindsay.

În seara aceea, cu toții urmau să participe la inaugurarea sălii de dans a lui Jack.

— Ah! Nu știu cu ce mă îmbrac... de ce trebuie să am dilema asta de fiecare dată?

— O, dar nu ești singura, Jessica. Și eu simt la fel, iar Nadya cred că e de acord cu noi. Oricum, vreau să port ceva care să-l surprindă pe Logan. Abia aștept momentul în care frumosul meu nu mă va mai putea refuza, zise Lindsay, privindu-și visătoare prietenele care îi erau ca niște surori, atât de mult le iubea. În fond, erau totul pentru ea.

— Și eu sunt puțin indecisă, dar până la urmă cu siguranță vom găsi ceva care să ne placă, conchise Nadya, privind zâmbitoare la rochiile colorate și lejere de pe manechinele din magazine.

— Deci, Logan e frumosul tău? Îți place, așa e? Logan e un bărbat foarte frumos, de acord, dar eu sunt de-a dreptul topită după Jack, așa că...

— Știm asta, Jessica, ne-ai mai spus-o, și tot ne place să auzim... Apropo, nu ne-ai spus dacă tu și Jack... știi tu...

— Nu-mi distrage atenția, Lindsay... eu te-am întrebat prima dată îți place Logan, îi zise Jessica, roșind și zâmbind.

— Așa e, ai dreptate. Ei bine, cred că sunt curioasă în legătură cu el. E misterios, seducător și are un zâmbet amețitor... sunt lucruri obșnuite, nu e mare lucru...

— După felul în care vorbești despre el, dar și după cum îți strălucesc ochii în clipa asta am impresia că e ceva mai mult decât o simplă curiozitate, dragă Lindsay... Recunoaște, ești sub vraja lui Logan...

— Serios... Nu e ca și cum ar fi vreun vrăjitor... Da, îmi place, dar atât. Oricum, el nu e interesat, așa că... Iar tu Nadya, ce zâmbești așa? Mai bine mi-ai lua apărarea, asta dacă nu cumva ți-e gândul la Noah, cel care te face să zâmbești tot mai mult...

— Te descurci și singură cu asta, Lindsay... Ai totul sub control, ca de obicei... Și îți dau dreptate, mă gândeam la Noah. De ce n-aș face-o? E atât de... bine, și frații lui sunt, dar el e alesul meu...

— Asta e foarte bine, Nadya. Uf, ce ne-au făcut frații Connor? interveni Jessica.

— Așa e...

— Mda... și tu, domnișorico, nu mi-ai răspuns la întrebare, dar, după felul în care te-ai înroșit, nu pot să deduc decât un singur lucru. Vreau totul, cu lux de amănunte... Ce ți-a spus când a descoperit că tu chiar ești începătoare în domeniul ăsta? vru să afle Lindsay.

— Nici să nu te gândești, dragă Lindsay... E de ajuns că mă chinul cu întrebările, nu mai trebuie să și răspund la ele...

— O, draga mea Jessica! Deci tu și Jack... îi zise Nadya zâmbitoare, îmbrățișând-o.

— Da... dar gata cu asta... trebuie să probăm... dar gata cu asta... trebuie să probăm... dar gata cu asta... trebuie să probăm...

— Oare un lucru vreau să știu: Jack s-a purtat cum cu tine, nu? o întrebă Nadya, privind-o pe Lindsay.

— Jack e minunat... Nu pot să cred... ai obținut mai multe de la el decât mine, îi zise Lindsay Nadyei, făcând pe nedrept.

— Trebuie să știi cum să întrebi, dragă Lindsay... replică Nadya, zâmbitoare. Cele trei femei intrară în cabinele de probă. În scurt timp, ieșiră în noile ținute.

— Rochia asta e superbă, spuse Jessica, admirându-se. Rochia roșie cu bretele în x, de lungime medie, îi venea foarte bine.

— Așa e, dar uită-te și la Nadya. Culoarea maro te prinde de minune, rosti Lindsay.

— Sunt de acord. Nadya, ești foarte frumoasă... aprobă Jessica.

— Vă mulțumesc amândurora, dar și voi arătați superb, iar asta e foarte bine. Lindsay, de ce ai ales, totuși, să poți negru? Întreb din curiozitate...

— Fiindcă se asortează cu privirea întunecată de dorință a lui Logan atunci când se uită la mine.

— Ai observat tu asta? întrebă Jessica.

— Da, de ce, ai observat și tu?

— Nu... L-am văzut cum se uită la tine, Lindsay. Aș putea spune că și el te dorește la fel de mult.

- Ești sigură?
Lindsay tremură de fericire.
— La fel de sigură ca tine.

Două ore mai târziu, Jessica se privea în oglinda din camera ei, când auzit vocea mamei sale:

- Jessica! Haide mai repede, a venit Jack.
Nu-l lăsa să aștepte...
— Vin!

Își aranjă o șuviță rebelă. Numai gândul că îl va vedea din nou o bucura foarte mult. Își dorea atât de mult să trăiască ceea ce trăia acum, încât i se părea incredibil, dar frumos...

Coborând scările care duceau spre sufragerie, își îndreptă privirea spre bărbatul pe care îl iubea încă de când l-a cunoscut. Jack arăta minunat în costumul elegant, negru. Avea părul prins, ca de obicei, iar cerceul din ureche strălucea, făcându-l să pară și mai atrăgător. Jessica îl sărută ușor, reținându-se din cauză că era de față mama ei.

— Bună, Jessie. Ești gata? o întrebă, admirând-o, încercând să se concentreze, deși și-ar fi dorit mult mai mult decât un sărut în acele momente.

Fiindcă era imposibil să dea curs gândurilor care îi treceau prin minte, o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei. Se simțea norocos să aibă lângă el o femeie atât de frumoasă și ademenitoare ca Jessica. Jessie a lui... Ideea asta îi intrase tot mai mult în minte în ultime vreme...

— Da, sunt gata. Trebuie să mergem, nu-i lăsa pe ceilalți să aștepte...
— Distracție plăcută, dragilor. Jack, să-i lăsați pe ceilalți din partea mea, spuse Rebecca, privind la vederea celor doi tineri.
— Era atât de frumoși, încât îi aduceau aminte de tatăl Jessica, care nu mai era printre vii de ceva ani.

— Ești frumoasă, Jessie, spuse Jack, privind-o să urce în mașină.
— Mulțumesc, Jack. Mă bucur că, în sfârșit, îți revădăm visul de a avea propria sală de dans.

— Te căsătorești alături de cei care te iubesc...
— Iar eu mă bucur că ești alături de mine în viața asta, dar numai tu nu mă poți iubi, Jessie. Și bine...

— Desigur... Mă refeream la familia ta. Eu te iubesc doar ca pe un prieten...
Deocamdată, numai în modul acela putea să-i spună cele două cuvinte și era curioasă de reacția lui.

— Foarte bine, Jessie. Nu vreau să suferi din cauza mea. Iar dacă vreodată mă voi purta urât cu tine, să nu eziți să mi-o spui.

O privi discret, observând sclipirea ciudată din ochi, însă aceasta dispăru imediat. Poate că doar i s-a părut.

— Poți să fii sigur, Jack. Dar să nu mai vorbim despre asta acum. E seara ta și nu trebuie să te gândești decât la fericirea ta.

Dacă vorbele ei au stârnit vreo reacție în interiorul lui, Jack nu și-a trădat-o. Era atât de neclintit în unele privințe... Jessica spera însă, ca

în timp, să-l facă să se răzgândească. Ar fi dat totuși ca el s-o iubească așa cum îl iubea ea. Răbdare, în spunea de fiecare dată, convinsă că nu va renunța niciodată la cel mai mare vis al ei: bărbatul la lângă ea.

Peste câteva minute, cei doi ajunseră la sala de dans, acolo unde erau prezenți cunoscuți de ai lui Jack, dar și frații lui, împreună cu Nadya și Lindsay.

Jessica intră prima în sală, cuprinsă de o fericire pe care își dorea s-o păstreze cât mai mult timp. Totul arăta minunat și strălucitor, datorită luminilor care erau plasate într-un mod potrivit. Mesele erau grupate de o parte și de alta a sălii, iar primii care i-au întâmpinat au fost Logan, Noah, Nadya și Lindsay.

După ce primiră urări din partea tuturor celor prezenți, Jessica și Jack se așezară la masă alături de cele mai importante persoane pentru ei: frații lui și prietenele ei.

— Ar trebui să dansăm, Jessie. Noi suntem cei care trebuie să dăm startul petrecerii... spuse el, luând-o de mână.

— Să dansăm atunci, aprobă ea, urmându-l pe ringul de dans.

L-ar fi urmat oriunde, numai să-i fie alături. Era atât de ușor să-l iubească, mai ales dacă se rătăcea în privirea lui dogoritoare. Dansau pe o melodie lentă, cum nu prea se întâmpla când își desfășurau programul de antrenament în sală. Atunci preferau melodii mult mai ritmate. În seara aceea se simțea ceva diferit, sau poate doar imaginația Jessica era de vină.

— Îți amintești când am mai dansat pe o melodie lentă ca asta, Jessie?

— Cum aș putea să nu-mi amintesc? îi zise ea strângându-l mai bine în brațe.

— E la fel ca atunci, Jessie: doar tu și eu... mă puteai cu atâtă frică și drag în brațele mele...

Jessica îl privi surprinsă. Cum putea să-și amintească toate astea și s-o citească așa, ca pe o carte? De ce îl vorbea astfel, dacă nu voia să-l iubească? Chiar nu bănuia ce furtună stârnește în inima ei? Nu putea să-și dea seama că îi frângea Jack o sărută, simțindu-i buzele pline și aroma feminină. Oare ce putere nebănuită avea Jessie a lui, încât îl făcea să fie tot mai dornic de ea? Își dorea s-o aibă din nou, să-i simtă tremurul corpului, dar și s-o audă strigându-i numele în momentele cele mai fierbinți. Gândul că îi aparținea îl făcea să se simtă puternic, invincibil chiar, lucru neobișnuit pentru el, iar faptul că în sală erau atâția bărbați cu ochii ațintiți asupra ei îl făcea să-și dorească să-i trimită pe toți afară, să-i scoată rochia și să facă dragoste cu ea din nou și din nou, până la epuizare.

În timp ce stăteau la masă, privind perechea care dansa, lui Noah îi veni o idee.

— Nadya, ai vrea să dansezi cu mine?

Rochia aceea albastră, asimetrică, venea în completarea frumuseții ei atât interioare, cât și exterioare. Avea de gând s-o facă să se simtă frumoasă, iubită și protejată, fiindcă merita acest

lucru. Voia să-i ofere siguranța și iubirea de care avea atâta nevoie. În inima lui, știa că și el are nevoie de ea.

— Da, Noah... îi răspunse, dându-i mâna și urmându-l pe ringul de dans.

Punându-și brațele în jurul său, Nadya simți că se află în locul potrivit, la pieptul bărbatului de la care spera să-i ofere numai lucruri frumoase.

— E atât de bine să te simt așa lângă mine... Mi-am dorit și îmi doresc acest lucru în continuare, îi zise Noah zâmbitor, mângâindu-i chipul.

— Și pentru mine e bine, Noah, mă simt minunat în brațele tale...

Privirea lui blândă și ademenitoare îi oferea liniștea de care avea nevoie.

— E bine să fii cu mine, bruneta mea frumoasă?

— Foarte bine... te plac foarte mult, Noah...

— Și eu la fel. Îmi doresc să te văd zâmbind cât mai des. Meriți să fii fericită, Nadya, îi zise el, mângâindu-i spatele cu degetele și oferindu-i fiori dulci femeii din brațele lui.

Lindsay îi privea cu drag pe cei patru, care dansau atât de frumos, dorindu-și să trăiască, la rândul ei, aceleași lucruri. O emoționau oameni care se iubeau cu adevărat. Oare era posibil să fie iubită cu adevărat vreodată, în ciuda temperamentului ei vulcanic? Putea iubirea să existe și pentru ea? Era cineva, în lumea aceea mare, care să vadă dincolo de masca pe care o purta? Exista vreo speranță și pentru ea? Privindu-l pe Logan, se gândea ce frumos ar fi dacă el ar reprezenta speranța la o viață plină de

iubire, așa cum și-a dorit dintotdeauna. Știa că putea să ofere totul pentru a fi iubită așa cum își dorea. Numai că el nu o voia. Nu pe ea. Acest lucru o contraria și o întrista foarte mult. Un bărbat ca Logan să se uite la una ca ea... era mai mult decât merita... mai ales dacă el i-ar cunoaște trecutul, în sufletul ei pentru totdeauna... Oare visurile ei urmau să dispară în noapte, asemenea unui fum trecător? Indiferent de situație, trebuia să renască din propria cenușă, așa cum a făcut-o de nenumărate ori. De câte ori îl privea pe Logan, i se frângea inima. Deși ea i-a mărturisit că îl voia, el nu reacționa așa cum s-ar fi așteptat ea. I se opunea, iar ea îl voia tot mai mult, mai presus de rațiune și conștiință.

— Lindsay!

— Da? spuse ea, auzind ca prin vis vocea lui Logan.

— Te-am strigat de câteva ori, dar nu m-ai auzit, erai pierdută în gânduri. Nu te simți bine? O întrebă, împreunându-și mâinile și studiind-o cu atenție.

O clipă i se păru că vede ceva straniu în privirea ei, însă roșcata își reveni repede.

— Ba da... chiar vrei să știi la ce mă gândeam?

— Mda... mai bine nu te întrebam...

— Relaxează-te, Logan, nu am de gând să te mănânc. Vreau doar să dansez cu tine...

— Nu cred că e o idee bună, Lindsay.

— De ce? Nu văd pe nimeni aici care să te revendice.

— Nu sunt un premiu, Lindsay.

— Nu, desigur că nu, scuze. Haide, Logan, să dansăm. Chiar ai de gând să mă refuzi și de data asta?

— Bine.

— Bine?

— Da.

Lindsay îl urmă pe Logan pe ringul de dans, surprinsă că nu o refuzase. Îl lăsă să-o cuprindă în brațe, dansând cu el pe ritmul melodiei. La finalul acesteia, începu o alta, mai lentă, care a făcut-o să se apropie și mai mult de el, punându-și brațele în jurul gâtului bărbatului care o fascina.

— Sunt atât de frumoși împreună...

— Cine? o întrebă Logan, ținându-și palmele pe talia ei.

— Frații tăi și iubitele lor, prietenele mele, îi răspunse ea zâmbindu-i, simțindu-se învăluită de privirea lui caldă, dar și de brațele lui puternice și blânde în același timp.

Nu se putea abține să nu se rătăcească în contemplarea lui. Era mai presus de puterile ei.

— Da, așa e. Se potrivesc foarte bine și arată grozav împreună... spuse el, concentrându-și din nou atenția asupra ei.

Nu ar fi putut să facă altfel: femeia din brațele lui era energie pură. Nu putea fi ignorată atât de ușor.

— Și tu, Logan, cu cine te-ai potrivi? Care e idealul tău feminin?

— Curiozitatea e a doua ta natură, nu-i așa, Lindsay?

— Recunosc. În anumite cazuri, devin extrem de curioasă...

— Ei bine, ca să-ți răspund la întrebare: știu că nu există femeia ideală, la fel cum nu există bărbatul ideal, dar cea care va dori să fie alături de mine va trebui să fie conștientă de anumite lucruri, precum și de faptul că sunt doar un simplu bărbat și, prin urmare, nu sunt perfect...

— Cred că vrei o femeie supusă și care să nu aibă posibilitatea să-și exprime dorințele, nu-i așa?

— Asta e o concluzie exagerată, dar, oricum, eu nu trebuie să fiu obiectul curiozității tale, Lindsay.

— În ceea ce mă privește, nu aș putea să fiu un simplu obiect de decor în viața unui bărbat.

— Nici nu ai putea fi, Lindsay. Ești o femeie dominatoare, cu voință proprie, iar asta e foarte bine, câtă vreme nu pretinzi ca bărbatul de lângă tine să fie doar un obiect decorativ. Cu alte cuvinte, ce ție nu-ți place...

— De ce, Logan?

— De ce, ce anume?

— De ce e atât de greu ca cineva să ajungă la tine?

— Ești chiar lângă mine, Lindsay... spuse el, zâmbind, conștientizând puterea pe care roșcata o avea asupra lui.

Nu-i venea să creadă: flirta cu ea, lucru pe care nu ar fi trebuit să-l facă, doar era angajata lui. În plus, i se părea prea tânără și prea răzvrătită ca să simtă anumite lucruri pentru ea, lucruri care nu ținneau nici de rațiune, nici de logică. Asta i se întâmpla de fiecare dată când se apropia de ea:

nu mai putea fi rațional, în ciuda indifferenței pe care încerca să și-o impună.

— Știi că nu mă refer la asta, Logan, ci la inima ta...

— Iar tu știi deja răspunsul la întrebarea asta, Lindsay... Cred că s-a terminat melodia, putem să revenim la locurile noastre.

— Ce e, nu îți place să te distrezi? De fapt, e-n regulă, dacă tu nu vrei să dansezi cu mine, pot să caut pe cineva care vrea. E timpul să renunț la curiozitate în ceea ce te privește, Logan... Imi pare rău că te-am deranjat atât de mult. Relațiile între noi vor continua să fie strict profesionale, adică exact așa cum au fost și până acum... Scuză-mă, trebuie să găsesc pe cineva dispus să cedeze farmecelor mele... Tu ești o cauză pierdută, Logan. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama de asta... Îi zise ea zâmbindu-i seducător, observând pentru câteva secunde surprinderea de pe chipul lui.

— Ce schimbare... Ești liberă să faci ce vrei, Lindsay. Îți doresc seară frumoasă!

Odată așezat la masă, Logan sorbi din băutura pe care o avea în pahar, simțind cum îi arde gâtul.

Lindsay își luă la revedere de la prietenele ei. Trebuia să plece de acolo cât mai repede. Sentimentul de furie era mai mult decât putea suporta, însă mai trebuia să facă un lucru înainte. Se îndreptă spre Logan, simțindu-se ușor încordată. Trebuia să-și ia geanta, altfel nu ar fi revenit acolo, fiind nevoită să citească o oarecare satisfacție în privirea lui.

— Ce s-a întâmplat, ai uitat ceva? o întrebă, privind-o cu amuzament.

— Da, Pa, Logan!

— Ce e, pleci deja? Parcă aveai alte planuri... Îi zise el pe un ton voit inocent, ridicându-se în picioare și venind lângă ea. Dacă nu te descurci, pot să-ți prezint chiar eu câțiva prieteni de-ai fratelui meu. Sunt sigur că ai găsi pe cineva care să-ți placă.

— Nu, mulțumesc. Mi-am schimbat planurile... Trebuie să plec.

— Te grăbești undeva? Te pot duce eu, dacă vrei...

— Nu vreau decât să mă lași în pace. De ce trebuie să fii atât de drăguț tocmai acum?

— Nu sunt drăguț, încerc să te ajut...

— Ba da, ești, Logan, și nu am nevoie de asta și nici de tine. Din partea mea, poți să faci ce vrei.

Ar fi vrut să ia un taxi, însă în stație nu era niciunul, spre iritarea ei crescândă. Cum s-a putut înșela atât de mult în privința lui Logan? La un moment dat, chiar a avut impresia că... Cât de naivă putea fi uneori... De fiecare dată mai fi întâmplat asta în trecut... De fiecare dată își promitea că nu va repeta greșeala de a avea încredere în altcineva în afară de ea însăși, însă pentru a mia oară i se întâmpla același lucru. Ce era în neregulă cu ea, de nu putea să se bucure de viață? Ce făcea greșit, de era respinsă de cei din jurul ei? Oare prin câte mai trebuia să treacă până să-și găsească liniștea? Cine putea s-o accepte exact așa cum era, fără falsități, fără inutilități.

fără măști? Era ca și cum purta un stigmat care o urmărea peste tot, orice ar fi făcut. Porni pe jos spre casă, fără să audă că era strigată. Era mult prea concentrată la propriul strigăt mut de apăsare care venea din inima ei, pentru a mai auzi altceva. Se afla din nou într-unul din acele momente de singurătate absolută și de izolare, lucru care o consuma pe interior.

— Lindsay, oprește-te!

Auzind vocea lui Logan, se răsuci spre el, privindu-l cu toată furia pe care o simțea.

— Ce e, Logan? Ce mai vrei? Am înțeles mesajul, e-n regulă. Nu mă vrei, foarte bine. E timpul să trec peste asta. Lasă-mă singură, sunt obișnuită.

Își văzu de drum. Avea inima frântă din nou, iar tensiunea interioară era de nesuportat. Nu voia decât să ajungă acasă și să doarmă, să uite de tot ceea ce o durea.

— Nu poți să mergi în starea asta singură acasă, Lindsay, spuse el hotărât, urmând-o.

— Ba da, pot... Nu trebuie să te simți obligat să mă conduci, Logan. O dată în viață poți să nu te mai comporți ca un cavaler. Nu voi spune nimănui... îi spuse, închizând ochii, pentru a-și ascunde lacrimile.

— Lindsay, stai! Logan o prinse de mână și o întoarse spre el. Tremuri. Ce-ai pățit?

— Nimic, îi zise ea, deschizând ochii, tușind ușor pentru a-și dregi glasul.

Nu putea să fie vulnerabilă în fața lui. Nu-l putea lăsa s-o vadă așa.

— E ceva cu tine, Lindsay. Ce se întâmplă?

— Să nu îndrăznești să te prefaci că-ți pasă.

— Înțeleg, eu nu sunt nimic pentru tine...

— Vreau să merg acasă, cât mai departe posibil de tine. În sfârșit, ai scăpat de o femeie atât de deranjantă ca mine, ar trebui să fii mulțumit... De acum înainte, ne vom vedea în timpul programului de la bar, atunci când va fi gata. Nu va trebui să mă suporti mai mult de atât.

— Nu trebuie să reacționezi așa, Lindsay. Prin atitudinea mea față de tine nu am vrut să te simți jignită, ci doar să pun distanță între noi.

— Nu mă simt în niciun fel, Logan. Nu e ca și când aș avea vreo boală contagioasă. Vezi, ești încă în viață, chiar dacă te ating...

— Nu e vorba de asta, Lindsay... Logan tresări ușor la atingerea ei. Oare cât se mai putea convinge că ea nu-i stârnea niciun sentiment?

— Dar despre ce? Sunt chiar atât de indezirabilă, încât nici nu poți concepe să fii cu o femeie ca mine?

— Nu, nu e asta. Ți-am spus mai demult: atunci când decid să fii cu cineva, vreau să știu mai multe despre femeia respectivă...

— Iar eu nu sunt dispusă să dau explicații... Asta e problema, nu? Dacă ai ști mai multe despre mine, ți-ai permite să mă dorești?

— Nu sunt din piatră, Lindsay... spuse el, privind-o cu o dorință abia reținută.

— Nici nu trebuie să fii... Mă dorești chiar și în clipa asta, nu-i așa? Nu mă minți, ochii tăi îmi transmit asta... Mă dorești și asta te sperie. E contrar regulilor tale...

— Lindsay... Știi că nu pot să fac asta... Și știu ce vreau de la tine... Îi zise el, luându-i mâna de pe chipul lui.

— Pentru prima dată, pot să văd cum te lupți cu tine însuși, Logan, și sinceră să fiu, îmi place. Vreau să mă vrei mai mult decât orice altceva pe lumea asta... chiar dacă sunt aproape o necunoscută pentru tine, fiindcă asta mi se întâmplă mie cu tine... nu e nimeni în măsură să judece dacă e bine sau rău. Doar noi putem decide ... încetează să lupți împotriva mea, Logan, dar și împotriva ta. Chiar dacă aș fi cea mai rea persoană din lume, ceva tot te-ar face să mă dorești, ești conștient de asta?

— Haide, Lindsay, e timpul să mergi acasă, îi spuse el, eliberându-i mâna dintr-a lui.

Mergea alături de ea, gândindu-se în liniște la vorbele ei. Lindsay îi ascultă îndemnul. Mergea grăbită, chiar dacă o dureau picioarele din cauza tocurilor.

În scurt timp, ajunseră la apartamentul ei. Ea intră și lăsă ușa deschisă, invitându-l astfel fără cuvinte să intre. Se așeză pe canapea, știind că trebuie să fie mai curajoasă ca oricând dacă vrea să aibă o șansă cu el. Logan se așeză lângă ea.

— Lindsay... am nevoie să fii sinceră cu mine... cred că amândoi avem nevoie de asta...

— Știu, dar mi-e teamă că, odată ce voi fi sinceră cu tine, vei considera că nu mă încadrez

în standardele tale și voi pierde până și fărâma de dorință pe care o văd acum în privirea ta...

— Tocmai mi-ai demonstrat că standardele, regulile și principiile nu funcționează atunci când îți dorești ceva... Lucrurile sunt simple: tu știi povestea mea, nu vreau decât s-o aflu și eu pe a ta.

— N-o să-ți placă ce vei auzi, Logan. Să nu spui că nu te-am avertizat...

— Nu e vorba de plăcut sau nu. E despre tine și atât. Îmi place să știu cât mai multe despre o femeie atunci când urmează s-o am...

— Deci... tu vrei să...

Lindsay ridică ochii spre el, privindu-l fascinat.

— Am zis ce am avut de zis, Lindsay. E rândul tău acum...

— Cum aș putea să-ți spun mai multe despre mine, când nici eu nu știu?

— Ce vrei să spui?

Lindsay părea sfâșiată de adevărul ei, iar durerea i se putea citi pe chipul mai mult decât trist, lucru care îl nedumerea pe Logan. Nu o mai văzuse în starea aceea până atunci. Era pe cale să afle motivul pentru care a văzut ceva fragil în privirea ei încă de când a cunoscut-o.

— Vreau să spun că eu nu am crescut într-o familie iubitoare ca a ta. Cel puțin, tu ai avut-o pe mama ta alături. Eu nu pot să spun același lucru despre cei care m-au făcut... Sunt lucruri dureroase pentru mine. Ești primul în fața căruia îmi deschid inima astfel... nu știu cum vei reacționa la toate astea, dar am ajuns prea departe ca să mă oprești acum.

— Nu te gândi la nimic altceva în afară de a-ți elibera inima de povara pe care cu siguranță ai purtat-o atâta timp... îi spuse el, mângâindu-l chipul, înduioșat de lucrurile pe care le auzea.

— Știi, Logan, tu ți-ai cunoscut părinți. Așa cum erau, cum sunt, dar i-ai cunoscut. Eu, nu. Adică, m-au abandonat. Am crescut până la vârsta de optsprezece ani într-un orfelinat. Am trăit toată viața plină de întrebări, de regrete și cu ideea că nu am fost dorită. Am ajuns chiar să cred că sunt o ființă groaznică, de care nu are nevoie nimeni. Nu știu nici în prezent cine sunt cei care mi-au dat viață și m-au lăsat ca pe un obiect inutil într-un spital. Nu simt pentru ei decât dispreț. Nu e nevoie să-ți spun ce a însemnat viața într-un orfelinat, e prea trist. De fiecare dată când o familie venea să vadă un copil în vederea adopției, eram adunați toți într-o sală, ca la expoziție, și fiecare dintre noi spera să fie cel ales. Am fost aleasă, ca să spun așa, doar o dată, moment în care am ajuns la o familie care m-a dezamăgit și de la care am fugit înapoi la orfelinat, după o săptămână. Motivul: o tentativă de abuz fizic asupra mea din partea celui care trebuia să-mi fie tată adoptiv. Desigur, abuzul e foarte des întâlnit în zilele noastre, dar atât de dureros pentru cei care au neșansa să-l trăiască. Te schimbă, Logan. Îți diminuează încrederea în oameni, în cei care ar trebui să ofere numai lucruri frumoase celor din jur. Te face să-ți fie teamă să-ți deschizi inima, dar și să preferi singurătatea în locul oamenilor, în general. Nu am avut prieteni în anii aceia... am crescut cu ideea că singura pe care

pot conta sunt eu însămi. M-am concentrat însă asupra studiului, conștientizând că era singura opțiune cu ajutorul căreia puteam avea o șansă să evoluez, să scap din mediul acela oribil și lipsit de afecțiune. Am avut parte de lipsuri atât materiale, cât și emoționale, afective. O viață absolut banală și lipsită de importanță, exact ca mine, ar putea spune unii... În fine, când am împlinit optsprezece ani, am fost dată afară de la orfelinat, o practică obișnuită, de altfel, pentru toți cei în cauză... Am dormit pe stradă câteva nopți, iar ziua îmi căutam un loc de muncă și mergeam și la școală, având norocul să beneficiaz de o bursă de studii pe care am obținut-o în urma rezultatelor foarte bune pe care le-am avut în liceu, rezultate care mi-au permis să studiez gratuit la facultate. Acolo le-am întâlnesc pe Jessica și pe Nadya, prietenele dragi ale sufletului meu. Odată ce ne-am împrietenit, am locuit împreună toate trei în perioada studiilor și ne-am înțeles foarte bine. Fetele astea au fost și sunt o bucurie enormă în viața mea și înseamnă foarte mult pentru mine. Se spune că nu-ți poți alege familia, însă în cazul meu, familia mea sunt ele. Jessica și Nadya mi-au oferit tot sprijinul lor și mi-au arătat că mai există și oameni buni pe lume. M-au învățat ce înseamnă o prietenie adevărată și mi-au fost alături mereu. Sunt convinsă că așa va fi în continuare. Odată cu terminarea studiilor, eu și Nadya am însoțit-o pe Jessica aici, acasă, fiindcă oricum nu aveam o opțiune mai bună și ne doream să rămânem cât mai aproape una de alta. Așa am ajuns să mă angajez la barul tău, să te cunosc și

să-mi doresc să obțin stabilitatea mult visată... și, desigur să mă atașez de tine și să te doresc... un singur lucru te rog, Logan: nu vreau mila ta, nu asta îmi doresc de la tine. Ți-am povestit toate astea fiindcă pur și simplu e singura cale prin care pot să ajung în patul tău și, eventual, la inima ta... Poate îți par excesiv de sinceră, dar asta sunt eu și asta e povestea mea. Nu e una perfectă și nici eu nu sunt, dar într-o lume care de multe ori mimează sinceritatea, eu aleg să spun ce am de zis, fără ocolișuri, sau cel puțin încerc... Poate nu sunt demnă de tine, dar, în ciuda oricărui lucru, te vreau, Logan. Asta e tot ce știu... Iar acum, decât să aud de la tine fie și vreun singur cuvânt de critică sau de compătimire, te invit să pleci și să uiți că ai auzit toate astea. Dacă nu mă mai vrei nici măcar ca barmaniță în barul tău, înțeleg... Numai să nu mi spui ceva care să mă doară, Logan. Nu vreau să fiu nevoită să suport așa ceva și din partea ta...

Lui Lindsay i se puse un nod în gât. Tensiunea pe care o simțea era de nesuportat. Nu știa la ce anume să se aștepte de la el. Logan era prea mult și prea bun pentru ea, iar ea nu merita un astfel de bărbat.

— Ce faci? l-a întrebat Lindsay, simțind brațele lui în jurul corpului ei, înconjurând-o cu blândețe.

— Nu plec și nu vreau să fac sau să spun ceva care să te doară, Lindsay... Ai suferit destul, prea mult, nu vreau să fiu și eu un motiv de suferință... îi șopti el, privind-o într-un fel în care nu o mai făcuse până atunci.

O lipi de pieptul lui puternic, ascunzându-și ochii umezi de privirea ei. Roșcata trecuse prin atâtea lucruri triste, încât era incredibilă forța pe care o găsisese în interiorul ei pentru a renaște din propria suferință. Desigur, o contribuție enormă au avut-o Jessica și Nadya, dar totul a început din dorința ei de depășire a limitelor.

Lindsay se lăsă lipită de pieptul lui. Începu să plângă, lăsând la o parte stânjeneala. Plângea și se elibera astfel de suferința ei. Nu știa ce va face Logan în continuare, dar măcar pentru faptul că a ascultat-o fără s-o judece îi era recunoscătoare. La un moment dat, îndrăzni să-l privească. Era atât de bine în brațele lui... ca și cum, acolo, găsea protecția de care avea nevoie; iar el era frumos, atât de frumos, încât o umplea de sentimente unice și speciale... Își lipi buzele de ale lui, simțind o nevoie mai mult decât fizică de el.

Felul în care Logan îi răspunse la sărut nu avea de-a face numai cu dorința pur fizică pentru ea. Amândoi simțeau că ceva îi unea într-un mod mai puternic decât atracția... La un moment dat, el se desprinsese cu greu de ea, mângâindu-i obrazul cu o tandrețe care îi surprindea pe amândoi.

— Când vom face dragoste, cât de curând, nu vreau ca nimic din trecutul tău să stea între noi. Când vei fi a mea, vei fi fericită, Lindsay, și ți-o vei dori din toată inima, nu va fi doar o nevoie de alinare, ca aceea pe care o simți acum. Nu voi mai vedea nicio umbră în ochii tăi frumoși... Voi face ca umbrele să dispară... îi promise el hotărât.

Se simțea pierdut și totuși liber sărutând-o, iar asta îl nedumerea. Niciodată nu mai simțise

astfel. Nicio altă femeie nu l-a făcut să simtă starea de confuzie pe care o trăia în preajma ei. Roșcata avea o putere inexplicabilă asupra lui, iar el, pentru prima dată în viață, nu mai putea și nu mai voia să lupte cu ceea ce simțea.

— Dar...

— Nu am spus că plec, Lindsay, îi zise el zâmbitor, redându-i și ei zâmbetul.

O luă apoi în brațe, ducând-o în dormitor. O întinse pe pat, se așeză și el, strângând-o apoi la pieptul lui. Adormiră astfel împreună.

Între timp, la terminarea petrecerii, Jessica plecă să-l caute pe Jack. Se opri deodată în fața ușii, auzindu-l cântând la chitară, dar și cu vocea. Pe lângă că dansa, cânta minunat, iar ea nu știuse acest lucru până atunci. Vocea lui îi mângăia inima în feluri în care numai el putea s-o facă, iar pasiunea cu care cânta o înduioșa.

— Jack, e minunat! De ce nu mi-ai spus că știi să cânti atât de frumos? Îl întrebă, deschizând ușa și intrând în sală.

— Jessica! N-am știut că ești acolo... Să nu mai faci asta, să nu mai ascuți pe la uși, bine? Îi zise el surprins, încruntându-se.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, dar te căutam ca să mergem acasă și am auzit cum cântai. E pur și simplu minunat, îmi place foarte mult. Ar trebui să faci asta și în spectacolele viitoare, publicul te-ar adora, să știi...

Jack părea supărat, iar ea nu înțelegea de ce. Nici măcar nu i-a mai spus Jessie... Ceva se întâmpla cu el. Îi limita accesul la inima lui.

— Nu mai spune asta. Nu voi face așa ceva niciodată. Ceea ce am făcut mai devreme nu e pentru public, ci pentru mine. În plus, nu sunt talentat la treaba asta, dar tu privești lucrurile într-un mod subiectiv, fiindcă ești iubita mea. Te rog cât pot de frumos să nu mai insiști pe tema asta. Uită că m-ai auzit cântând, bine? Îi zise el, punând chitara în cutie și încuind-o în dulap.

— Dar, Jack, chiar ești talentat și nu spun asta doar fiindcă sunt iubita ta. Înainte de orice altceva, sunt prietena ta cea mai bună și nu te-aș minți. De ce te deranjează faptul că te-am auzit cântând?

— De ajuns, Jessica! Nu mai discut despre asta. Nu mă vei face să mă răzgândesc. Fiecare om are secretele lui, iar acesta e al meu. Partea asta din mine nu e importantă, înțelegi?

— Nu, Jack. Fiecare parte din tine e importantă, iar pasiunea din vocea ta mi-a transmis mai multe decât ceea ce faci acum. Totuși, nu am vrut să te deranjez. Se pare că voi pleca singură spre casă. Noapte bună, Jack... Îi zise ea cu vocea tremurândă.

Atitudinea lui o rănea și nu avea de gând să-l lase să vadă asta.

— Nu pleci singură, spuse el, prinzând-o de mână și oprind-o.

— De ce nu? Sunt capabilă să ajung singură acasă...

— Jessie... așteaptă. Te-ai supărat pe mine, o simt, dar trebuie să înțelegi că eu decid în legătură cu viața mea, bine? Eu nu mă amestec în deciziile tale, iar tu faci același lucru. E simplu...

— Desigur, Jack. Nu e ca și cum am avea o relație reală...

— Nu e vorba despre asta. Am nevoie să simt independența mea nu e afectată de o femeie, oricât de dulce și specială ar fi ea, în cazul asta fiind vorba despre tine.

— Nu vreau să te simți îngrădit de mine, Jack...

— Nici eu... dar îmi place să-mi fii alături, să nu ai nicio îndoială în privința asta, bine?

Jack o mângâie pe față. Simți nevoia s-o liniștească și s-o împace, lucru care îl surprindea.

— Haide, Jessie, nu-mi place să te văd așa. Niciodată nu mi-a plăcut să te știu supărată pe mine, adăugă el, îmbrățișând-o.

Deși era atât de mică și de firavă, i se potrivea de minune în brațe, iar constatarea aceea îl luă prin surprindere din nou. Era ca și cum Jessie umplea golul din inima lui. Se desprinsese de ea, știind cât de periculos era pentru liniștea lui să gândească astfel despre ea. De acord, îi oferea trupul lui, însă asta nu însemna că trebuie să-i dăruiască mai mult...

— Vreau să știu de ce, Jack... de ce refuzi să arăți oamenilor întregul tău?

— Poate într-o zi îți voi spune, dar asta doar dacă vei fi fată cuminte... îi zise el zâmbindu-i, încercând să facă să dispară durerea din privirea ei.

— Dar sunt... of, Jack... tu și glumele tale... atât mai reuși să spună, căci el îi acoperi gura cu un sărut răscolitor și-și plimbă mâinile pe corpul ei, amintindu-i ce delicii puteau să-i ofere.

Jack se desprinsese de ea numai pentru a-i transmite ceea ce voia:

— Te doresc din nou, Jessie, știi asta? — Cred... dar nu putem aici... nu e un loc potrivit... îi răspunse, privindu-l îmbujorată.

— Nu există așa ceva, Jessie... nu ai idee de câte ori mi-am dorit să te am așa, aici... Te voi face să renunți la fiecare inhibiție pe care o ai. Te voi convinge să guști din plin plăcerea pe care ți-o pot oferi, oriunde și oricând. Pentru mine cel mai important e să te am, nu contează locul și momentul... Haide, Jessie, scoate-ți rochia... i-a cerut el, privind-o admirativ și zâmbitor.

Jessica se supuse, conștientă de modul în care o privea. Își scoase rochia, lăsând-o să alunece pe trupul ei, trup care era infometat și însetat de Jack, nu putea nega asta. Dacă ar fi încercat să nege, ar fi fost ca și cum ar fi încetat să mai fie sinceră cu ea însăși.

— Ești atât de frumoasă, Jessie... spuse el, privind-o în întregime, ascunsă doar de lenjeria intimă roșie care îi stârnea simțurile. Mă bucur că ai fost alături de mine și în noaptea asta, frumoaso...

— Nu puteam să nu fiu, Jack...

Jessica își puse mâinile pe pieptul lui și îl sărută. El o îmbrățișă, răspunzându-i cu aceeași pasiune la sărut. Numai privind-o simțea că o dorește. Atingând-o, voia tot mai mult, realiza el, atingându-i formele care îl aprindeau, cuprinzându-i sânii în palme, mângâindu-i și sărutându-i, simțind că nu se mai sătura de ea...

Îi scoase sutienul, lăsându-l să cadă lângă ei, gustându-i apoi sânii, în timp ce își plimba mâinile

pe trupul ei. Simțea cum Jessica îi desfăcea nasturii
cămășii, ajutându-l să scape de ea. Câteva minute
mai târziu, rămase gol în fața ei, scoțându-i și
ultima piesă de lenjerie. Făcu apoi dragoste cu ea,
chiar acolo, pe saltea, în sala de dans, savurând-o
încet, făcând-o să simtă cât de minunat putea să
fie să primească și să dăruiască în același timp...
Mai târziu, o duse acasă la el, în camera lui, și făcu
din nou dragoste cu ea până la epuizare, fascinat
de ceea ce simțea alături de ea.

Între timp, Noah o conduse pe Nadya la
apartamentul ei, bucurându-se de compania ei
atât de inocentă și de feminină în același timp.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, Noah. Ești
foarte drăguț, ca de obicei de altfel.

— Plăcerea e a mea, Nadya, știi asta.
Apropo, ți-am spus cât de mult îmi place cum îți
stă în rochia asta? o întrebă, venind lângă ea și
îmbrățișându-o.

— Cred că da... Dar și tu arăți foarte bine
și știi asta. Ești foarte frumos, Noah și îmi place
foarte mult...

— Și tu mie, Nadya... îi zise el, sărutând-o
ușor, amăgindu-se că era de ajuns numai atât.
Gustându-i buzele pline și mângâindu-i spatele,
Noah realiza că nu e deloc de ajuns. O voia în
întregime și simțea că nu s-ar satura...

— Nu ți-e sete, Noah? îl întrebă,
desprinzându-se încet de el, privindu-l cu drag,
dar și cu o ușoară neliniște.

Vedea în privirea lui dorința pentru ea, iar
asta o făcea să se teamă puțin.

— De fapt, nu mi-e sete, dar mi-e foarte foame.
De tine, Nadya... spuse el, luând-o de mână. Ar fi
prea mult pentru tine să facem dragoste acum?

— Nu știu... nu mă așteptam la asta, nu acum,
oricum... i-a răspuns ea, conștientă de faptul că îi
era atât de greu să-i reziste...

— Ce ai spune dacă am încerca? i-a propus
el, privind-o cu drag.

— Dacă vrei...

— Doar dacă vrei și tu, bruneta mea
frumoasă...

— Doar dacă îmi promiți că nu te vei grăbi...
îi ceru ea, evitând să-l privească și simțind fiori în
tot corpul.

— Nu am nici cea mai mică intenție să mă
grăbesc, Nadya...

Îi sărută mâna, bănuind ceea ce voia ea să-i
transmită folosind acele cuvinte. Se apropie apoi
de ea, luându-i chipul în palme, mângâind-o,
sărutându-i buzele, delectându-se cu aroma ei
feminină care îi tulbura simțurile.

Nadya îi înconjură talia cu brațele, închizând
ochii și lăsându-se sărutată de cel căruia îi dăruia
tot ceea ce era. În timp ce mâinile lui se plimbau
încet de-a lungul corpului ei, Nadya se gândea că
nu a mai simțit astfel de fiori dulci până la el. Ceea
ce îi făcea Noah nu se putea compara cu ceea ce îi
fusesese oferit în trecut. Atingerea lui era blândă și
fierbinte în același timp, dându-i Nadyei senzații
minunate și noi de liniște, dar și de plăcere.

Simțea cum Noah îi desfăcea fermoarul.
Rochia căzută de pe ea ca și când nu era locul ei
acolo, iar ea rămase expusă privirii lui fascinate
și incitante.

— Ești atât de ademenitoare, Nadya... frumoasă și dulce, atractivă și feminină în același timp...

— Cum poți să spui asta, de parcă nu ai vedea semnele astea... îi zise ea, arătându-i vânătăile de pe abdomen, răni care erau mult mai profunde în interiorul ei, decât în exterior...

— Șșș... le voi face să dispară, iubito, îi promise Noah, lăsându-se în jos, sărutându-i și mângâindu-i vânătăile, dar și cicatricea pe care o avea în urma operației de cezariană, umplându-i ochii de lacrimi brunetei, care îi mângâia chipul în timpul acesta, tremurând de emoție.

Noahseridică, privind-ocudorințășitandreje nemărginită. O duse pe brațe în dormitor. O așeză pe pat, se dezbracă și veni lângă ea, sărutând-o din nou și din nou, coborându-și mâinile de-a lungul corpului ei ispititor, mângâindu-i sânii și zona dintre coapse, făcând-o să savureze fiecare atingere, fiecare gest, fiecare sărut. Îi scoase încet lenjeria, lăsând-o goală, expusă și în așteptare în fața lui.

Nadya închise ochii, bucurându-se de multitudinea de senzații care îi acaparau inima și trupul, tremurând de dorință atunci când Noah îi gustă locul care era deja fierbinte și pregătit pentru el.

Noah veni apoi deasupra ei, sărutându-i buzele, mângâindu-i feminitatea și simțindu-i umezeala care îl ducea pe culmile nebuniei plăcerii. Nu avea de ales, trebuia să mai aștepte puțin, nu voia să se grăbească.

— Atinge-mă, Nadya... simte-mă... o îndemnă el, sărutând-o fără oprire.

Nadya duse încet mâna spre locul în care în care îl simțea pulsând de dorință pentru ea, atingându-l, mângâindu-l și simțindu-l în toată splendoarea.

— E atât de bine, iubito... spune-mi că și pentru tine e la fel... îi spuse Noah, mângâind-o în locul acela secret, făcând-o să fie dornică de el.

— Da, Noah, e foarte bine... am nevoie de tine, iubito...
— Și eu am nevoie de tine, iubito... îi zise el, înțelegând ce își dorea ea, ceea ce își doreau amândoi.

Noah o pătrunse cât mai încet posibil, arătându-i cât de minunate puteau fi lucrurile atunci când iubirea și pasiunea se împleteau. O făcu să se deschidă ca o floare pentru el, lăsându-l să-i facă tot ce voia, contopindu-se cu ea în felul în care numai cei care iubesc o pot face, iar în momentul suprem își dau seama cât de mult înseamnă unul pentru celălalt.

Astfel, luminați de luna care își trimitea razele prin perdeaua transparentă, Nadya și Noah făcură dragoste de mai multe ori, îndemnați de dorința fizică pe care o simțeau unul față de celălalt, dar și de sentimentele frumoase pe care și le purtau.

Nadya era copleșită. Noah dormea atât de liniștit lângă ea... Niciodată nu s-a mai simțit atât de bine în timp ce făcea dragoste. Datorită lui, experiența iubirii fizice era altfel: minunată. Nadya era prețuită și dorită cu adevărat, iar asta conta pentru ea mai mult decât orice altceva.

Chapter 9



— Lindsay, trezește-te... îi zise Logan pe un ton blând, mângâindu-i chipul.

— Ce e? Dormeam așa de bine...

Lindsay deschise ochii și-l văzu pe Logan pregătit de plecare. Îl privea fascinată, amintindu-și cât de bine a dormit în brațele lui, alături de el... dar și faptul că i-a dezvăluit o parte întunecată din trecutul ei, fapt în urma căruia nu știa cum o va percepe de acum înainte.

— Trebuie să plec. Azi terminăm de finisat interiorul barului, după care urmează să așez pe rafturi produsele. Voi termina toate astea foarte târziu, așa că ne vedem mâine la inaugurarea barului. Să ai grijă de tine, Lindsay... spuse el, privind-o serios.

— Vreau să te ajut, Logan... îi zise roșcata, dorindu-și ca el să aibă nevoie de ajutorul ei, de ea... Nu voia să se simtă dată la o parte, nu de către el...

— Numai dacă ești sigură că te simți bine, ai înțeles?

— Sunt bine, chiar foarte bine, îl asigură ea, ridicându-se din pat și făcând o piruetă, pentru a-l convinge.

— Ne vedem deseară, atunci... îi zise el, înghițind cu greu în timp ce o privea rotindu-se în fața lui.

Rochia i se lipea de trup, făcând-o să arate apetisantă.

— Mulțumesc, Logan. Te voi ajuta și voi încerca să nu te încurc, vei vedea... îi promise, luându-l de mână și mulțumindu-se cu atât, deși l-ar fi sărutat.

— Așa să faci. Pa, Lindsay! îi zise și mângâindu-i ușor chipul, după care plecă în grabă.

Lindsay îl privi zămbitoare, surprinsă plăcut de gestul lui neașteptat și tandru. Oare începuse să dărâme zidurile din jurul inimii lui? În orice caz, știa că urmează să fie a lui la un moment dat, iar asta o neliniștea puțin, dar o și încânta, într-o măsură mai mare. Voia să aibă parte de toată dorința pe care o vedea în privirea lui, dar și de iubirea brunetului care o fascina atât de mult.

— Jessie? Deschide ochii, frumoaso... Hm... n-ai idee cât de mult mi-ar plăcea să rămân aici, lângă tine... Dar că trebuie să plec să-l ajut pe Logan cu barul.

— Da, știu. Eu o voi ajuta pe Abby să pregătească mâncare pentru toată lumea. Cu siguranță are nevoie de ajutor... Crezi că va spune ceva dacă mă vede ieșind din camera ta?

— Nu-ți face griji, rușinoaso, mama e o ființă cu mintea deschisă. În plus, am impresia că îi place foarte mult să ne vadă împreună... Ești delicioasă, Jessie... Abia aștept să te gust din nou în întregime... îi zise el zămbindu-i, după care o sărută din nou, înainte să se ridice din pat și să plece.

Jessica se îmbracă visătoare, apoi își luă inima în dinți să iasă din cameră și să treacă prin bucătărie, acolo unde o văzu pe Abby, care pregătea deja cele necesare pentru hrana atâtor oameni.

— Bună, draga mea. Te-ai trezit? Mănâncă ceva sigur ți-e foame...
— Bună, Abby. Mulțumesc... Mă duc să mă schimb și revin să te ajut. O aduc și pe mama cu mine... îi zise Jessie, simțindu-se puțin jenată.

— Bine, draga mea, te aștept...
Abby veni la ea și o îmbrățișă. Bănuia starea interioră a Jessicai, doar o cunoștea atât de bine...

— O, Abby, mă bucur că reacționezi așa... mă simt puțin ciudat să mă vezi ieșind din camera fiului tău...

— Dragă mea, mă bucur foarte mult că tu ești cea care iese din camera lui. Nu există o femeie mai potrivită pentru Jack decât tine... îi zise ea cu o căldură binefăcătoare în glas.

— Mulțumesc... Mă bucur că ai o părere atât de bună despre mine...

— Nu aș putea să am altă părere despre tine atât timp cât știu că îl iubești pe Jack... și știu cât de mult îl iubești, iar asta mă bucură.

— Cum? De unde știi? Ti-a spus mama ceva? Cum de mama lui Jack putea vedea asta, iar el nu?

— Nu e nevoie să-mi spună Rebecca ceva despre asta. Se vede că îl iubești de fiecare dată când te uiți la el. Cât despre Jack, știu și eu cum e el, dar dă-i puțin timp. Într-o zi, va înțelege cât de importantă ești pentru el. Până atunci, rămâi lângă el...

— Eu... sunt foarte surprinsă de ceea ce spui... Nu credeam că e atât de evident că...

— Pentru mine, lucrurile sunt clare de mult timp, dragă mea Jessica. Nu rămâne decât să

dispară ceața din inima lui Jack, ca să lase loc soarelui pe care i-l aduci. Știi prea bine cât de dragă îmi ești, așa că vă doresc tot ce e mai bun... așa cum le doresc și celorlalți fii ai mei...

— Mulțumesc, Abby... înseamnă enorm pentru mine să știu că mă accepți în viața lui Jack...

— Cu plăcere. Du-te acum, cred că Rebecca abia așteaptă să te vadă...

— Oh, da, mama... Nici nu i-am dat vreun mesaj. Pur și simplu am fost luată de val și... ce pot să spun, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum...

— I-am dat eu. Stai liniștită, e mama ta și te iubește. Ne vedem imediat, bine?

— Da. Mulțumesc, Abby...

Jessica plecă, simțind o oarecare neliniște. Oare ce va spune mama ei? Dacă prima dată când și-a petrecut noaptea cu Jack ea a reușit să se strecoare în casă fără ca Rebecca s-o observe, de data asta nu mai putea fi vorba despre așa ceva.

Odată ajunsă acasă, Jessica intră repede în camera ei și se schimbă în pantaloni scurți și tricou. Când veni în bucătărie, o găsi pe mama ei așezată la masă, mâncând și uitându-se la televizor.

— Mamă... a zis ea, rămânând în picioare, neîndrăznind să se așeze.

— Jessica. Ai venit, în sfârșit... îi zise Rebecca, privind-o cu seriozitate.

— Eu... am fost... Am uitat să-ți dau un semn... Îmi pare rău... Știu că ești supărată pe mine...

Rebecca se ridică de la masă și se apropiat de ea.

— Mi-am făcut griji, dar când am realizat că trebuie să fii cu Jack, m-am liniștit oarecum. Jessica... cum să-ți spun asta? Știu că tu și Jack... adică e evident că ați fost împreună. Nu e ușor pentru mine, ca mamă, să mă gândesc că fiica mea frumoasă a crescut, dar un lucru e sigur: ești și vei rămâne fiica mea iubită, indiferent de alegerile pe care le faci în viață. Vreau doar să știu pe viitor unde ești și dacă vii acasă sau nu, ca să nu-mi fac griji, bine?

— Bine... atât fu în stare să spună Jessica, simțind emoția din glasul mamei sale, emoție care își găsea ecou și în inima ei. Ai dreptate, voi fi mereu fiica ta, asta nu se va schimba.

— Așa e, draga mea. Să mâncăm, am început fără tine...

— Da, să mâncăm... Trebuie să mergem apoi la Abby s-o ajutăm la mâncare. E ceva de lucru pentru atâtea persoane...

— Așa vom face, vom merge s-o ajutăm... și acum spune-mi: ești fericită?

— Da... răspunse Jessica, cu ochii în bolul cu lapte și cereale.

— Foarte bine, asta e tot ce contează: fericirea ta, îi zise Rebecca zâmbind, continuând să mănânce.

— Nadya... iubito... îmi pare rău că te trezesc, dar nu am vrut să ți se pară ciudat dacă te trezeai și nu mă vedeai lângă tine...

— Da? Ce e, Noah? îl întrebă, deschizând ochii, privindu-l cu drag.
El era deja îmbrăcat și o privea cu atenție, așezat lângă ea.

— Trebuie să plec, Logan are nevoie de ajutor la bar. Vrea să termine până mâine și să-l inaugureze.

— Vreau să ajut și eu, zise ea hotărâtă, ridicându-și pătura până la gât, conștientă de roșeața ridicolă care îi colora chipul.

— Bine, dacă așa vrei... Îți mulțumesc. Logan are nevoie de tot ajutorul pe care îl poate obține. Ne vedem deseară la bar, e bine așa? îi zise el zâmbitor, observând emoțiile de pe chipul ei frumos.

— Da, bine... Să ai grijă de tine, Noah... îl rugă, luându-l de mână.

— Cu siguranță voi avea, dar același lucru îl vreau și de la tine, bine? Te iubesc, Nadya, vreau doar să știi asta...

Nadya îl privi surprinsă.

— Așa, dintr-o dată? Atât de repede? Noah... nu vreau să spui asta doar fiindcă... noi am... știi tu...

— Spun asta fiindcă e ceea ce simt, bruneta mea frumoasă. Și tu?

— Eu, ce?

— Tu nu mă iubești? o întrebă, privind-o cu dragoste.

— Și eu te iubesc, doar că nu vreau să grăbim lucrurile... vreau să fim siguri... noi iubindu-ne... înseamnă foarte mult pentru mine... îi zise Nadya, ridicându-se în șezut, dar ținând pătura în jurul ei.

— Eu sunt sigur, iubito. Știu cât de mult mi-am dorit să ajung aici cu tine, iar faptul că suntem împreună și ne iubim mă bucură enorm... Sper că astă-noapte am reușit să-ți arăt o parte din ceea ce simt pentru tine, adăugă el, privind-o insinuant, dar afectuos.

Imaginile cu ei doi făcând dragoste reveneau ca o dulce tortură în mintea lui, făcându-l să zâmbească.

— Oh, Noah... eu nu mă simt prea bine vorbind despre chestiile astea... dar ca să-ți dau un răspuns, îți spun că... ești minunat... mă faci să mă simt așa cum nu m-am mai simțit niciodată: iubită și apreciată cu adevărat...

— Mă bucur să știu că simți așa, fiindcă meriți, Nadya... Abia aștept să te fac să simți din nou lucrurile acelea, dar până atunci, chiar trebuie să plec. Ne vedem deseară. Te iubesc! îi zise el, sărutând-o pe buzele care îl atrăgeau atât de mult.

— Și eu te iubesc, Noah... reuși ea să-i spună, înainte ca el să plece.

Nadya se ridică apoi din pat, se îmbracă și plecă la serviciu. O copleșea un sentiment de pace și iubire și radia de fericire. Tot ce își dorea era ca starea aceea să dureze, indiferent de ceea ce se va întâmpla în viitor.

În seara aceea, cei trei frați și iubitele lor se aflau la bar, aranjând produse pe rafturi, ștergând praful, totul pentru ca barul să arate bine și să atragă cât mai mulți clienți.

— Gata, ajunge, lăsați tot ce aveți și luați loc. Cred că am muncit destul azi... zise Logan, privind-i cu hotărâre pe cei din jurul său.

Cu toții îi urmară sfatul și se așezară pe scaune în jurul unei mese care lucea de curățenie. Lindsay îl privi încântată: Logan era fermecător chiar și așa, prăfuit și obosit. Mai avea și o cărpă de șters praf în buzunarul blugilor, care îi dădea un aer irezistibil, mai ales că umbla cu cămașa descheiată până la piept, loc pe care abia aștepta să-l mângâie și să-l sărute în voie. Cât despre mâinile acelea puternice ale lui... de-abia aștepta să le simtă mângâind-o... Sorbi din limonada răcoroasă, fiindcă își simțea gura uscată din cauza setei, dar și a lui Logan. El se mai și așeză lângă ea, fixând-o cu privirea timp de câteva secunde, lucru care o făcu să simtă o fierbințeală ciudată în tot corpul care tânjea după el. Dincolo de seriozitatea lui însă, Lindsay bănuia că e foarte emoționat, fiindcă, într-un fel, renăștea din propria cenușă, la fel ca ea, reușind să reconstruiască barul, visul vieții lui. Nu putea decât să se bucure că era acolo, alături de el.

— Pentru toată strădania noastră, cred că merităm băutură gratuită pe viață, îi spuse Jack fratelui său mai mare, stârnind râsetele celor din jur.

— Cu siguranță, Jack. Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru ajutor. Contează enorm pentru mine că v-ați făcut timp pentru mine. Fetelor, sunteți grozave. Vă sunt recunoscător și... n-am să uit niciodată ce ați făcut pentru mine...

Logan încerca să pară cât mai calm, însă în interiorul său simțea o explozie de fericire, recunoștință și emoție.

— Hei, frățioare, știi că suntem aici pentru tine. Oricând. Așa cum ai face și tu pentru oricare dintre noi... îi zise Noah, bătându-l ușor pe umăr și hănuind ce se ascunde în inima lui Logan.

— Mă bucur că am fost aici, Logan. Nu voi mai pleca de lângă voi, promise Jack, strângându-și cu putere fratele mai mare în brațe.

— Mulțumesc, Nadya. Ai fost foarte amabilă să vii aici să-ți pierzi timpul cu toate astea... îi zise Logan arătând spre bar, îmbrățișându-o.

— Oricând, Logan. Cu mare drag... îi răspunse ea zâmbind, îmbrățișându-l la rândul ei.

— Jessica... ești minunată, știi asta? Pe lângă faptul că mi-ai cucerit fratele, ți-ai adus prietenele să se chinuie cu toate astea... Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, zise Logan, îmbrățișându-o.

— Cu plăcere, Logan. Nu e nimic, am făcut ce mi s-a părut normal. Un prieten ca tine merită totul... îi zise Jessica, simțindu-i emoția din glas și din privire.

— Mulțumesc, Lindsay... să nu fi atât de zămbitoare, noi doi mai avem treabă. Adică, băuturile astea trebuie servite de cineva, de noi... i-a spus Logan, îmbrățișându-o, simțind focul dorinței tot mai puternic, în timp ce ea își lipea corpul de al lui, făcându-l să-i simtă formele delicioase. Roșcata era incendiară, de asta era sigur.

— Știu, Logan. Abia aștept să ne apucăm iar de treabă, îl asigură ea, făcându-l să înțeleagă că nu se referea doar la servirea băuturilor.

Îl strânse în brațe, simțindu-i dorința lipită de coapse, lucru care o făcu să zâmbească. Îi

plăcea la nebunie că avea puterea de a-l excita, de a-l face s-o dorească oriunde și oricând...

Toate acestea se întâmplau sub privirea celor din jur, care îi priveau zâmbind.

— A... Logan? Noi plecăm, trebuie s-o duc pe Jessie acasă, îi zise Jack, zâmbind cu subînțeles.

Logan se desprinsese de Lindsay, încercând să-și revină din starea aceea fierbinte. Câteva secunde uitase de tot ceea ce era în jurul lui, concentrându-se numai asupra roșcatei. Ce se întâmpla cu el?

— Dacă mă gândesc bine, și eu trebuie să plec. Nadya trebuie să se odihnească pentru ziua de lucru de mâine... spuse și Noah, peste măsură de zâmbitor, spre iritarea lui Logan, care se simțea ca și când ar fi făcut ceva rău și a fost descoperit.

— Bine... dar să nu cumva să lipșiți mâine seară de la petrecerea de inaugurare, ne-am înțeles?

— Nu vom îndrăzni să facem așa ceva... promise Jack, zâmbind complice spre Jessica.

— Vom fi acolo, Logan, îl asigură Noah, la fel de zâmbitor ca fratele său mai mic. Pa!

— Pa! rostiră Lindsay și Logan în același timp, conducându-i pe toți spre ieșire.

Lindsay se întoarse spre bar, luându-și geanta de pe scaun. Simți deodată brațele lui Logan care o înconjurau din spate. Se răsuci spre el, zâmbindu-i și așteptând să-l audă vorbind:

— Mulțumesc, Lindsay, vorbesc serios. Faptul că ai fost aici și m-ai suportat fără să te împotrivești, iar pe deasupra m-ai ajutat, înseamnă foarte mult pentru mine... Ești o roșcată de treabă.

— Cu plăcere, Logan. Doar ți-am spus că te voi ajuta... îi spuse, privind-l cu toată dorința pe care o simțea, însă respirând cu greutate, fiindcă mâinile lui îi mângâiau talia. Te voi săruta, Logan, bine? Nu vreau să mă dai la o parte...

— Mi-e teamă că, dacă faci asta, nu mă voi putea opri să... și la cum suntem acum de prăfuiți, nu e o idee tocmai bună... iar tu meriți mai mult decât să te am aici, pe teigheaua unui bar... îi zise el, adunându-și ultima fărâmbă de conștiință.

Lindsay inspiră adânc, privind-l cu dorință, admirație și drag...

— Ai dreptate, Logan. Mă duci acasă? îl întrebă, punându-și palmele pe pieptul lui, în așteptarea răspunsului.

— Da. Să mergem, îi zise Logan, luându-i încet mâinile de pe el.

Se îndepărtă de ea, luându-și geaca subțire. După ce încuie barul, Lindsay îl luă de braț și merseară împreună la mașină.

Odată ajunși acasă la Lindsay, ea îl sărută, lipindu-se de el și vrând să-l simtă din nou.

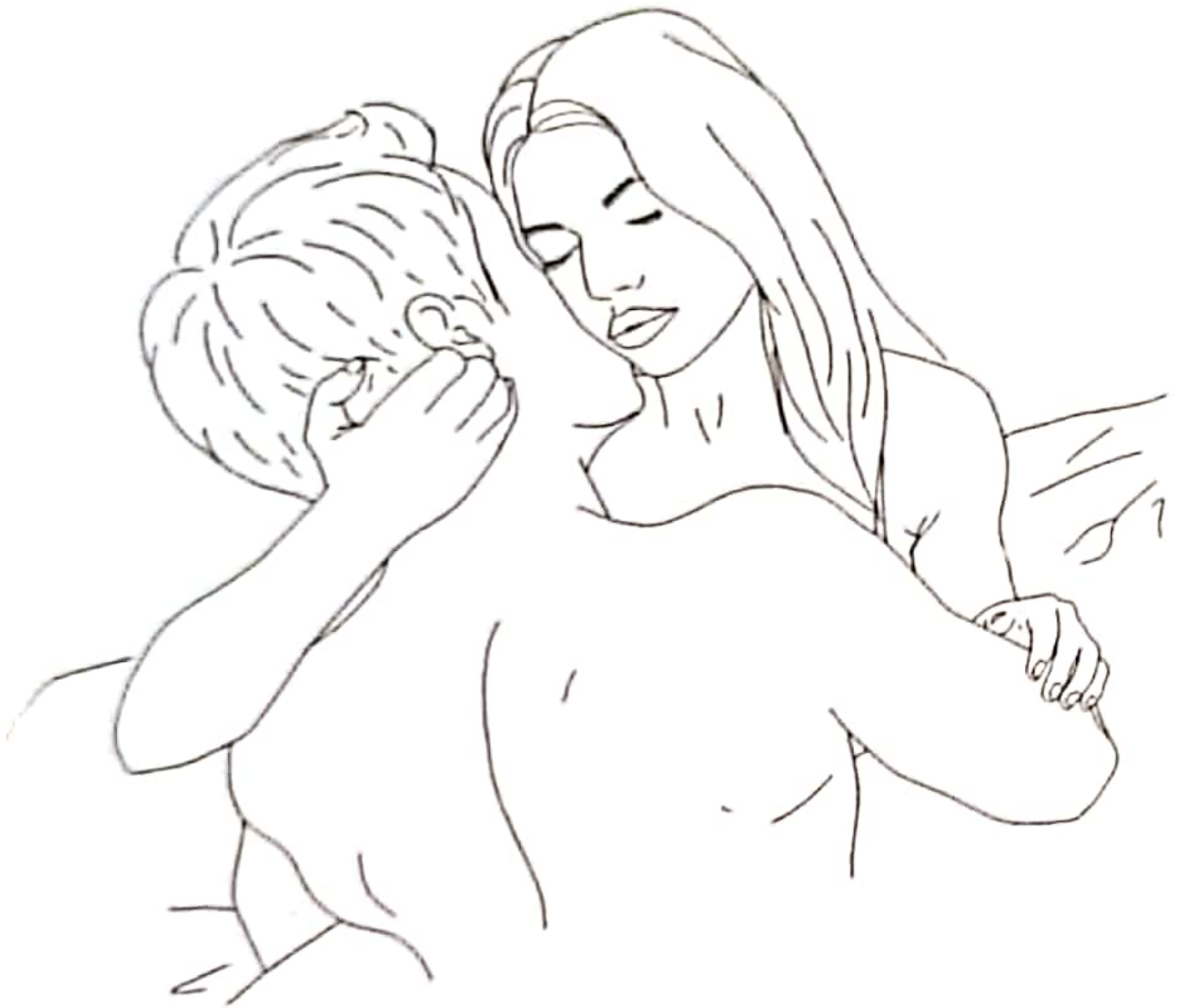
— Intrî? îl întrebă zâmbind.

— Nu acum, nu azi, dar curând... Ne vedem mâine, roșcato. Noapte bună!

— Noapte bună și ție, Logan... îi spuse ea, privind lung în urma lui.

Lindsay intră în casă, încuind ușa de care se lipi mai apoi. Se apropia tot mai mult de ceea ce își dorea, iar faptul că Logan începea s-o accepte îi făcea inima să-i bată tot mai puternic. Făcu duș, după care se culcă, avându-l pe Logan în gândul, dar și în inima ei.

Capitolul 10



— Barul arată minunat, Logan. Ai făcut o treabă grozavă, zise Lindsay, observând câteva elemente noi care înfrumusețau decorul: un tonomat, niște luminițe care dădeau un aer mai intim localului, dar și diverse tablouri care adăugau culoare.

— Mă bucur că îți place. Am venit mai devreme cu o oră ca să pregătesc toate astea, îi zise Logan, privind cu drag în jur, văzându-și familia și prietenii alături de el.

Toată lumea dansa, în afară de Abby și Rebecca. Cele două prietene stăteau relaxate la o masă.

— Dacă îmi spuneai, veneam să te ajut... îi spuse ea, punându-și mâna pe brațul lui și pierzându-se în privirea lui caldă.

— Trebuia să te odihnești după ziua de ieri. În plus, e ceva ce am vrut să fac singur... îi destăinui, punându-și mâna pe a ei.

— Înțeleg... mă bucur că ai reușit, Logan. Sper din toată inima să nu mai treci vreodată prin așa ceva...

— Și eu...

Mai presus de orice, nu voia s-o știe în pericol, cum a fost atunci când a scos-o din flăcări. Era ceva la Lindsay, ceva inexplicabil, care îl atrăgea mai mult decât voia să recunoască chiar și față de sine însuși.

— Logan, ai putea să... o, scuze, vă întrerup cumva? întrebă Jack, văzându-i pe cei doi privind-se cu pasiune.

Până și el putea să-și dea seama de lucrurile care se petreceau între fratele său și frumoasa roșcată.

Nu, sigur că nu... răspuse Logan, privind-și fratele cu o duritate aparentă. Ce e?

— Tortul, Logan. Toată lumea îl așteaptă până și eu... Desigur, când ceva atât de dulce te reține, înțeleg de ce nu te grăbești să-l aduci...

— Taci, Jack, rosti Logan serios, în timp ce Lindsay zâmbea în spatele lui.

— Ce am spus greșit? După cum stau lucrurile, am impresia că trebuie să-i urăm roșcatei bunăvenit în familie... o devorezi din priviri, frățioare...

— Cred că ai băut prea mult, Jack... Lasă prostiile și ajută-mă să duc astea și să le impart. Apropo, să nu crezi că n-am observat cum te uipi la Jessica. Mi se pare mie sau e ceva mult mai intens de data asta? Nu cumva te amăgești că nu simți nimic pentru ea?

— Logan... nu despre mine e vorba aici... Nu mă duce cu vorba...

Jack luă farfurioarele, iar Logan, tortul. Fratele lui mai mare voia doar să-l necăjească. Știa doar că nu era genul care să-și piardă capul din cauza unei femei, sau, oricum, nu pentru multă vreme... Desigur, o dorea pe Jessie, o voia cu toată ființa lui, însă asta nu însemna nimic mai mult... Odată întors lângă ea, Jack o privi cu atenție, încercând să-i găsească un defect cât de mic care să-l facă să-și revină. Nu reuși: rochia roz pe care o purta Jessie o făcea să arate grozav. Fir-ar! spuse el ușor nervos. Sentimentul pe care îl avea atunci când o privea contrasta cu firea lui independentă, opusă ideii de iubire.

Logan simțea o bucurie intensă în timp ce familia și prietenii îi cântau. Reușise să-și

reconstruiască visul cu ajutorul lor, al tuturor. Avea nevoie de stabilitate, la fel ca Lindsay, după cum i-a mărturisit ea însăși mai demult.

— Felicitări, Logan! strigară cu toții în cor, bucușori de fericirea pe care i-o citeau pe chip.

— Mulțumesc! Acum, gata cu toate astea, tortul așteaptă să fie mâncat... anunță Logan.

Toți se aflau acolo pentru el, pentru a se bucura alături de el, iar sentimentul pe care îl avea în acele momente era unic. Până să-și dea seama, o căuta din priviri pe Lindsay, care îl privea zâmbitoare, bucurându-se la rândul ei pentru el. Era necinstit ca ea să arate astfel, în rochia aceea scurtă și mulată pe corp. Părul ei strâns părea o coadă de vulpe, iar privirea ei șireată îi amintea tot mai mult de acel animăluț simpatic.

— Pot să-l tai eu? se oferă Abby.

— Da, mamă. M-ai salvat de corvoada asta. Mulțumesc! îi zise el, îmbrățișând-o.

— Lasă lingușeala, dragule, și du-te acolo la masă. Cineva așteaptă o îmbrățișare binemeritată din partea ta și știi la cine mă refer.

— N-am idee.

— Iar tu știi că nu te poți ascunde de mine, dragul meu... Hai, nu mai pierde timpul aici...

Logan merse lângă Lindsay, moment în care lumea începu să-i împartă îmbrățișări și felicitări. Lindsay se retrase puțin mai departe, privind cu drag la scenele călduroase care se desfășurau în fața ochilor ei. Putea vedea clar un Logan fericit și împlinit alături de cei dragi lui. Arăta atât de bine când zâmbea... Oare el putea bănuî ce trezea în ea?

— Cred că ai rămas singura care nu a reușit să-mi fure o îmbrățișare... îi zise el, apropiindu-se și luând-o de mână.

— Erai ocupat și nu am vrut să deranjez. Am rămas aici să-mi aștept rândul... Și de când, mă rog, nu vrei să mă deranjezi? Credeam că ți-ai făcut un scop din treaba asta.

— Spuse el, venind tot mai aproape. Știi, încep să cred că sunt foarte norocos, având în vedere că am parte de cea mai frumoasă barmană... Mulțumesc... I-a răspuns ea, privindu-l surprinsă. Nu l-a mai vorbit vreodată astfel, iar asta o nedumerea și o bucura în același timp. Pot să spun că și eu am cel mai frumos șef... mă bucur pentru tine, Logan, șefule... frumusețule...

— A! Ți-am spus mai demult să nu-mi mai zici așa... Bine, n-ai decât să suporti porecla pe care ți-am găsit-o!

— Serios? Tu mi-ai găsit o poreclă? Logan, de când un șef atât de serios ca tine se ocupă de astfel de lucruri banale? Îl întrebă zâmbind, lăsându-și mâinile în ale lui, atât de calde și de puternice...

— Nu am altă soluție când o vulpe șireată ca tine dă târcoale proprietății mele... Trebuie să mă asigur că nu va reuși să scape din mâinile mele...

— Nu, zău? Și cum ai de gând să faci asta? În loc de răspuns, Logan o sărută, nemaiținând cont de nimeni și de nimic. Îi gustă buzele pline într-un mod care îi cutremură pe amândoi, oprindu-se numai când simți o ușoară bătaie pe umăr.

— Scuze că vă întrerup a doua oară, dar v-am adus niște tort, în cazul în care vreți... zise Jack, dându-le farfurioarele în care erau felile de tort.

— Mulțumesc, Jack... Ai un talent ieșit din comun de a apărea atunci când nu am nevoie de tine. Dacă faci asta și a treia oară, jur că... adăugă Logan, privindu-l încruntat.

— Doar nu ai putea să-ți lovești frățiorul mai mic și neajutorat, nu? Taci odată și spune-mi: roșcata e la fel de dulce precum arată?

— Ai să te tot întrebi asta, dacă n-ai altceva mai bun de făcut... Vezi-ți de treabă, îl sfătui Logan, surprins, atât de întrebarea lui, cât și de eoul pe care aceasta l-a lăsat în inima lui. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că e puțin gelos. Doar puțin...

— Gata, plec, plec. Cu tine nu se poate vorbi. Se pare că roșcata a pus gheara pe tine, nu-l așă, frățioare dragă?

— Ai grijă ce spui, eu sunt fratele mai mare... îi zise Logan, lovindu-l ușor pe spate și făcându-l să râdă. Dacă tot ai adus vorba, tu ce poți să spui despre Jessie? Crezi că n-am observat că nu prea mai vii noaptea pe acasă?

— Deci m-ai spionat? N-ai decât să fii curios, nu-ți spun nimic. Jessie e... a mea. Atât. Curiosule! Vorbești de mine, și tu...

— Am vrut doar să-ți plătesc cu aceeași monedă, răsfățatule. Deci, Jessie e a ta... Posesivule! Exact cum credeam: Jessica și-a înfipt bine ghearele în tine. Ești pierdut, Jack... Am ajuns s-o văd și pe asta... nu poți să-ți imaginezi cât de mult mă bucur...

— Tu ești chiar enervant, Logan. În loc să recunoști că Lindsay te înnebunește, mă lei pe mine la întrebări, doar ca să scapi. Lașule!

Logan nu apucă să-i dea replica, fiindcă fu surprins de râsul puternic al lui Noah, aflat în spatele lor.

— Scuze... dar s-a întâmplat să aud, din greșeală, discuția voastră interesantă. Oare doar eu sunt capabil să recunosc faptul că o iubesc pe Nadya?

— Noah, dragule, tu mereu ai fost cel mai sensibil dintre noi trei. Știi prea bine că în cazul meu nu poate fi vorba despre așa ceva... îi zise Jack serios, după care zâmbi, încercând să fie cât mai natural.

— Iar la mine e prea devreme pentru așa ceva, dar mă bucur pentru tine, Noah, zise Logan.

— Aha... Mă rog, dacă ziceți voi... Dar eu tot nu vă cred. Am impresia că sunt cel mai curajos dintre voi... În fine, mai vorbim noi despre asta. Acum trebuie să plec, am o felie de tort de savurat... Am vrut doar să calmez spiritele între voi, așa cum am făcut-o de fiecare dată când am fost în preajma voastră... spor la neiubit, frățiorilor... Eu știu sigur ce am de făcut, le spuse, mergând la masă, acolo unde Nadya îl aștepta zâmbitoare.

— Ia uite la el, ce arogant... remarcă Logan, prefăcându-se afectat.

— O dată în viață ai și tu dreptate... Hai să mergem, ce să-i faci? Îndrăgostiții ăștia ca el nu mai gândesc logic... Transmite-i salutările mele roșcatei...

Jack plecă înainte ca Logan să reușească să-i mai spună ceva.

Seara continuă în aceeași atmosferă, înveselită și de muzica ce se auzea din boxele

marilor aranjate de Logan. La un moment dat, lumea plecă, iar Lindsay a început să adune de pe mese, ajutată de el.

— A fost o seară frumoasă, Logan. Ce bine ar fi să fie numai astfel de momente în viață... zise ea, adunând ultima sticlă de bere de pe masă.

— Ai dreptate, Lindsay. Ești bine? N-a fost prea obositor pentru tine să participi la asta? o întrebă, luându-i sticla din mână.

— Sunt obosită, dar mă simt bine. Locul ăsta e special pentru tine, așa că merită toată atenția... Pentru noi e special, nu doar pentru mine, Lindsay. Ești pregătită să lucrezi din nou până târziu alături de mine? o întrebă, așezându-i o șuviță rebelă de păr roșcat după ureche.

Părul ei era de vină, nu că ar fi vrut neapărat s-o atingă...

— Dacă sunt pregătită? Sunt mai mult decât atât, Logan: sunt nerăbdătoare... Am terminat aici, nu? Putem să mergem acasă?

— Da, sigur... vin imediat... îi zise el, luându-și geaca din cuier.

Lindsay îl privi apoi în timp ce el își descheie încă un nasture al cămășii. Deși putea să privească în altă parte, nu făcu: imaginea era prea frumoasă pentru a și-o refuza, mai ales că mânecile cămășii albe i se mulau pe mușchii brațelor, făcându-l de-a dreptul irezistibil. Îl urmă până la mașină, bucurându-se de compania lui atât de binefăcătoare.

Odată ajunși acasă la Lindsay, ea deschise ușa, lăsând-o deschisă, invitându-l astfel să intre. Zâmbi ușor în timp ce-și lăsă geanta pe un fotoliu.

răspunse el pe același ton șoptit, contractându-și abdomenul în momentul în care i-a simțit mâinile pe el.

O sărută din nou și din nou, în timp ce, cu abilitate, îi scoase rochia, dezvăluindu-i corpul apetisant. Se opri doar pentru a o admira, era frumoasă, foarte frumoasă. Și era pregătită să i se ofere, fără regrete, fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea. Privind-o direct în ochi, Logan își dădu jos pantalonii, lăsându-se privit și admirat.

Merse în spatele ei și o îmbrățișă. Îi săruta pielea gâtului, înfiorând-o de plăcere. Era o tortură atât de dulce să stea lipit astfel de ea, s-o simtă tremurând în brațele lui și să știe că el o făcea să se simtă în felul acela. Deși dorința crescândă pentru ea era mai mult decât evidentă, Logan făcea ceva ce știa că pe ea ar fi deranjat-o dacă ar fi bănuț: se reținea, de dragul ei. Deși mai fusese cu alte femei, i se părea că parcă niciuna nu avea în ea amestecul acela de inocență și de pasiune dezlănțuită, care pe el îl năucea complet.

Cel puțin, pentru prima dată când făcea dragoste cu Lindsay, voia să se bucure la intensitate maximă de momentul acela, fără grabă, fără o anumită rapiditate în mișcări, ci doar s-o savureze în întregime, fiindcă știa că urma să mai facă dragoste cu ea. Farmecul ei era irezistibil și periculos, însă voia să aibă parte de el, orice s-ar întâmpla. O răsuci spre el, făcând astfel ca trupurile lor să fie de nedezlipit. O sărută pe săni atât cât îi permitea materialul sutienului, mângâindu-i în tot acel timp.

Lindsay îi mângâie părul, privindu-l în timp ce el îi făcea toate acele lucruri excitante și

pasionale. Aproape că nu simți când el îi scoase sutienul, lipindu-și pur și simplu capul de pieptul ei înainte de a o atinge în întregime, gest care o impresionă profund. Era atât de norocoasă să fie alături de el în astfel de momente, clipe pe care Logan era cel care reușise s-o facă să-și dorească să se abandoneze total unui bărbat, așa cum o făcea în momentele acelea. În clipa aceea, nu se mai simțea doar o orfană lipsită de importanță. În brațele lui Logan era mult mai mult decât atât: o femeie dorită, nu respinsă. Era a lui cu fiecare sărut, mângâiere și privire pe care le primea din partea lui. Fusese a lui încă dinainte de a-l fi cunoscut, înainte să știe că se poate simți în felul acela cu un bărbat. Numai astfel își putea explica potrivirea dintre ei. Era atât de bine să-l descopere, să-l atingă și să-l mângâie așa cum și-a dorit...

Câteva secunde mai târziu, atunci când amândoi rămaseră goi unul în fața celuilalt, Logan o luă în brațe și o duse pe pat, unde și-a continuat asaltul mai mult decât delicios asupra ei. O sărută și o mușcă ușor de gât, în timp ce mâinile lui îi explorau corpul de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă, ceea ce, într-un fel, așa era.

Lindsay îl mângâie pe spate și pe părul, fiindcă el își coborî capul de-a lungul abdomenului ei, sărutând-o, crescând dorința care zăcea în ea.

— Ce tatuaș frumos ai aici, Lindsay... îi șopti, sărutându-i pasărea Phoenix aflată chiar deasupra zonei feminine și delicate pe care el începuse să exploreze cu pricepere, folosindu-și degetele, buzele și limba într-un joc amețitor și fierbinte care o făcea să se arcuiască de plăcere.

nu era nici prea mare, nici mică, ci potrivită. Casa era albă, cu acoperiș vișiniu. Interiorul era spațios, luminos și decorat cu mobilă modernă, iar o ușă exterioară de sticlă dădea spre curtea interioară, care arăta minunat datorită diversilor arbuști ornamentali, dar și a trandafirilor mai mici sau mai mari, urcători și în culori variate. Cel mai bine era că se afla aproape de casa Jessicăi, deci și a mamei lui Jack.

— Îți place, Jessie? Ce spui? E perfectă, nu-i așa? o întrebă, postându-se în fața ei.

— Da, chiar așa e, Jack: perfectă... exact cum ești tu pentru mine... ar fi vrut să-i spună, însă cuvintele i se opriră în gât.

Nu voia să riște ca el s-o privească ciudat dacă ea i-ar spune prea multe despre ceea ce simte. În aparență, trebuia să se declare mulțumită de ceea ce era el dispus să-i ofere...

— Mă bucur că-ți place... îi zise el, privind-o cu un aer ușor misterios, sau cel puțin așa i se păru ei.

Jessica îl privi cu drag, fascinată de modul în care se reflecta soarele în ochii săi căprui. Cel puțin acum putea să-l sărute și să-l atingă în voie... Rămase deoparte, văzând cum Jack discută cu proprietarul casei, plătindu-i suma cerută și semnând apoi contractul prin care, din clipa aceea, intra în posesia clădirii.

— Să vă bucurați de ea și să fiți fericiți aici, le ură domnul Higgins.

— Mulțumim, domnule Higgins... spuse Jack, privind-o complice pe Jessie, care roși, simțind în același timp și o ușoară strângere de inimă, deoarece se gândea la fragilitatea relației

lor. În orice moment, Jack se putea sătura de ea și o putea alunga de lângă el și din viața lui fără nici cel mai mic regret. Ce va face atunci? Cum va putea să-și continue viața fără Jack, fără sărutările și atingerile lui, când numai el avea puterea s-o facă să ardă de dorință și de iubire? Erau niște întrebări dureroase, la care nu-și dorea să afle vreun răspuns vreodată... mai bine să încerce să se bucure de prezent...

— Jessie! Jessie!

— Da?

— Ai căzut pe gânduri... Putem pleca, domnul Higgins va elibera casa și, de mâine, mă voi putea muta aici. E grozav, nu-i așa? îi zise el, ignorând fără tragere de inimă impulsul de a-i săruta buzele pline, asta numai fiindcă nu erau singuri...

— Da... putem să plecăm acum? Am niște ore de dans de predat la sală, iar apoi mai trebuie să ne antrenăm pentru spectacolul tău...

— Spectacolul nostru, Jessie. Nu e numai al meu... îi zise el pe un ton pe care ea l-a perceput ca trist. De ce îi făcea asta, de ce îi vorbea atât de ușor despre lucruri comune, despre lucruri în doi, când știa prea bine că ei doi nu formau un cuplu în sensul real al cuvântului?

— Ai dreptate, Jack... îi zise Jessica abandonându-se impulsului de a-l îmbrățișa cu putere.

Avea astfel acces cel puțin la o parte din el, dorindu-și din toată inima să spargă scutul din jurul inimii lui. Oare avea să-l audă vreodată spunându-i cuvinte de iubire? Știa că s-ar fi topit dacă le-ar fi auzit din gura lui ...

— O, Jessie... Ce îmbrățișare... e totul în ordine, frumoaso?

— Da, Jack, alături de tine e totul bine. Sper că nu te deranjează, îi zise ea, privindu-l cu dragoste nespusă.

— Nu, sigur că nu. Cât timp cât ești fericită alături de mine, e bine... Știi cât îmi place să te simt lângă mine, Jessie. Hai să mergem la sală, altfel mă tem că voi face lucruri care nu vor fi tocmai potrivite...

Cum era posibil ca tocmai el să ardă de dorință în felul acela numai pentru ea? De când era cu Jessie, nu mai avea ochi pentru alte femei. Desigur, asta i s-a întâmplat și până la ea, dar nu cu o intensitate atât de mare... Ca să nu se mai gândească că era deja de aproape două luni cu ea, ceea ce era un record absolut pentru el... În timp ce conducea, se gândea tulburat la toate aceste lucruri, privind-o pe furiș pe femeia din dreapta lui.

— Doamnă Wallace, acesta este bărbatul care a încălcat ordinul de restricție pe care îl aveți împotriva lui?

— Da, îi răspunde Nadya ofițerului de poliție, privind prin geamul securizat care îi despărțea. Deși erau atâția oameni în jurul ei, nu putea să nu simtă un fior de groază văzându-l din nou pe Owen. Venise singură la secție, nevrând să-l implice și mai mult pe Noah în povestea aceea. Erau lucruri pe care trebuia și voia să le facă singură.

Când i se ordonă să facă un pas în față, Owen scoase din buzunar un bilet pe care îl ținu astfel încât să fie văzut, de parcă știa cine îl privește din spatele celui geam pe care l-ar fi spart ca să ajungă la trădătoarea aceea brunetă care îl trata de parcă era mai presus de el.

— Ce are în mână? întrebă polițistul de lângă ea.

— Nu știu... Pot să plec acum? Am venit aici, am făcut ce trebuia să fac, aș vrea să plec acum...

— Numai puțin, să ne lămurim... îi zise polițistul, care îi ceru unui coleg să-i aducă biletul pe care îl avea Owen.

Odată ajuns în mâinile lui, îl citi, apoi i-l dădu Nadyei.

— Poate vrei să citești și dumneavoastră... Nadya luă biletul cu mâini tremurânde. Oare ce mai voia de la ea ființa aceea demnă de dispreț?

— Ești o trădătoare, Nadya. Crezi că bătașul tău te va mai vrea când va afla că nu mai poți avea copii? Ești un nimic, așa cum ai fost mereu... Nu vei scăpa de mine niciodată. Voi fi mereu în gândurile și în visele tale, dar mai ales când vei fi cu... Noah, parcă?

Vei mai auzi de mine, Nadya... Owen

Senzația de rău care puse stăpânire pe Nadya o făcu să-și dorească să plece cât mai iute de acolo. Simțea că se îneacă dacă mai stă chiar și un minut. Fără să-i spună vreun cuvânt polițistului, Nadya se îndreptă spre ușă și plecă în grabă, cu biletul în buzunarul pantalonilor. Când ieși din secție, căută un taxi care s-o ducă acasă cât mai repede. Cel

puțin acolo se simțea în siguranță. Imaginea lui Noah îi apărură brusc în gând. Ar fi vrut să fie lângă el și să-l sară în brațe, fără întrebări, fără cuvinte. Să se cuibărească la pieptul lui și să rămână acolo pentru totdeauna... dar nu se putea gândi la un discuta cu el despre problema medicală pe care o avea. Adică, ce bărbat ar fi acceptat o femeie ca ea? Cu toții își doreau copii... Numai gândindu-se la reacția lui, simțea o strângere de inimă. Poate că va fi chiar violent cu ea, ca Owen... Ajunsă acasă, Nadya și-a acoperit chipul cu mâinile, dând frâu liber lacrimilor. Gândul îi zbura mereu la posibilele reacții ale lui Noah, în urma viitoarei discuții cu el. Chiar dacă nu avea să reacționeze violent, Nadya era convinsă că numai felul în care o va privi o va durea. Deși refuzase să se gândească la acest aspect mai devreme, lăsându-se cucerită de felul în care o trata Noah, Nadya știa că, într-o zi, va trebui să aducă și acel subiect în discuție...

Când auzi soneria de la ușă, știu imediat cine putea fi. Deschise, văzându-l în fața ei pe Noah, care o îmbrățișă strâns, nebănuind nimic din ceea ce ascundea în inima brunetei. La rândul ei, Nadya îl ținu strâns la piept, ca și cum ceva i-ar fi spus că aceea putea fi ultima dată când făcea acel lucru.

— Bună, frumoaso, ce faci, mă așteptai? o întrebă el, desprinzându-se încet de ea.

— Bună, Noah... se poate spune că da, te așteptam... îi răspunse, evitând să-l privească. Se așezară amândoi pe canapea, foarte aproape unul de celălalt.

— S-a întâmplat ceva? Ești cam serioasă... Bine, tu de obicei ești așa, dar acum pari mai sobră ca oricând...

O luă de mână.

— Ai dreptate. Știi, Noah, nu știu cum să-ți spun mai simplu de atât, nu m-am descurcat niciodată la discursuri...

— Spune-mi ce e, Nadya. Știi că sunt aici pentru tine, nu?

— Știu, dar probabil nu vei mai fi, odată ce îți voi spune ceva foarte serios, ceva ce trebuia să-ți spun încă de la început, dar nu am găsit momentul potrivit...

— Da, știu, eu sunt de vină, nu prea te-am lăsat din brațe de când... îi zise el zâmbind, încercând să-i schimbe starea.

— Noah! ... Nu e momentul acum...

— Dacă pot să te fac să zâmbești puțin, de ce nu? Bine, spune-mi ce ai de zis, ca să fii mai liniștită...

— Noah... n-o să-ți placă, te asigur... Dar ar trebui să știi... nu pot avea copii, adică nu mai pot... îi mărturisi ea, neîndrăznind să-l privească. Se părea că visul ei frumos alături de Noah se apropia de final, iar ea nu putea opri acest lucru, oricât și-ar fi dorit...

— Nadya... ești sigură?

— Da... știam asta încă de când am pierdut sarcina din cauza loviturilor primite de la Owen... Oricum, eu ți-am spus încă de la început că viața mea e mai complicată și că meriți ceva mai bun...

— Oprește-te, Nadya! Să nu te mai aud vorbind așa, ai înțeles? îi zise el, râsuflând cu greu din cauza a ceea ce tocmai a aflat.

— Noah... N-are rost să prelungim agonia... Știi că probabil urmează să te desparti de mine și, desigur, nu te pot condamna, dar nu mă mai privi astfel...

— Ești atât de sigură în privința mea? Oare mă cunoști atât de puțin? După tot ceea ce am trăit împreună până acum, nu te-ai convins de sentimentele mele pentru tine? Crezi că un lucru ca ăsta mă va face să nu te mai iubesc, Nadya? Ți-am spus și mai demult că nu sunt un băiețel care nu știe ce vrea... te vreau pe tine, bruneta mea frumoasă, m-ai înțeles? Ți zise el, sărutându-i mâna, gest care o emoționează din nou.

— Dar, Noah... mai e și asta... i-a spus ea, scoțând biletul din buzunar și arătându-i-l. Acolo scrie că sunt... nici măcar nu pot să spun asta... dacă vei ajunge să gândești la fel ca el?

— Astea sunt cuvintele unui cretin, Nadya. Niciodată n-aș putea să gândesc așa despre tine, iubito... Cum a ajuns asta la tine? Te-a căutat din nou, te-a deranjat iar? A îndrăznit să facă asta, după ce i-am spus mai demult? Jur că, dacă îl mai văd vreodată în fața mea, voi termina ce am început atunci...

— Nu, nu e asta. Am fost la poliție să declar că a încălcat ordinul de restricție, iar acolo am aflat că a fost implicat și în alte infracțiuni, jaf și tâlhărie... De asemenea, am aflat că el și un alt amic de-al lui, Dalton, sunt vinovați de incendierea barului lui Logan... Mi-e groază numai când mă gândesc că am crezut, la un moment dat, că îl iubesc pe acest ticălos...

— El e un nimic, Nadya, nu tu. Nu-l lăsa să te supere cu toate astea, bine? Știe prea bine că nu ești singură, că ai pe cineva care te apreciază așa cum meriți, iubito... Cât despre cealaltă chestiune, există soluții, cum ar fi adopția... Oricum, nu vreau să te mai gândești la lucruri negative în ceea ce ne privește. Te iubesc, ai înțeles? Te iubesc și nimeni și nimic nu mă va opri să fiu cu tine, iubito... Ești tot ce îmi doresc pentru mine, Nadya, și voi încerca să-ți aduc măcar un strop de fericire în fiecare zi petrecută alături de mine, îți promit...

O sărută, acoperindu-i suspinele și ștergându-i lacrimile.

— Noah... vorbești serios? Încă mă mai vrei? Pe una ca mine, cu un trecut atât de urât? îl întrebă, surprinsă plăcut de reacția lui.

— Foarte serios, Nadya. Ai spus foarte bine, cu un trecut, căci prezentul tău sunt eu, iar asta e cel mai important... Ți zise Noah, vrând din toată inima să alunge umbrele din ochii iubitei lui.

— Eu... aproape că nu știu ce să spun... te iubesc, Noah... Mă bucur că te am și că mă vrei lângă tine...

— Și eu te iubesc, Nadya, și te vreau lângă mine cu totul, în toate sensurile posibile... chiar și acum...

Începu apoi s-o sărute cu toată forța dragostei sale, delectându-se cu dulceața pasiunii ei, făcând dragoste încet, savurând și făcând-o să se bucure de tot ceea ce îi oferea.

Capital 11



După trei luni...

Logan apăru în partea din față a barului și o văzu pe Lindsay urcată pe un scaun, încercând să schimbe un bec. Veni în spatele ei și îi îmbrățișă picioarele goale, acoperite până deasupra genunchilor de fusta pe care de-abia aștepta să o scoată...

— Ce faci, frumușelule? Încerci să mă sperii? îi zise ea privind-l zâmbitoare.

— Poate că da. Dar tu, încerci să mă tentezi mai mult decât o faci deja? o întrebă, ajutând-o să coboare.

O luă apoi în brațe și o urcă pe bar.

— Ce-ți trece prin minte, Logan Connor? Noroc că am închis barul, altfel ar fi avut oamenii ce vedea. Nu le-ar veni să creadă: șeful serios al barului, încurcat cu frumoasa barmaniță roșcată. Deși a trecut ceva timp, parcă și mie îmi vine greu să cred, dar ne stă atât de bine...

Logan nu-i răspunse. Se mulțumit s-o sărute dornic și ademenitor, oprindu-și palmele deasupra genunchilor ei, strângându-i fusta ușor între degete.

— Logan... doar nu vrei s-o facem aici, nu? Nu mai ai răbdare până acasă? îl întrebă, privind-l încântată.

— Fii sigură că vreau să facem asta aici și acum... Ești o adevărată vulpe, știi asta, Lindsay? După ce că te îmbraci atât de ademenitor și îmi faci ochi dulci toată seara, vrei să mă fac că nu te observ? Cred că te-aș observa și dacă ai avea un sac pe tine. Chiar și așa, tot aș vrea să ți-l dau jos... Dar

permite-mi o curiozitate înainte... De când ştii tu să schimbi becuri? Nu ştiu prea multe femei care se pricep la asta, îi zise el pe un ton puţin mai grav decât de obicei, punându-şi mâinile pe talia ei.

— Se pare că sunt altfel decât femeile pe care le ştii tu... Şi acum, dacă nu vrei să pierdem timpul cu poveşti referitoare la abilităţile mele, mai bine m-ai săruta în continuare şi te-ai convinge din nou de ceea ce pot să-ţi fac...

— Cred că îmi place să mă convingi, Lindsay... îi zise el, sărutând-o pasional, transmiţându-i prin sărutări, atingeri şi mângâieri cât de mult îi plăcea să se bucure de compania ei, făcând dragoste cu ea, chiar acolo, îndeplinindu-şi astfel fantezia comună.

Era deja prea mult pentru Jack. Aproape şase luni alături de aceeaşi femeie era mult chiar şi pentru el. Stând în bar alături de Jessica, se gândea că trebuie cumva să pună capăt aceluia joc de-a prieteniei cu beneficii, înainte de a fi prea târziu pentru el. Îşi aminti de felul în care făcuse dragoste cu ea cu o noapte înainte, de parcă şi-ar fi luat rămas-bun de la ea.

El era Jack Connor, un cuceritor, nu unul dintre cei care îşi doreau o relaţie stabilă. Ştia că, la un moment dat, va veni şi momentul în care va trebui să se despartă de ea, iar realitatea aceluia fapt îi crea o senzaţie bizară. Numai orgoliul îl făcea să rămână fidel planului imbatabil pe care îl avusese până atunci, până la ea. Jessie nu-l va face să se răzgândească. Aşa ceva era imposibil...

Probabil o va face să sufere, dar avea conştiinţa împăcată: a avertizat-o încă de la început că ceea ce era între ei nu va fi de durată. Jessie a lui a ştiut la ce să se aştepte, deşi felul în care voia să pună capăt relaţiei lor era cam nepotrivit, însă ea nu-i dădea de ales. Nici măcar o dată nu s-a comportat ca celelalte femei din viaţa lui: nu i-a spus că îl iubeşte. În trecut, de fiecare dată când se întâmpla asta, el punea punct imediat relaţiei respective. În schimb, Jessie nu i-a spus aşa ceva, iar asta îi dădea o stare de confuzie. Oare chiar nu simţea nimic pentru el? Dacă era să se ghideze după felul în care îl privea şi... alte lucruri, atunci putea să jure că simţea ceva pentru el, însă nici măcar o dată nu a auzit-o spunându-i acele cuvinte care aveau să le aducă finalul relaţiei lor...

Asta era: trebuia s-o facă acum sau nu ştia dacă va mai avea curajul să meargă până la capăt şi doar asta era exact ceea ce îşi dorea, nu?

Brusc, Jack se ridică de la masă şi, privind-o în ochi pe Jessica, merse la o altă femeie, o necunoscută, şi o sărută în faţa tuturor. Abia i-a atins buzele şi s-a îndepărtat de ea, auzind uralele unora şi huiduielile altora. Înainte să se dezmeticească, o văzu pe Jessie fugind spre ieşire, aşa cum îşi imaginase că se va întâmpla. Putea să râsufle uşurat: din clipa aceea, Jessie nu mai era a lui. Totuşi, de ce nu putea să se bucure? De ce simţea dintr-o dată că tocmai a făcut cea mai mare prostie din viaţa lui? De ce avea o strângere de inimă? De ce se simţea atât de dezgustat de sine însuşi? Totul trebuia să fie în regulă, acum că s-a

eliberat de ea... Numai că nu simțea deloc așa... Înainte să-și dea seama, plecă grăbit spre ieșire, dornic s-o ajungă din urmă pe Jessie, neștiind nici el exact de ce. Poate că voia doar să se asigure că e în regulă, cât se putea de în regulă după ceea ce el tocmai a făcut...

După vreo două străzi, Jack reuși s-o ajungă din urmă și o prinse de mână. Bănuia la ce să se aștepte din partea ei sau ceea ce avea să vadă în privirea ei, însă nimic nu îl pregăti pentru remușcarea profundă pe care o resimțea.

— Jessie, stai... așteaptă puțin...

— Bine, Jack, stau. Știi, dacă voiai să te desparți de mine, puteai să-mi spui frumos și civilizat, nu trebuia să faci scena aia demnă de un film prost. Cine te crezi? Ai impresia că ești ultimul bărbat de pe pământul ăsta? Știi ce regret cel mai mult? Faptul că am pierdut atât de mult timp lângă tine: aproape jumătate de an, Jack. Jumătate de an pe care puteam s-o petrec cu cineva care să mă aprecieze cu adevărat... Dar nu-i nimic, doar știam că nu mă pot aștepta la ceva durabil de la tine, nu-i așa? Voi învăța să te uit, Jack, chiar de va fi ultimul lucru pe care îl voi face, îți promit... Și voi învăța să te urăsc pe cât de mult te-am iu...

Încercând să-l privească într-un mod cât mai disprețuitor, așa cum ar fi meritat. Își simțea inima frântă în milioane și milioane de bucățele și o durea mai mult decât orice altceva pe lume. Visul ei cu Jack tocmai se sfârșise...

— Jessie... nu vorbi așa... Hai să discutăm despre toate astea... N-am vrut să te fac să suferi...

— Nu-mi mai spune vreodată Jessie! Nu vreau să te mai văd și să te mai aud vreodată! Puteai să faci treaba asta cu totul altfel... și tot m-ar fi durut enorm... adăugă ea, pentru sine.

— Dar, Jessie...

Palma care-i lovi obrazul nu-l duru așa cum îl durea inima...

— Ți-am spus să nu-mi mai zici așa! Mi-ai spus mai demult că pot să-ți spun dacă te comporți vreodată ca un ticălos. Ei bine, tocmai ai făcut-o. Felicitări, Jack, ai reușit ce ți-ai propus... N-ai dat doi bani pe mine, prietena ta cea mai bună, cea pe care spuneai că nu ai s-o rănești vreodată... Nu-i nimic, voi trece și peste asta...

— Încearcă să mă ascuți. Îmi pare rău că suferi... Pe lângă ce vreau să-ți spun, mai avem și un spectacol de susținut împreună...

— Voi susține spectacolul și cu asta se va termina până și relația profesională dintre noi. Lasă-mă în pace, n-am nevoie de tine!

— Măcar dă-mi voie să te conduc acasă, nu pleca singură...

— O voi duce eu acasă, idiotule! zise Logan, apărând brusc lângă ei.

După ce îi trase un pumn zdravăn lui Jack, o luă pe Jessica și o duse acasă.

— Te rog, nu mă întreba nimic, Logan, bine? îl rugă Jessica, încercând să-și rețină lacrimile.

— Nici nu vreau, Jessica. Am văzut și eu ce era de văzut... Regret enorm prostia făcută de idiotul de Jack, dar poate cearta voastră e ceva de moment. Jessica, voi doi sunteți meniți să fiți

împreună. Rar am văzut doi oameni mai potriviți unul pentru altul...

— Logan, apreciez ce încerci să faci, dar... nu. Nu mai vreau să știu nimic de el... Du-mă acasă, te rog... și mulțumesc...

— N-ai pentru ce, Jessica. Pentru asta sunt prietenii. În mod sigur, în spatele nostru vin Noah cu Nadya și Lindsay.

Jessica se uită în oglinda retrovizoare și vede mașina lui Noah urmându-i îndeaproape. Odată ajunsă în fața casei, ea coborî din mașină, urmată de Logan. În scurt timp, sosiră și Noah, Nadya și Lindsay. Deși aprecia efortul lor, Jessica nu-și dorea decât să fie singură.

— Jessica... promite-mi că vei avea grijă de tine, bine?

— Nu am altceva mai bun de făcut, Lindsay... Și acum, dacă se poate, aș vrea să rămân singură... Vă mulțumesc pentru prezența voastră aici, dar sunt sigură că înțelegeți. Sunteți minunați, dar vreau să merg la culcare. Ne mai vedem... Noapte bună, dragilor.

Cu toți își iau rămas-bun de la ea, după care pleacă.

Jessica merse direct în camera ei și se întinse pe pat, încercând să adoarmă, însă gândurile i se îndreptau spre momentul dureros trăit cu doar câteva minute în urmă. Simțea un nod în gât, însă era decisă să nu verse nici măcar o lacrimă pentru un bărbat pe care îl iubea, dar care nu o merita. Câtă naivitate din partea ei, să creadă că, în final, va reuși să-l facă pe Jack s-o iubească. Dintre toți oamenii pe care îi cunoștea, el a rănit-o cel mai

mult. Nu se aștepta la o asemenea atitudine din partea lui. Cel puțin, dacă i-ar fi spus în alt mod că nu o mai vrea, nu în felul acela... Oricum i-ar fi frânt inima, însă astfel, având parte de o umilire publică, o făcea să-și dorească și mai mult să nu-l fi cunoscut vreodată, să nu se fi îndrăgostit de ochii lui, de zâmbetul lui, de felul în care o făcea să-i ofere totul, de el... Jack era singurul care o făcea să ardă pentru el... Însă trebuia să revină cu picioarele pe pământ: visul se terminase, iar ea era din nou singură și mai nefericită ca niciodată. Imagini cu ea și Jack dansând, dar și făcând de la cele mai amuzante până la cele mai fierbinți lucruri, îi reveneau în minte. Era conștientă că nu-l va putea uita, însă nu-i va permite să mai aibă vreo putere asupra ei. O torturau întrebările: oare de când a plănuit Jack să-i facă asta? A fost premeditat? Oare cu ce a greșit, de a trebuit să aibă parte de o astfel de despărțire? Ideea că noaptea trecută a fost ultima în care a avut parte de el o făcea să sufere enorm. La un moment dat, auzi soneria telefonului. Verifică apelul și văzu un mesaj de la Jack, care se scuza pentru idiolenia comisă. Furioasă, Jessica închise telefonul și se întoarse pe partea cealaltă: trebuia să înceteze cu fantezia ei prostească, altfel, va ajunge tot mai rău. Nici să nu-și imagineze el că îi va fi atât de ușor s-o păcălească din nou. Închise ochii, dar nu reuși să adoarmă decât foarte târziu în noapte.

Între timp, Jack merse la alt bar și începu să bea, simțindu-se mai vinovat ca oricând. Jessie avea dreptate să-l trateze așa și să nu-i răspundă

la mesaj. Era cel mai rău bărbat de pe pământ. Deși gustul puternic al băuturii îl ardea pe gât, nimic nu îl făcea să ardă mai puternic decât ea... ce se întâmpla cu el?! Doar nu se îndrăgostea de Jessie... Nu, așa ceva nu era posibil, nu i se putea întâmpla tocmai lui... Doar el și iubirea erau două noțiuni incompatibile, mai ales că, mai demult, și-a promis că nu va mai iubi vreodată... Totuși, privind în urmă, gândindu-se la momentele petrecute împreună cu ea, ceva în el se simțea diferit și dureros. Se purtase ca un ticălos cu cea care nu merita asta din partea lui, și totul pentru reputație, pentru orgoliu... Toate astea îl costau scump acum... Telefonul îi vibră în buzunar. Il căuta Noah.

— Unde ești?

— Într-un bar, aproape de al lui Logan... zise el, pe un ton târâgănat.

— Ești beat?

— Poate... Ce-ți pasă?

— Taci și stai acolo, că vin după tine. Dacă vine Logan e mai rău... Nici mie nu-mi vine să te iau de acolo, dar asta e... Ajung imediat.

Din glasul fratelui său, Jack își dădu seama că e supărat rău, și pe bună dreptate.

În momentul acela, nici el nu se putea ierta. De altfel, era sigur că nici nu va putea s-o facă vreodată...

În scurt timp, apăru Noah și îl duse acasă, având grijă ca mama lor să nu-l vadă așa. Îl ajută să ajungă în cameră, îl obligă să facă un duș, apoi îl culcă.

— Știi că ai făcut cea mai mare prostie de până acum, nu? Cum ai putut să-i faci așa ceva unei fete ca Jessica?

Jack adormise deja. Faptul că reacționase astfel, îmbătându-se, nu putea decât să însemne un singur lucru... În sfârșit, fratele lui mai mic trebuia să accepte cel mai dureros adevăr pentru el: iubirea.

Noah îl mai privi o dată, pe urmă plecă în camera lui și se pregăti de culcare, nu înainte de a o suna pe Nadya pentru a o asigura că e totul în regulă. Urma ca de dimineață să stea mai mult acasă, cel puțin, până când Logan pleca la bar, pentru a evita o eventuală dispută între ei. Fusesse mereu un fel de intermediar între ei atunci când aceștia se certau sau mai rău... Oricum ar fi fost, erau frații lui și îi iubea, iar el, ca un frate mijlociu ce era, trebuia să se asigure uneori că lucrurile rămâneau sub control.

În dimineața următoare, Jack se trezi cu o durere groaznică de cap. Amintindu-și cele întâmplate, durerea se întări. Își frecă fruntea și tâmpilele, luând apoi o pastilă, fiindcă, deși se simțea groaznic, trebuia să meargă la sală, doar avea lecții de dans de predat. Se întrebă dacă Jessie va veni... În mod normal, trebuia să vină, chiar și numai pentru că aveau un contract de colaborare pentru lecții de dans și un spectacol de susținut în mai puțin de o săptămână. Nici nu-și putea imagina cum va fi s-o vadă și să danseze cu ea fără să fie tentat s-o sărute și să-i simtă gustul. Jack și-a trecut mâna prin păr, oftând. Avea să încerce s-o facă să se răzgândească și să

se întoarce la el, dar de data asta, așa cum trebuia, fără greșeli. Nu putea să riște să piardă pentru totdeauna cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată în viață: Jessie. Dacă cineva merita un premiu pentru prostie, el era acela.

Se sculă, îmbracă o pereche de pantaloni scurți și un tricou, apoi merse în bucătărie să mănânce ceva, deși numai poftă de mâncare nu avea în momentele acelea.

— Uau, tipul cel mai idiot pe care l-am văzut vreodată a coborât la dejun...

— Logan! exclamă Abby, luată prin surprindere de atitudinea fiului său.

— Ce, am dreptate... Știi ce a făcut enervantul ăsta de fiu al tău?

— Logan, serios, termină, nu acum... Lucrurile se vor rezolva și... interveni Noah, privindu-și fratele mai mare cu seriozitate.

— Am dreptul să fiu cât de supărat vreau eu, Noah... dacă tu și mama n-ați fi de față, i-aș arăta eu lui...

— Dragule, ce s-a întâmplat? De ce arăți în halul ăsta? Întrebă Abby îngrijorată.

Vedea bine că fiul ei cel mai mic băuse, dar ceva din privirea lui o făcea să creadă că era altceva la mijloc, mai grav.

— Numai dragule nu ar trebui să-i spui, mamă, rosti Logan tot mai nervos.

Se ridică de la masă și plecă în grabă, lăsând-o aproape mută de uimire pe Abby.

— Ce-i asta? L-am mai văzut pe Logan supărat, dar nu în felul ăsta... Noah, ce se întâmplă?

— Știi, nu-i de datoria mea să-ți spun, mamă. Îmi pare rău, dar altcineva trebuie să te liniștească... Oricum, eu trebuie să plec. Să aveți grijă de voi, le spuse, după care îi îmbrățișă și plecă.

— Haide, fiule, ia loc și mănâncă ceva. Nu știu ce se întâmplă, dar e clar că ceva nu e în ordine...

— Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta. De fapt, nu vreau să vorbesc prea mult oricum, n-am niciun chef... Mănânc puțin și plec la sală, am treabă, vorbi Jack, gustând din bunătățile pregătite de mama lui, bunătăți care, în acel moment, nu-i trezeau pofta de mâncare, ca de obicei.

O ajută pe Abby să strângă masa, apoi se schimbă și merse la sala de dans. Aruncă o privire spre casa Jessicăi și își continuă drumul.

Odată ajuns la sală, o văzu pe Jessica dansând alături de o fetiță. Imaginea aceea era de o rară frumusețe. Erau minunate dansând astfel. Făceau balet, iar mișcărilor lor coordonate ofereau un spectacol perfect. Câteva șuvițe din părul Jessicăi cădeau libere, încadrându-i obrazii, iar costumația mulată îi evidenția trupul armonios.

Jackle urmărise câteva minute bune, înghițindu-și nodul din gât: Jessica arăta superb, iar formele ei apetisante reliefate de rochița strânsă pe corp îl făceau să-și dorească s-o simtă din nou lângă el. Cum a putut să se comporte atât de prostesc rămânea încă o enigmă, chiar și pentru el.

La un moment dat, Jessica îl observă pe Jack în cadrul ușii.

— Bună... Nu-m vrut să vă întrerup. Continuați, nu mă luați în seamă, eu tocmai plecam...

— Bună, Jack...

Atât avu putere Jessica să spună, respirând cu greutate în timp ce-l privea. În momentul acela, fetița se apropiat de el și-l îmbrățișă.

— Bună, Jack. Vreau să-ți mulțumesc că mă lași să particip la orele de balet fără să plătesc. Sunt foarte fericită să dansez cu Jessica. E foarte frumoasă, nu-i așa? întrebă fetița zâmbind, nebănuind starea de tensiune dintre cei doi.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, Francesca. Cât despre Jessica, da, e foarte frumoasă... i-a răspuns el, privind-o apoi pe cea care i-a dat lumea peste cap.

— Eu plec acum, am terminat ora. Pa, Jessica! Pa, Jack! salută fetița.

— Pa! i-a răspuns Jessica zâmbind ușor.

Totul era atât de bine până să apară el acolo...

— Pa! zise și Jack, surâzând.

— Eu am terminat pentru azi, așa că plec. Cheile sunt pe masă. Pa, Jack!

Jessica se întoarse cu spatele la el, ascunzându-și lacrimile.

— Stai, Jessie! o rugă.

— Ce e? îl întrebă, întorcându-se spre el, dar evitând să-l privească prea mult.

— Trebuie să repetăm pentru spectacol, ai uitat?

— Da... bine, să repetăm atunci... acceptă ea, încercând să pară relaxată.

Nu trebuia să refuze, nu putea să-i dea impresia că se teme să fie aproape de el. Jack și conducând-o în ritmul lent al melodiei, una dintre cele trei pe care urmau să le danseze în cadrul spectacolului. Îi simți încordarea, mai ales atunci când se lipea prea mult de ea. În momentele acelea, Jessica parcă înțepenea dintr-o dată și nu se mai putea mișca.

— Nu te opri, Jessie... Jessica. Trebuie să ducem dansul până la capăt, ai înțeles? Vreau ca spectacolul să iasă impecabil și nu poți permite ca emoțiile personale să intervină între noi acum...

— Ce ușor ți-e să spui asta, Jack... dar fie, așa va fi: spectacolul va fi un succes, dar după încheierea lui, să nu te aștepti că voi rămâne la petrecere...

Jessica era hotărâtă să-l ignore, așa cum trebuia să-și nege propriile bătăi ale inimii, o inimă care era încă stăpânită de el.

— Ar fi frumos să rămâi... pentru spectatori, vreau să spun... i-a șoptit el, apropiindu-și buzele de urechea ei, punându-și mâinile pe talia ei, luptându-se cu el însuși pentru a se abține să nu o sărute sau chiar mai mult de atât... știa că ea are nevoie de timp ca să-l ierte, însă nu era dispus să-i acorde prea mult... avea nevoie de ea, avea nevoie s-o vadă zâmbind pentru el, s-o sărute și s-o facă să-l ierte...

— Nu am nici cea mai mică intenție să rămân, Jack... replică fata pe un ton usturător, găsindu-și cu greu suflul, dar nu din cauza efortului...

De ce trebuia să fie atât de slabă și impresionată de Jack, dacă el a tratat-o în felul acela, ca pe un obiect inutil? În mod normal, cu altcineva nici măcar n-ar fi stat de vorbă. Însă Jack nu era oricine... era cel pe care până noaptea trecută l-a iubit nebunește... Iar o astfel de iubire nu putea să dispară peste noapte, oricât de mult și-ar fi dorit... Nu era corect ca el să arate atât de bine, cu părul acela brunet strâns într-o coadă la spate, iar cerceul din ureche să-i dea un aer atât de fierbinte... ca să nu mai pomenească de privirea lui prădătoare și de corpul bine făcut, care o înnebunea, pur și simplu. Se revolta. Nu era cinstit din partea lui să fie atât de irezistibil, iar ea să trebuiască să-l respingă... Mai erau și cearcănele de sub ochii lui, care îi dădeau un aer suferind... Dacă își imagina că astfel o va înduișo, se înșela amarnic.

Jessica se desprinsese de el, nemaiputând suporta apropierea aceea.

— Ce-i? o întreabă surprins.

— Vreau apă. N-am reușit să beau apă de când am venit aici, așa că...

— Bine... Iau și eu o pauză, atunci, îi zise el, așezându-se pe bancă, lângă ea.

Oare era numai impresia lui, sau Jessie era puțin cam agitată? Nu putea decât să speră că starea ei i se datora lui. Jack bău apă, neluându-și ochii de la ea, observând cum își șterge fruntea cu mâna. Era firesc ca efortul dansului s-o obosească, mai ales că avusese oră de balet înainte. Însă era puțin ciudat că, pentru cineva care se presupunea

nu simțea nimic pentru el, Jessie îl evita mai mult decât era cazul, trecând repede peste mișcările mai senzuale de dans, ca și când n-ar fi suportat să fie în preajma lui.

— Trebuie să mă lași să mă apropii de tine, Jessie... Jessica, altfel dansul nu va ieși cum trebuie, știi asta... iar cei care ne vor privi își vor da seama... Lasă-mă să te ating mai mult, spuse el încordat, la un moment dat, în timp ce dansau.

— Vezi să nu... Nu știu ce urmărești, Jack, dar nu voi cădea în capcana ta. Mi-a ajuns că m-am înșelat în privința ta o dată. Nu mai fac greșoala asta... îi zise ea, privindu-l cu hotărâre și oprindu-se din dansat.

— Jessie...

— Ți-am spus ceva în legătură cu asta, nu? Nu ai dreptul să-mi mai spui așa...

— Bine... Am fost un idiot, bine? Cel mai mare dintre toți, dacă vrei tu, dar încearcă să mă ierți... N-am vrut să te fac să suferi...

— A, nu? Și cam ce-ai vrut, atunci când ai făcut scena aia de-a dreptul romantică?

— Nu m-ai crede, dacă ți-aș spune...

— Pune-mă la încercare, Jack... doar nu mai ai nimic de pierdut. Totul s-a sfârșit cu bine pentru tine... Nu pot decât să mă bucur, dar vreau să mă lași în pace, bine? Cine știe, poate rămânem amici, chiar și după toată povestea asta...

— În niciun caz... Lucrul ăsta nu mai e posibil, Jessica... nu acum, nu după ce s-a întâmplat între noi...

— Lucru care, evident, nu a contat nici măcar o secundă...

— Ascultă-mă puțin. Cred că am început să simt niște lucruri pentru tine și m-am cam speriat. Știu că nu e o justificare, dar vreau să încerci să mă înțelegi...

— Lucruri? Cam ce fel de lucruri, dacă se poate știi? Jack Connor, să nu ai impresia că mă poți păcăli ca pe una dintre femeile alea care sunt topite după tine, fiindcă eu nu sunt. Am intrat în jocul tău seducător fiindcă am vrut, dar asta nu înseamnă că... nimic mai mult...

— De asta ești atât de supărată, Jessie? Fiindcă nu simți nimic pentru mine? Dacă nu simțeați ceva pentru mine, nu ai fi plecat așa cum ai făcut-o și nici nu te-ai fi comportat așa, ca o iubită rănită. Ai fi luat totul cu lejeritate și poate chiar ai fi râs... Hai, Jessie, știi cine sunt, mai bine zis, cine am fost... Tu... ai schimbat ceva în mine atunci când ai acceptat propunerea mea...

— Să nu îndrăznești să spui că te-ai schimbat peste noapte și că... mai știi ce altceva, Jack! Nu-mi insulta inteligența, nu tu...

— Ei bine, poate nu chiar peste noapte, dar... mi-ai făcut ceva... Ceva ce nu-mi pot explica nici măcar mie...

— În cazul ăsta, cred că un psiholog te-ar ajuta...

— Nu face asta, Jessie. Nu-ți stă bine să fii ironică... Ești prea dulce pentru asta.

— Habar n-ai cum îmi stă mie bine, Jack... N-ai dreptul să-mi spui cum să mă simt... ce ai făcut e josnic chiar și pentru tine...

— Ba da, știu cum îți stă bine, Jessie: lângă mine. Nu spun că mă poți ierta chiar acum, dar

...de curând... Crede-mă că nu am mai făcut asta vreodată, nu mi-am mai cerut scuze de la vreo femeie că am făcut-o să sufere...

— Nu...

— Dar cum?

— Specială, Jessie. Asta ești tu pentru mine: o femeie deosebită de celelalte...

— Nu, zău? De asta te-ai repezit la prima femeie care ți-a ieșit în cale și ai sărutat-o? Într-un bar, plin de oameni, fără să-ți pese de ceea ce îți făceau? Când îmi amintesc de asta, nu pot nici măcar să mă uit la tine, Jack... mi-e rău numai când mă gândesc...

— Îmi pare rău, Jessie... îmi pare rău, ce pot să mai fac? Regret și acum tâmpenia monumentală pe care am făcut-o, dar... Te vreau înapoi, Jessie... și nu voi renunța. Te voi convinge să te întorci la mine, Jessie... Ascultă-mă bine: puține lucruri mi-am dorit în viața mea așa cum te vreau pe tine... Nu știu ce mi-ai făcut, dar tot ce pot să spun e că te vreau lângă mine...

— Nu minți, Jack. Nu te cred. Nu știu ce fel de joc faci acum, dar nu te mai las să te joci cu mine vreodată... Nu mai pot să te aud vorbind astfel. Ți-ai spus asta vreunei femei. Niciodată... așa nu i-ar spune asta vreunei femei. Nu vreau să mai cântăresc cu prefăcătoria. Nu vreau să mai aud așa ceva de la tine, în cazul în care chiar vrei să mai fii partenera ta la spectacol. Când se va termina, se va încheia și orice relație dintre noi, Jack, fie ea și de amicitie...

— Jessie... știu că ești foarte dezamăgită de mine, dar nu te minți pe tine însăși. Mă vrei lângă tine la fel de mult precum te vreau și eu... crezi că nu vâd cum te uiți la mine?

— Și până acum nu ai observat asta, Jack?

— Ba da, într-o oarecare măsură, dar parcă nu la fel cum realizez niște lucruri acum. Nu e prea târziu pentru noi, Jessie. Nu face asta, suntem atât de potriviți unul pentru altul...

— Potriviți? Așa sunt și pantofii pe care îi port acum, Jack. Nu mai contează, nu ai cum să înțelegi, nu ești făcut pentru asta...

Nu voia să-i dea satisfacția de a-i confirma sentimentele pentru el, sentimente pe care să dispară, desigur... Jack i-a spus doar câteva cuvinte, dar niciunul de iubire. Nu putea să mai fie cu el dacă nu știa că o iubește, dacă nu simțea acest lucru cu certitudine din partea lui... Deocamdată, singurul lucru clar era că Jack își regreta gestul, dar de aici până la iubire era cale lungă pentru unul ca el.

— Jessie... nu știu de ce, dar am nevoie de tine în viața mea... Crede-mă că sunt la fel de confuz ca tine...

— Eu nu sunt confuză în ceea ce privește sentimentele mele pentru tine, Jack. Cel puțin, nu eram... N-ai decât să cauți propriile răspunsuri în ceea ce te privește. Eu nu te pot ajuta. Vreau ca asta să fie ultima discuție despre noi, discuție care se încheie acum și aici, Jack. Trebuie să plec, am obosit...

Jessica se simțea epuizată și din cauză că încercase din răputeri să-l facă să se

îndrăgostească de ea. Evident, eșuase. Nu putea decât să încerce să-și continue viața fără el, nu era altă soluție... Plecă în grabă, lăsându-l pe Jack pradă propriei stări agonizante și confuze.

Nadya auzi soneria de la ușă și s-a dus să răspundă în grabă. Bănuia deja cine putea fi, mai ales că Noah îi trimisese un mesaj prin care o anunța să se pregătească, fiindcă urma să ia cina în oraș. Azi era o zi specială pentru ei: împlineau șase luni de relație, însă ea nu era sigură dacă el își mai amintea. Ieșitul în oraș devenise aproape o rutină, astfel că nu i se părea nimic ieșit din comun să iasă și în seara aceea. Spera doar ca el să fie mulțumit de felul în care arăta, mai ales că îmbrăcase o rochie nouă, albastră, scurtă, cu decolteu nu prea adânc, însă suficient cât să-l incite pe brunetul ei minunat. Era atât de norocoasă că îl avea pe Noah... era conștientă de acest lucru în fiecare zi, iar faptul că el o trata ca pe cineva special pentru el o emoționa. Deschise ușa, iar vederea celui pe care îl iubea o făcu să zâmbească.

— Bună, Noah. Arăți cam elegant pentru o simplă ieșire în oraș, nu crezi? îl întreabă, privind felul în care cămașa lui albastră cu mânecă scurtă se asorta cu blugii negri. Înfățișarea lui era atrăgătoare, iar modul în care o privea îi dădea un aer irezistibil. Încă se emoționa când îl privea, fiind în întregime fascinată de el.

— Bună, Nadya. Mi se pare că și în cazul tău e la fel. Nu-i nimic, e și mai bine așa... îi zise el

apropiindu-se de ea și sărutând-o, îmbrățișând-o în același timp.

— Noah... cred că trebuie să plecăm, nu? îi zise ea, după câteva minute bune, în care s-au sărutat fără oprire.

— Nu e neapărat... putem rămâne acasă, cu siguranță vom găsi ceva de făcut... spuse el, ținând-o încă în brațe.

— Mai târziu, nerăbdătorule... Cu siguranță, el putea fi foarte convingător... — Să mergem, atunci... până nu găsesc o altă variantă de a ne petrece seara...

Nadya râse, apoi îl urmă până la mașină, admirându-l. Oricât l-ar fi privit, tot nu s-ar fi săturat... Ceea ce simțea pentru el nu putea să dispară...

Mai târziu, la restaurant, în timp ce savurau desertul, Noah îi zâmbi și-i spuse:

— Mă bucur că ești aici, cu mine, Nadya... Nu pot decât să-mi doresc să fim în continuare alături unul de celălalt cât se poate de mult... O eternitate, dacă se poate... te iubesc foarte mult și știi asta deja, însă ceea ce urmează să-ți spun îți va întrece așteptările...

— Noah... și eu te iubesc, dar ce e? Mă faci foarte curioasă, să știi...

— Nu știu cum să-ți spun asta mai simplu decât atât. Nu mă pricep la discursuri ample așa că... Fiindcă acum șase luni am întâlnit o brunetă insistentă, care mi-a cerut s-o învăț să lupte, și fiindcă, puțin câte puțin, pe măsură ce timpul trece, am ajuns s-o plac tot mai mult și s-o vreau alături de mine, nu pot decât să-mi doresc ca

ceea ce e între noi să fie permanent. În cazul asta, nu am decât o singură soluție, și anume asta... îi zise Noah, scoțând din buzunar o cutie roșie de catifea, pe care o deschise, în timp ce ingenunche în fața ei. Nadya, iubito, vrei să fii soția mea?

Nadya se ridică în picioare, înlăcrimată. Nu se așteptase la așa ceva. Nu mai auzea decât liniștea care se lăsase în întreg restaurantul, fiindcă atenția celor din jur fu acaparată de gestul lui Noah. Diverse voci chiar îi șopteau să accepte.

— Da, Noah, vreau să fiu soția ta... vorbi cu glas găuit de emoție, privind cum el zâmbește și mai mult în timp ce îi pune inelul pe deget.

Noah se ridică în picioare, o sărută și o învârti în brațe. Toți cei din restaurant începură să aplaude și să-i felicite.

— Noah...

— Da?

— Hai să plecăm de aici...

— Cum vrei tu... îi zise el zâmbitor, luând-o de mână și ieșind cu ea de acolo.

Merseră apoi alături de ea până în fața mașinii. O luă de mână și se așeză pe capota acesteia, îmbrățișând-o și sărutând-o din nou. Ar fi putut să facă asta la nesfârșit...

— Mă faci atât de fericit, iubito, știi asta, nu?

— Nu pot să-ți spun cât de fericită sunt eu datorită ție, Noah... Ești minunat, ești poate mai mult decât merit să am, îi mărturisi ea încântată, mângâindu-i obrazul.

— Sunt exact ce îți trebuie, bruneta mea frumoasă. Iar tu ești exact ce îmi trebuie, așa că trebuie doar să ne bucurăm de noi, bine?

— Bine. Dar, Noah, nu crezi că e prea repede?
— Nu. Așa simt și sunt foarte sigur în privința ta, a noastră... Așa cum am fost și atunci când am vrut să fii iubita mea. Și... meriți să fii fericită, iubită.

— Mulțumesc, iubitule, și eu voi încerca să te fac fericit. Ca să vezi... Cine s-ar fi gândit la asta, la noi în postura asta, atât de repede? Și inelul... e minunat, Noah...

— Da, frumos și delicat: exact ca tine...

— Mulțumesc... nu știu ce am făcut ca să merit toate astea, dar mă bucur din toată inima că te am, Noah. Ești tot ce mi-aș putea dori...

— Ți-am spus mai demult: voi face să dispară umbrele din privirea ta, frumoaso...

— Te descurci foarte bine... mărturisi Nadya, cu ochii încă înlăcrimați.

— Mă bucur...

— Noah...

— Da?

— Putem să plecăm acasă?

— O, da. De-abia așteptam să-mi propui asta...

Nadya simți că roșește ușor. Era atât de simplu să-l privească și să se piardă în privirea lui ispititoare, dar sinceră și plină de dragoste. Cât despre zâmbetul lui... asta era o altă poveste delicioasă, una de care avea de gând să se bucure în fiecare zi de-acum înainte.

Mai târziu, stând întinși unul lângă altul, cei doi îndrăgostiți se priviră cu drag, bucurându-se de iubirea lor în felul în care numai ei știau s-o facă...

Capitolul 12



După câteva zile...

Jack se privi cu atenție în oglindă în dimineața aceea, iar realitatea îl izbi cutremurător: nu mai era același bărbat de odinioară și fiindcă știa de ce, se hotărî să acționeze în consecință. Altfel, n-ar mai fi fost niciodată împăcat cu sine însuși. Pregăti totul până în cele mai mici detalii, astfel încât spectacolul să fie un real succes, atât pe plan profesional, cât și personal. Era mai agitat ca niciodată. Venise ziua spectacolului și totul trebuia să fie perfect. Absolut totul. Starea lui interioară era deplorabilă, fiindcă, deși a încercat s-o convingă pe Jessie să redevină iubita lui, aceasta nici nu a vrut să audă. În afară de repetițiile pentru spectacol, nu schimba prea multe cuvinte cu el, în ciuda încercărilor sale repetate.

Era ca și cum ceea ce a existat între ei la un moment dat a dispărut fără urmă. Însă... el își dorea un singur lucru: pe ea. Jessie îi intrase în gând și în suflet, strecurându-se acolo fără voia lui și fără ca el să se poată opune, iar acum nu mai voia să se simtă ca în toate aceste zile: incredibil de incomplet...

Dansând alături de ea, Jack realiza că era partenera perfectă pentru el. Rochia roșie îi evidenția silueta feminină, siluetă care devenise parcă mai firavă decât înainte, în opinia lui. Cum putea să nu realizeze acest lucru și multe altele, când o cunoștea atât de bine... Dacă, la început, nu și-a dorit decât o relație simplă alături de Jessie, una bazată doar pe... Nici nu voia să se gândească la asta... lucrurile au luat o amploare neașteptată

pentru el... remușcărilor care îl încercau în acele momente l-au făcut să se încrunte puțin, până când și-a amintit că trebuia să fie cât mai calm și concentrat cu putință, pentru a duce la bun sfârșit cele trei dansuri. Cuvântul *sfârșit* însă era unul pe care nu-l putea concepe în ceea ce îi privea pe ei doi. Se părea că Jessie dovedise o încăpățănare la fel de mare ca a lui: așa cum el a respins faptul că era capabil să iubească din nou, cu aceeași îndârjire îl respingea ea de câteva zile.

Felul în care Jessie a lui dansa alături de el denota nivelul de profesionalism la care ajunsese, iar el era mândru de acest lucru, dar și de ea în general. O simțea tremurând în brațele sale, iar asta îl făcea să sperie că nu-i era cu totul indiferent. Zâmbea amar, amintindu-și de momentul când, într-una din zilele trecute, a văzut-o dansând la sală alături de un bărbat care, chipurile, voia să ia lecții de la ea. Aproape că l-a luat la bătaie pe tipul ăla enervant, văzându-l cum pune mâinile pe ea. A ridicat tonul la el și l-a făcut să plece de acolo, spre surprinderea și indignarea ei. Își amintea și discuția aprinsă pe care au avut-o pe tema aceea, dar și faptul că Jessie l-a anunțat că nu are niciun drept asupra ei. S-o creadă ea că era așa... Era doar a lui, iar el urma să-i reamintească acest lucru, folosind fiecare as din mânecă, fiindcă știa cu certitudine că nu mai avea prea mulți. Sigur că nu-i va fi ușor, însă trebuia să încerce. Nu credea că depărtarea de ea îl va durea atât de mult, însă, uneori viața avea propriul mod de a schimba anumite percepții... În acele clipe, viața pur și simplu îl ironiza. Era ceva pentru care

fusesse pregătit, ceva care pur și simplu îl năucea... îi fusesse însă de ajuns: plătea cu vârf și îndesat comportamentul orgolios și nepăsător de până atunci, de până la ea... dacă cineva i-ar fi spus mai demult că va ajunge să simtă ceea ce simțea în acele momente, i-ar fi râs în față, însă în prezent, lucrurile stăteau cu totul altfel...

La finalul celor trei dansuri, Jack o luă în brațe, simțindu-și propriile bătaii de inimă mai profund decât de obicei.

— Felicitări, Jessie, am făcut împreună un spectacol minunat... îi șopti la ureche, zâmbindu-i seducător.

— Mulțumesc, Jack... și tu ești un dansator foarte bun... dar acum trebuie să plec, îi zise ea, desprinzându-se de el și alergând spre ieșire.

Nu privi în urma ei, nu putea face asta. Ar fi fost pierdută. Felul în care dansase cu ea o lăsase fără suflare, emoționând-o mai mult decât voia să recunoască. Jack fusesse mai implicat, mai concentrat și mai tandru ca niciodată, spre disperarea ei. Credea că va fi ușor să treacă peste seara asta, însă el era decis să-i îngreuneze misiunea. De ce trebuia să fie atât de dulce, de adorabil și de masculin, dacă nu o iubea?! De ce se juca din nou cu inima ei? De ce toate acele priviri pline de mister? Ce fel de secrete ascundeau zâmbetele lui? Ce voia să-i transmită cu acele atingeri care nu făceau parte din coregrafia stabilită inițial? De ce trebuia să simtă că îl iubește într-un fel nebunesc de frumos chiar și acum?

Ajunsă în fața ușii sălii de dans, Jessica se opri brusc.

— Spectacolul nu s-a terminat încă, Jessica...
roști Logan, postându-se în fața ușii.

— Dar...

— Logan are dreptate, Jessica. Cred că
trebuie să mai rămâi... îi zise Noah, venind lângă
fratele său cu un aer la fel de relaxat și zămbitor.

— Băieți, ce faceți?

— Noi? Nimic. Vrem doar să mai rămâi
puțin...

Logan o rugă din priviri să nu plece.

— Doar știți că nu pot, nu? Vă rog, lăsați-mă
să plec...

— Nu pleci nicăieri, Jessica, îi zise Lindsay
pe un ton hotărât, apărând deodată lângă cei doi
frați.

— Jessica... te rog, e spre binele tău. Trebuie
să ne ascuți, bine? interveni și Nadya, luând-o de
mână.

— Fetelor, și voi? Ce v-a venit așa, deodată?
Sunteți prietenele mele, nu ale lui Jack...

Nu mai apucă să spună ceva, fiindcă luminile
s-au stins deodată, rămânând luminată numai
scena.

Jessica își îndreptă atenția spre scenă, acolo
unde stătea Jack cu un microfon în mână.

— Dragi spectatori, nu vă speriați, totul face
parte din spectacol, unul care sper să fie reușit
până la final... Vă mulțumesc că ați venit în număr
atât de mare în seara asta. Din aplauzele voastre,
nu pot decât să înțeleg că v-a plăcut ceea ce ați
văzut. Mă bucură foarte mult. În seara asta, îmi
revine onoarea de a conferi un titlu mult așteptat
cele mai bune parteneri de dans pe care

avut-o. Vă rog s-o felicitați pe Jessie... Jessica, fata
care, de azi înainte, va fi cunoscută drept egala
mea, în sensul că îi ofer diploma de coregraf, dar
și invitația de a continua colaborarea în cadrul
acestei școli de dans de care sunt foarte mândru.
Aplauze pentru Jessie, vă rog! exclamă Jack, vizibil
emoționat, invitând-o să urce pe scenă, alături de
el.

Știind că nu putea să refuze, Jessica reveni
încet pe scenă, în aplauzele mulțimii.

Primi diploma de la el, simțind o fericire
enormă, cel puțin din acel motiv. Recunoașterea
profesională o bucura, fiindcă însemna
încununarea atâtor ore de muncă, timp și efort
din partea ei. Fu nevoită să-i inspire din nou
parfumul masculin în momentul în care îl sărută
pe obraz, lucru care îi aminti cât de irezistibil
putea fi, pentru ea cel puțin... Îi mulțumi repede
și vru să se retragă, însă el o prinse de mână și o
rugă să mai rămână puțin. Rămase înmărmurită
când îl văzut pe Noah venind pe scenă cu o chitară
în mână. I-o dădu lui Jack, după care a plecat în
grabă, lăsându-i singuri.

Nu mică îi fu mirarea fetei când Jack începu
să cânte la chitară, dar și cu vocea, lucru pe care
spusese că nu-l va face niciodată în public. Îl privea
și-l asculta, nevenindu-i să creadă. Jack cânta un
cântec de dragoste, transmițându-i în acest fel tot
ceea ce nu i-a spus până atunci. Jessica tremura
de emoție. Așa cum știa deja, Jack cânta minunat,
așa cum și dansa, iar faptul că făcea acest lucru
în public o surprindea plăcut. Indiferent de orice,
merita să fie apreciat pentru calitățile sale, chiar

dacă, în plan personal, o dezamăgise. Auzindu-i vocea, Jessica închise, amintindu-și de momentele lor frumoase. Încă o dată, el o cucerea și prin felul în care cânta.

Jack Connor îi cânta ei și o privea de parcă ar fi fost numai ei doi acolo, în sala de dans. La sfârșit, spectatorii începură să aplaude, fascinați de noul talent pe care i-l descopereau, iar în momentul în care aplauzele încetară, Jack le mulțumit, simțindu-se într-o oarecare măsură împlinit. Un singur lucru lipsea pentru ca fericirea lui să fie completă. Continuă să vorbească, eliberându-se de ceea ce avea în inima lui.

— Vă mulțumesc pentru susținere și aprecieri! Aș vrea să mai spun câteva cuvinte, dacă se poate. Pe lângă că sunt un coregraf foarte bun, aș spune eu, modest, cum știți că sunt în general, glumi el, mai am o latură, una personală. Știți cine sunt: Jack Connor, coregraf, dar și un bărbat care, până de curând, se mulțumea să aibă relații lipsite de profunzime sau de durată. Am avut mai demult o prietenă foarte bună, pe care o cunoașteți cu toții, adăugă el arătând spre Jessica. Am crezut că va fi mereu așa și că relația de prietenie dintre noi va fi de durată, însă m-am înșelat, fiindcă acum aproximativ șase luni, atunci când Jessie a venit la o selecție în cadrul căreia am ales-o să-mi fie parteneră de dans, nu am știut că, de fapt, am ales ceva mai mult de atât... Astfel, lucrând împreună zi de zi, am început să fiu tot mai atras de ea, spre surprinderea mea, căci nu voiam s-o fac să sufere așa cum am procedat în alte cazuri... În scurt timp, i-am propus să avem

o relație puțin mai neobișnuită, dacă pot să spun așa, condiționând-o să nu se îndrăgostească de mine. Niciodată nu mi-a trecut prin gând că aș putea să ajung s-o plac tot mai mult, mai ales că eu nu admiteam conceptul de iubire în ceea ce mă privește. După cum bine știți, nu am fost prea mult timp într-o relație cu vreo femeie... până la ea. Nici nu mi-am dat seama că timpul a trecut și, de curând, eu și femeia asta minunată pe care o vedeți aici, lângă mine, am împlinit șase luni de relație, timp în care m-am bucurat de felul în care m-am simțit alături de ea. Acum câteva zile însă, am făcut cea mai mare prostie din viața mea și am umilit-o în mod public, lucru pentru care nu mă voi ierta vreodată. Cu acest prilej, vreau să-ți ofer scuzele mele din nou, Jessie, de data asta în mod public... Dar nu numai atât. Acum câteva zile am realizat ce mi s-a întâmplat, de fapt... Dacă până acum câteva zile râdeam când auzeam cuvântul iubire, acum nu mai simt același lucru. Se pare că, oricât de indiferent m-am crezut, negând cu toată forța acest sentiment, am ajuns să-l trăiesc din nou, de data aceasta la o intensitate mult mai mare... Jessie, ai fost mereu alături de mine, atât în momentele bune, cât și în cele mai puțin plăcute, însă ai știut să-ți faci simțită prezența în viața mea mai mult decât puteam și voiam să recunosc... Tu mi-ai oferit totul, dar eu nu te-am apreciat la adevărata ta valoare. Ei bine, iată că azi, aici, în fața tuturor, eu, Jack Connor, îți mărturisesc că te apreciez mai mult decât pot să-ți spun... nu știu cum vor suna aceste cuvinte, fiindcă nu le-am mai spus până acum, însă... mă recunosc învins: te

iubesc, Jessie... Mai mult decât atât, nu vreau să știu cum e să trăiesc fără tine alături... Zilele astea fără tine mi-au fost de ajuns... E incredibil chiar și pentru mine ceea ce trăiesc în prezent, dar e adevărat.

Un lucru mai vreau să spun: ai reușit, Jessie. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, dar și să îmi doresc tot mai mult de la noi... Am nevoie de tine, iubito, pentru totdeauna... Ai vrea să... te căsătorești cu mine, să fii soția mea și să ne iubim pentru tot restul vieții? o întrebă, așezându-se în genunchi în fața ei, deși erau atâția oameni care îi priveau, muți de uimire.

Jessica îl privea năucită, cu lacrimi în ochi, observând inelul care simboliza promisiunea de iubire pe care a așteptat-o dintotdeauna din partea lui, încă de când l-a cunoscut și s-a îndrăgostit de el.

În acele momente, știu că Jack e sincer și că a face pasul cel mai important, atât pentru el, cât și pentru iubirea lor, expunându-se astfel, în văzul tuturor. Ceea ce vedea însă în privirea lui o emoționa mai puternic: imposibilul a devenit posibil, datorită ei... bărbatul visat o iubea. Ce putea fi mai frumos? Jessica plutește de fericire... aștepta acel moment de atâta timp, încât i se părea că trăiește un vis, unul din care nu s-ar fi trezit vreodată...

— O, Doamne! reuși ea să spună, acoperindu-și chipul cu mâinile, încercând să-și oprească ploaia de lacrimi.

— Asta înseamnă da, Jessie? o întrebă Jack, privind-o cu toată dragostea pe care era capabil s-o simtă pentru ea.

— Da, Jack! Nu-mi vine să cred... Nu-mi vine să cred... spuse ea, cu o voce stinsă.

Jack îi pus inelul pe deget, apoi o luă în brațe.

— Ați auzit? A zis da... se adresă el celor din sală.

Îi văzu pe frații lui și pe iubitele lor răzând și venind spre ei, în aplauzele spectatorilor încântați.

— Felicitări, frumoșilor! În sfârșit, ți-a venit mintea la cap, frățioare, spuse Logan.

Jack și Jessica fură apoi felicitați de Noah și de prietenele ei, care o îmbrățișară, fericite pentru bucuria pe care o trăia prietena lor. Știau ce mult însemna ceea ce trăia Jessica în acele momente.

Mai târziu, când Jessica și Jack rămaseră singuri în căsuța din copac, ea îl privi cu o profunzime înduioșătoare.

— Jack, iubito, ai vrea să-mi mai spui ceva?

— Da, iubito, tot ce vrei...

— Acele două cuvinte... vreau să le aud din nou de la tine, ca să fiu sigură că nu visez. Sau, dacă visez, sper să nu mă trezesc. E atât de bine să fim împreună, Jack...

— Nu visezi, Jessie. Te iubesc! Asta e realitatea noastră, una de care nu mă mai satur... spuse el zâmbind, mângâindu-i chipul și privind-o cu tandrețe.

— Oh, Jack... cred că voi vrea să aud cuvintele astea de la tine des, foarte des... Îmi place atât de mult să te aud spunându-mi-le...

— Le vei auzi, iubito... dar tu nu ai nimic să-mi spui?

— O... ba da... cu toate emoțiile astea, am uitat să-ți spun că și eu te iubesc, Jack... Te-am iubit, te iubesc și te voi iubi mereu...

— Serios? Și nu mi-ai spus nimic despre asta, șmecheră mică...

— De ce crezi că am acceptat propunerea ta indecentă încă de la început? Fiindcă era singura cale de a mă apropia de inima ta... Și acum, că te am în întregime, sunt peste poate de fericită! E un sentiment minunat, care nu poate fi descris în cuvinte... Ani întregi am visat la ceea ce mi se întâmplă acum, Jack... Te iubesc. Te iubesc, te iubesc... În sfârșit, pot să ți-o spun de câte ori vreau. E atât de bine să-mi exprim sentimentele față de tine așa cum îmi doresc

Jessie lăcrimă din nou, privindu-și inelul, revenind apoi cu privirea asupra lui Jack.

— Iubito... nu plânge... nu mai plec nicăieri, să știi... Și nici pe tine nu te mai las să pleci de lângă mine... Sunt aici, lângă tine și așa va fi mereu... i-a promis el, ștergându-i lacrimile.

— Iartă-mă... Lacrimile astea sunt de fericire, o fericire imensă...

Jack o sărută, făcând apoi dragoste cu ea din nou, bucurându-se împreună unul de celălalt în feluri în care numai ei știau s-o facă...

— Mă bucur pentru Jessica și Jack. Merită să fie fericiți împreună...

— Așa e. Deși fratele meu mai mic se comportă uneori ca un ticălos, recunosc că gestul din seara asta m-a surprins plăcut, îi mărturisi

Logan roșcatei, ajungând între timp cu mașina la marginea pădurii din apropierea zonei în care locuia ea.

Opri motorul, își scoase centura de siguranță și o sărută pe Lindsay cu o foame pe care nu și-o mai putea stăpâni. O ajută să vină deasupra lui, apoi își plimbat mâinile pe trupul ei ademenitor, de care nu se mai sătura.

— Logan... mă înnebunești, frumușelule... Să nu-mi spui că vrei să facem dragoste aici, în mașină, îi spus ea, mângâindu-i pieptul puternic, în timp ce savura felul în care el o săruta pe gât.

— De ce crezi că am oprit aici, vulpițo? o întrebă, privind-o pofticios.

— Hm... ca să vezi, ce vulcan ascunzi sub armura seriozității, frumușelule... Dar, înainte de a trece la această activitate extrem de plăcută, voiam să te întreb ceva...

— Bine, dar întreabă-mă repede, fiindcă vreau să te simt, roșcata mea pasională...

— Voi încerca să fiu cât se poate de concisă. Logan, frumușelul meu... ai vrea să fii soțul meu?

— Ce?! o întrebă surprins, tușind ca să-și revină.

— E o întrebare simplă, la care aștept un răspuns la fel de simplu... cred că și frații tăi sunt responsabili pentru starea asta euforică. Pur și simplu vreau să fim împreună pentru totdeauna, Logan. Nu ți-am spus asta până acum, dar poate că știi deja că însemni foarte mult pentru mine... adică... te iubesc, frumușelule... și mai mult decât atât, vreau să mă bucur de tine în fiecare zi și noapte... Chiar cred că am tot ce trebuie ca să te pot iubi...

Logan o privi surprins, observând emoția de pe chipul ei, una care transmitea sinceritate și profunzime sufletească.

— Bine... s-o luăm cu începutul... Uf, nu mă așteptam la asta... Stai să vezi ce le fac fraților mei când pun mâna pe ei! Glumesc, desigur... Revenind la starea mea de seriozitate caracteristică, știu că nici eu nu ți-am spus-o până acum, însă având în vedere împrejurările... Te iubesc, roșcata mea sireată, și sunt sigur că ai simțit-o deja... Cât despre... celălalt lucru, îmi pare rău doar că mi-ai luat-o înainte... Chiar știi să surprinzi un bărbat, vulpișo... În fine, răspunsul e următorul: am o singură condiție pentru ca dorința ta să devină realitate...

— Da...?

— Să accepți, la rândul tău, să devii soția mea... spuse el, făcând-o să zâmbească.

— Logan! Răule... O clipă, am crezut că mă vei refuza...

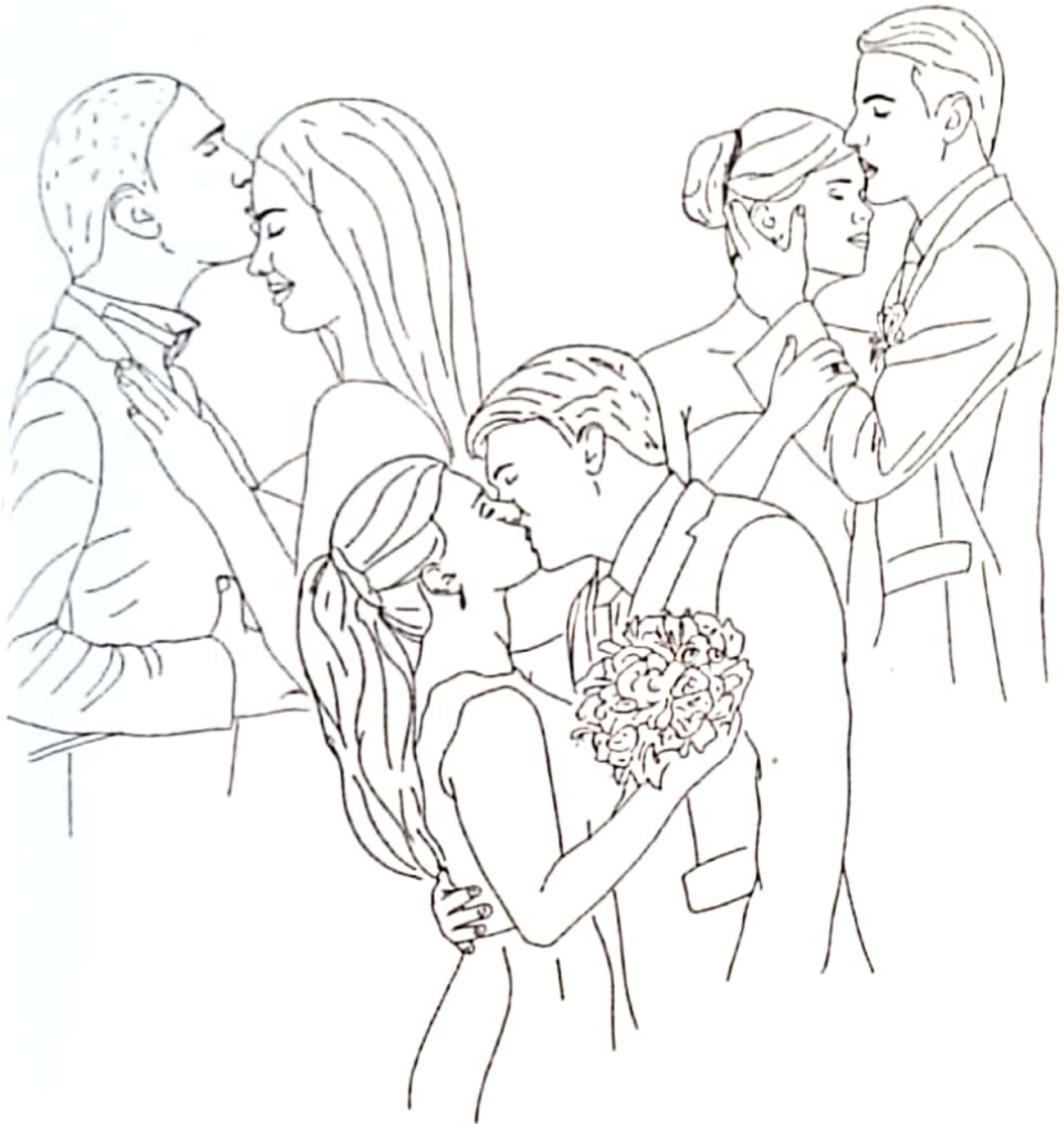
— Nu sunt rău. Și da, vreau să fiu soțul tău, vulpișo...

— Ai dreptate. Ești cel mai bun, frumușelule... și eu vreau să fiu soția ta... Of, Logan, îți place să te joci cu mine...

— O, da. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult...

O sărută apoi, lăsându-se cuprins de pasiunea ei nestăvilită. În scurt timp, se ajută unul pe celălalt să rămână fără hainele care îi incomodau și se lasă în voia dorinței și iubirii, făcând dragoste în mașină și bucurându-se de ceea ce își puteau oferi reciproc.

Epilog



Lindsay porni spre ușă cu un aer aparent nepăsător. Deodată însă, se întoarse și veni spre prietenele dragi sufletului ei, acoperindu-și chipul cu mâinile și încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Dacă toată dimineața a dat ordine în stânga și în dreapta, încercând să țină lucrurile sub control, în momentul acela simțea că nu mai poate să afișeze masca unei aparente durități.

— Of, fetelor, nu pot să cred... Eu și Logan chiar facem treaba asta, iar voi la fel... ce poate fi mai frumos decât atât: o nuntă triplă? Știți ce? Propun, le spuse, imitând glasul serios al lui Logan, să fim fericite și să ne iubim bărbații până nu mai putem, bine?

— O, Lindsay, draga de tine, nu pot decât să fiu de acord, rosti Jessica, simțind o fericire nemărginită.

— Lindsay, ai dreptate... Să fim fericite, fetelor... iar ție, Jessica, trebuie să-ți mulțumim în mod special, fiindcă datorită ție, eu și Lindsay i-am cunoscut pe ceilalți doi frați ai lui Jack, iar azi, uită-te la noi: ne unim destinele cu ale lor... cu cei pe care îi iubim, iar lucrul ăsta e minunat...

— Fetelor... nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți... destinul a vrut să fie așa... nu pot decât să mă bucur...

— Bine, de-ajuns cu vorbăria. Îmbrățișare de grup, ceru Lindsay, zâmbind emoționată.

Cele trei prietene se îmbrățișară, mai fericite ca oricând. Aveau să fie pe veci alături de cei pentru care inimile lor băteau cu adevărat. Plecară apoi din încăpere, urmând să intre în

biserica unde erau așteptate de invitați, dar mai ales de cei trei cavaleri ai lor.

— Ce le ia atât de mult? se arătă Logan nerăbdător, aranjându-și încă o dată papionul, spre amuzamentul celor doi frați ai lui.

— Sunt femei, Logan. Sigur că durează ceva timp până să fie pregătite pentru noi, vorbi Jack relaxat.

La o privire mai atentă, i se putea vedea și lui emoția în privire. Era dornic să-și vadă mireasa, s-o îmbrățișeze, s-o sărute și să... aștepte cu nerăbdare încheierea slujbei și a petrecerii, pentru a se putea bucura în voie, în cadru intim, de cea pe care o iubea din toată inima.

— Fraților, se pare că femeile astea ne-au oferit fiecăruia dintre noi o lecție binemeritată, în urma căreia am câștigat ceva cu adevărat important: câte o soție frumoasă și iubitoare pentru fiecare. Eu zic să ne acceptăm soarta cu resemnare. Nu avem altă soluție... spuse și Noah, privindu-și frații cu drag.

Aceștia îl aprobară tot mai zâmbitori. Erau conștienți de cât de norocoși erau să fie iubiți de cele trei prietene care, încetul cu încetul, le-au cucerit inimile definitiv...

Momentul în care cei trei frați și-au văzut miresele apărând în biserică la brațul cavalerilor de onoare a fost emoționant atât pentru ei, cât și pentru ele. Fiecare dintre ei își privea perechea cu încântare, în timp ce înainta spre ei.

Jessica intră prima în biserică, urmată de Nadya și de Lindsay. Se îndreptară toate spre altar, găsind sprijin și susținere în ochii celor pe care îl iubeau.

Odată ajunse lângă miri, fetele se opriră. Fiecare mire își luă mirea de mână. Peste câteva clipe, ascultară slujba oficiată de preot, iar la finalul acesteia cele trei perechi de miri s-au sărutat, în aplauzele și uralele tuturor celor prezenți.

— În sfârșit... cei trei fii ai mei sunt fericiți alături de femeile pe care le iubesc... Sunt atât de mândră de ei, Rebecca! Sunt atât de frumoși cu toții... Am așteptat atât de mult ziua asta, rosti Abygail, emoționată.

— Ai dreptate, draga mea prietenă. În sfârșit, copiii noștri și-au găsit fericirea... nu pot decât să sper că vor fi mereu așa, iar noi vom face tot ce ne stă în putere pentru a-i ajuta... vorbi Rebecca, la fel de încântată.

Văzându-și fiica la brațul lui Jack, se simțea împlinită. Mai târziu, în timp ce toate cele trei perechi de miri se aflau pe ring, luând parte la primul dans în acea ipostază, invitații îi priveau zâmbitori, bucuroși că luau parte la bucuria lor.

— Ești un mire foarte ispititor, frumusețule... nu știu ce altceva să fac în situația asta, Logan, decât să te iubesc, spuse Lindsay, lipindu-se tot mai mult de bărbatul pe care îl adora.

— Iar tu ești o mireasă foarte ademenitoare, roșcato. Nu pot decât să mă bucur că ești vulpița mea. Cât despre soluții, sunt convins că le vom găsi în fiecare zi, noapte și loc în care ne vom afla împreună. Doar vom avea o viață întreagă la dispoziție ca să le căutăm! Și... te iubesc, Lindsay, o asigură Logan, privind-o fascinat.

— Te iubesc, Noah, rosti Nadya, găsind curajul să-i spună ea prima mirelui ei acel lucru atât de frumos.

Împlinirea pe care o simțea era ca un tratament pentru toată suferința pe care o îndurase în trecut. Acum nimic nu mai conta, în afară de el, cel care a știut să-și găsească drumul spre inima ei.

— Și eu te iubesc, bruneta mea frumoasă... spuse Noah, știind acum mai clar ca oricând, că, în orice moment, o regulă bine stabilită putea fi încălcată.

Așa se întâmplă atunci când iubirea intervine prin cele mai misterioase căi posibile.

— Am reușit, iubitu! Te-am adus în stadiul în care să te fac să mă iubești, iar asta e minunat.

— Te iubesc, Jack, soțul meu... Ce frumos sună, mărturisi Jessica, privindu-l cu dragoste, mai fericită ca oricând.

În sfârșit, bărbatul visurilor ei se uita la ea cu același sentiment pe care i-l purta ea.

— Da, ai reușit, Jessie... Nu pot decât să mă bucur, la rândul meu, că nu ai renunțat la mine, la noi... Te iubesc și te voi iubi mereu, iubita mea... Acum știu că tu ești tot ceea ce mi-a lipsit... N-am cuvinte să-ți spun cât de fericit mă simt... mai bine ți-o arăt, spuse Jack, cucerind-o încă o dată cu zâmbetul irezistibil și sărutul său ademenitor.

Jessica îl sărută la rândul ei, știind că acesta era doar începutul poveștii lor de dragoste eternă.